

A person with long dark hair, wearing a white dress with large buttons, is shown from the side against a dark, textured wall. The lighting is dramatic, highlighting the person's silhouette and the texture of the wall.

DEJ HOLCE JMÉNO

Lukáš Vavrečka

Městská knihovna v Praze

půjčuje

knihy, audioknihy,
obrazy, deskové hry...

nabízí prostory pro

samostatné studium,
skupinová setkání,
přednášky, konference...

pořádá

autorská čtení, přednášky,
koncerty, filmové projekce,
akce pro děti...

poskytuje online služby

e-knihy, digitalizované dokumenty,
přednášky, kurzy...

podporuje tvoření v kreativních dílnách

DOK16 pro práci se dřevem a papírem
Atelier pro šití a vyšívání

Suterén pro 3D tisk, knižní vazbu, kaligrafii a pyrografii

mlp.cz
e-knihovna.cz
knihovna@mlp.cz
facebook.com/knihovna

PRA HA
PRA GUE
PRA GA
PRA G

Dej holce jméno

Lukáš Vavrečka

Znění tohoto textu vychází z díla [Dej holce jméno](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Pavel Mervart v Praze v roce 2015. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Lukáš Vavrečka: Dej holce jméno), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uved'te autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 18. 8. 2023.

*Věnuji své milované nastávající
za pomoc při přípravě této knihy,
podporu v autorské práci
a především za trpělivost
při soužití s náladovým spisovatelem*

*... přírodní zákony se stávají jednoduššími a elegantnějšími,
jestliže se vyjádří ve vyšších rozměrech.*
— Michio Kaku: Hyperprostor

*Muž smí chtít po ženě cokoli, ale nechce-li
jednat jako surovec, musí jí umožnit,
aby jednala v souladu se svými
nejhlubšími sebeklamy.*
— Milan Kundera: Žert

* * *

na ploché střeše
stál s whiskovkou v ruce
nechal ji sledovat
ano nechal Valerii sledovat a sám si představoval jak povolaný kráčí
v jejích stopách
přšelo
než Lucie skočila
měla před sebou na chlup stejné panorama
strojovny výtahů antény a záclony
mračna se scelovala v soumrak
pod ní ulice a jejich nekompromisně tvrdé povrchy
než Lucie skočila měla před sebou mokravé přítmí
představoval si jak stála tady na té střeše nebo na té co jí byla hodně
podobná
jak ji smáčí přívaly deště
jak se jí šaty lepí na ztuhlé bradavky neznatelných prsou a nohy se
chladem krčí do kostnatého iks
zdálo se jí to jako jediná možná varianta
nevyhnutelná
lákavá
tak tak nepřehnaná
a přitom byla s Valerií jen několik minut předtím
jeho kabát ztěžkl
zapálil si cigaretu ale v polovině rozmáčená zhasla
musel ji dát sledovat
potřeboval vědět co Valerie dělá
ne aby ji chránil ale aby věděl
protože ta nevědomost ho degradovala

jedině vědomím mohl vyvážit potupu které se na něm svým taj-
nůstkářstvím Valerie dopouštěla
už to nebylo jako když k němu v půl osmé ráno vlezla opilá do
postele v šatech a byla studená chvěla se po celém těle podprsenku
měla ale kalhotky se sušily v kuchyňce na topení
tehdy nevěděl co s tím dělat a měl strach
ne o ni
bál se co všechno mu provedla a tak se taky opil
a pořádně
... a vyřešili to
o dost později ale vyřešili a tehdy měl alespoň na nějaký čas pocit
že jí zase může věřit že ji ten trest zkrátka naučil
zapuzovat přízraky vyhánět je z postele tam v sobě
tam hluboko
a teď tu byla ta nešťastnice
ještě před pěti hodinami nevěřil že by toho byla schopná
ještě před dvěma hodinami se opíjel dole v baru aby se mu nekle-
paly ruce
a ještě před hodinou nevěděl že o pomoc požádá Milana Stránského
ten tam koncem onoho deštivého února dva tisíce deset už dobrého
půl roku nalíval co si kdo poručil
pozoroval chlápky u baru jak držej stráž pod holkou s trochu hra-
natým zadkem co se kroutí u tyče
a trochu se přesvědčoval že je rád tak jak je
Jakub se svěřoval jenom jemu
protože věděl že tenhle barman byl v držení tajemství tak dobřej
že si za to a ještě za další věci nechával platit teda ještě než se stalo
to s jistotkou
než si uplácali a ušťouchali caparta
asi o půl jedenácté vylezl Jakub na střechu
byl opilej a zmoklej
co chvíli si vytáhl klopy až k nosu a nahrbil ramena aby tam dosáhly

přemýšlel nad tou rozmočenou Lucinkou
a jak si ji představoval tak ji viděl jak ji vidět chtěl
jak si zouvá lodičky a sedá si do té kaluže na oplechovaným hrazení
a je jí to jedno protože je stejně durch
a ne jedno jí to není
je to příjemný je to studený a mokrý a hlavně je to smutný a ona to
tak chce protože je stejně všechno ve sračkách a tak si prostě sedne
do kaluže a cejtí tu vodu v prádle pod prádlem v klíně bosé nohy
bez lejteč svěšené z okraje
a nakonec se odstrčí
najednou je nad tím vším a pak je dole a všechno je jedno o něco
víc než předtím

— — —
Kolik máme času?

Kolik budeme potřebovat.

Říkal jste na čtyři strany?

Víceméně. Stejně mi toho povíte víc než, co by se tam vešlo. Něco vyberu. Společně se na to podíváme a uhladíme poslední verzi.

Možná jsem z toho všeho trochu nervózní.

Nemějte obavy.

Dělám to pro sebe, že? A vy to děláte pro mne a dílem pro Kláru... Já vím, měl bych tu sedět a být rád, že pro mne něco takového děláte. Nejspíš neumím přijímat laskavosti.

Nechte to být a radši mi řekněte, čeho se napijeme.

Co takhle Jack Daniel's? Nemáte nic proti? Nechám to napsat na účet pokoje.

Může být.

Nebudete si to nahrávat?

Už se stalo. Tady, vidíte?

Promiňte, nevšiml jsem si. Víte, celé je to jako ve filmu. Hotel, tohle shledání. Anebo... Měl jste někdy rád Saroyana? Nebojte se, nebudu vám vyprávět, jak jsem se v noci na dnešek dusil na hotelové posteli. Vlastně jsem se kupodivu za ty tři hodiny spánku ani jednou neprobudil. Ale tyhle ubrusy a mosaz, celé tohle bělavé dopoledne, všechno jako bych to už někdy viděl.

Určitě jste si představoval, jaké bude dávat rozhovor po takové odmlce.

Nikdy tam ale nebyly prosklené dveře a modernistické atrium, a taky tam nebyl takový průvan. Jako kdybych to rozmokřené jaro cítil v zátylku. Tu whisky budeme pít čistou?

Rozhodně.

Dobrá, takže dvakrát Jack Daniel's Single Barrel. Bez ledu. Napište to prosím vás na dvě stě čtyřku, díky. Rád si objednávám stejné pití. Takový můj způsob, jak se naladit na jednu vlnu, jestli mi rozumíte. Na pití záleží. Ve stejnou chvíli cítíme na jazyku totéž, totéž se vtírá mezi ty malé hlouposti v hlavě. Sounáležitost. Pocit, že zcela nepopíratelně v jeden okamžik něco sdílíme. Zajímalo by mě, jestli to ženy cítí stejně. Ženy, které jsem pozval, s nimiž jsem chtěl něco sdílet. Nebo mají pocit, že se jim tak dostávám pod kůži hlouběji, než by samy chtěly. Alespoň zprvu. Navíc později možná budu vědět lépe, jak voní, protože neucítím ten alkoholový opar, bude totožný s mým. Ucítím jenom je. Obzvláště rád jsem voněl k Markétě a představoval si, kde asi žije, jak voní její pokoj. Často ženy poznám podle jejich vůně.

A co jejich texty, poznáte je podle jejich textů?

Na to bych se měl ptát spíš já vás, nemyslíte? Poznám, co četly, poznám, jaký druh problému mají. Nerad bych se dopouštěl zbytečného zobecňování, co se žen týče. Muži i ženy většinou píší proto, že mají nějaký problém. Překvapivě, alespoň podle mého názoru, se od sebe ty problémy moc neliší. Jenom se jinak kamuflují. Píšeme, abychom se vysvětlili, pochopili a doplnili o napsané. Ne že by to, co jsme napsali, v nás předtím nebylo, ale na papíře je to najednou jinak. Je to venku, je to ve slovech, a jak je to ve slovech, je to něco nového, můžeme si to znovu přečíst a přiřadit k tomu, co už máme. Je to jako emanace...

Míváte pocit, že prožíváte něco, co jste už jednou napsal?

Určitě ne v původní celistvosti, ale ano, čas od času se nechávám rozechvívat setkáním se střípky něčeho, co byl nebo měl být ucelený literární svět, se vším, co mi přišlo dostatečně poetické, abych to napsal.

Nebo chtěl zažít.

Je to tak. Samozřejmě že jsem to chtěl zažít. Všichni bychom toho chtěli zažít moc a moc. Překvapení, slasti, strachy. Píšeme, abychom si je vynahradili. Nevzpomínám si, že bych někdy ve stavu té pomíjivé, otřesně otřásající blaženosti napsal něco, co by mělo hlavu a patu. Sevřená díla, díla, která mají řád, promyšlené kompozice, se rodí z potřeby zjednat si pořádek ve vlastním prožívání a naopak. Pochybují, že Kerouac měl potřebu třídit si myšlenky. Kerouac – a klidně mi řekněte, že to byla póza – měl rád věci tak, jak plynou, v tom nekonečném sledu. Kerouac měl rád řeči. I Saroyan měl rád řeči a já měl rád jeho tlachání. Bylo lehké a bylo ho mnoho. I tenhle náš rozhovor stojí na řečech, co si budeme povídat. Ptal jste se, jestli ženy poznám, když čtu jejich díla. Poznám jejich řeči. Ony mají své

problémy, já mám svoje problémy, někdy je můžeme řešit spolu. Nakonec jde ale vždycky o to, jak dobře je to napsané. A tehdy je jedno, jestli je autorem žena, nebo muž. Mladá literatura je plná hledání.

Často hledáte v mladé literatuře něco nového?

Hledal jsem. Poslední rok jsem ale nic nového nečetl. Na zdraví.

Na zdraví, pane Hirschi. Možná proto jste už tak dlouho nic nenapsal. Zapomněl jste, jaké to je topit se ve fikčním světě.

Mám rád fikční světy, ale moje hlava je jako můj byt. Nesmí být ani prázdný, ani plný, abych v něm našel místo pro příběhy. Poslední dobou jsem se topil jenom v tom vlastním. Navíc od té doby, co se mnou Markéta není, stále očekávám, jak se ten příběh bude vyvíjet.

Nevěděl jsem, že už nejste spolu.

Jsme i nejsme. Klára se nesvěřila? Markéta se mnou už není.

Ale vy jste stále s ní.

Protože nemůžu být jinak. Alespoň ne teď. Jako bych byl přivřený do dveří. Jsem s ní od té chvíle, kdy jsem ji poznal. Ve Fortuně, víte? Bůhví proč jsem tam jenom tak neseseděl a to pozvání si neodpustil... Asi že mám v sobě dva hlasy, jeden chce klidný, harmonický vztah. Druhý chce vypětí, scházení, rozcházení, míjení, chce to prožít jako v románu. A co je horší, ne jen v jednom. Chce těch románů s dobrými i špatnými konci prožít, kolik jen jde, a málokdy při tom uvažuje dostatečně prakticky, aby si nechával otevřené dveře pro další zápletku. Ve zkratce, píšeme to, co bychom rádi žili, a žít bychom chtěli to, co jsme si přečetli anebo chtěli napsat. Není divu, že následkem

toho cyklení najednou stojíme tváří v tvář něčemu, co jsme napsali. Jenže je to začarovaný kruh. Spousta chtění. Málo útěchy.

Ženy a psaní...

Ano, ženy a psaní. Děkuji, že mě vracíte k tématu. To je také začarované. Zajímalo by mě, zda by bylo možné psát bez žen. Víte, nepsat o ženách, psát bez toho, aby byly zkušenosti ze soužití s nimi v textu přítomny. Psát, aniž bychom si museli připustit, že za celé to naše psaní mohou ženy, jejich obětavost i sebestřednost, jejich něha, sebeklam. Podle mne píšete o ženách a kvůli ženám, ať už jste autor, nebo autorka. Protože si nemůžete pomoci.

Napsal jste dvě novely a tři poměrně úspěšně romány. Od vydání posledního ale uplynuly tři roky. Nabízí se otázka, jestli vám už v hlavě dozrál nový námět. Chcete přece ještě něco napsat...?

Vždycky jsem chtěl něco napsat. Alespoň, kam mi paměť sahá. Chtěl jsem napsat Utrpení mladého Werthera, ale nějak už jsem to nestihl. A taky Jaro ve Fialtě nebo Spojité nádoby. Nepovedlo se, a bývalo by se nepovedlo, ani kdybych k tomu příležitost měl. Ale je pravda, že stále ještě vím, co chci číst a co chci psát. A poněkud samolibě se domnívám, že bych měl. Navíc mám pocit, že kdybych nevěděl, co chci psát, znamenalo by to, že nevím, co se sebou.

Takže víte, co se sebou?

Momentálně jsem se sebou udělal asi to nejlepší, co jsem mohl. Oblékl jsem se, zavázal si boty a sešel pěkně dolů, až sem ke stolu. Vy nemáte radost? Já mám.

Co byste chtěl napsat?

Něco o tom, jak malý je někdy rozdíl mezi holubem na střeše a vrabcem v hrsti.

Můžete to více přiblížit?

Rozdíl je jenom v úhlu pohledu. V tom, jestli jste spokojený s tím, co máte, nebo ne. Pakliže ne, vždycky je tu nějaký holub a vy máte vždycky svého vrabce. Je velmi tenká hranice mezi pocitem Docílil jsem toho, o co jsem usiloval, a pocitem Jsem spokojený s tím, co mám, protože nic jiného mi nezbývá, musel jsem přistoupit na určité podmínky, spoustu podmínek, abych získal alespoň cenu útěchy.

Stále jste velmi nekonkrétní.

Bojím se, že když tu ideu vyslovím, nezbude z ní nic než slova. Tak alespoň oklikou... Klapalo jim to, dokud byl její tajný milenec. Ještě jsem mu nevybral jméno. Na jménu záleží, víte? Říkejme mu zatím třeba Jakub, jako mně. Ona bude Valerie. To jméno se mi líbí, rozhodně bych tam chtěl dostat víc Nezvala než Starého zákona. Moment, nemáte zapalovač? Sirky? Nevadí, řeknu obsluze.

Kam to povede?

K osobní zpovědi, kam jinam? Co jste čekal? Že si po takové době jen tak vycucám z prstu nový příběh? Jistěže to bude o mně a Markétě. Dílem popravdě a dílem, jak to být mohlo, kdyby nejezdily popelářské vozy a kdyby mě mezi čtvrtou a pátou ranní nebolel žaludek. Nebude tam ta svíravá pachut' v ústech, jazyk, který cítí jen sám sebe, tedy pocit, s nímž se co ráno budí silní kuřáci. Zkrátka, kdyby byly scény dokonalé, v celé své filmovosti nebo teatrálnosti, můžete si vybrat.

A ten vrabec?

První být nemůže, tak se zkrátka přizpůsobí a bude dodržovat pravidla. Valerie se zdá být šťastná. Prosím vás, slečno... Můžu vás požádat... ano, výborně, děkuji... Asi se to nikdy neodnaučím. Nevadí. Tehdy se zbožňovali a on, coby druhý, ten ukrytý, čekající, byl naplněný vzrušením z toho, co se odehrává. Tehdy ještě nebyla dřevěná, nebyla plastová nebo jaká. Všechno mělo přijít až s létem. Jeho jaro ve Fialtě probíhalo podle plánu. Pro něj tu nebyla žádná bipolární relace typu vrabec–holub. Měl, co chtěl. Můžete namítat, že zkrátka neviděl svůj největší problém. Ale co když jsou tu jen rozdílné reality? Jeho, její, vaše, moje, támhleté slečny. Všechny jsou pravdivé, nikdo se nemýlí. Říkejte tomu agnosticismus, fenomenologie nebo postmoderna, vrabec ani holub tam nebyli, prostě na ně nezbylo místo, v prostoru, v rozvrhu, nikde. Vrabce z toho udělá ona. Valerie. S tím svým červeným kloboučkem, drobným nosem a žehlenými vlasy. Škvorecký by řekl luketka, ve tříčtvrtečních kaťátkách se válela u něj na pohovce a vyprávěla mu o tom, jak přestala brát seroquel a zase začala hrát. Jakub ji pochválí, políbí ji na ty usmívající se růžový rtíky a oknem bude pronikat a lámat se přelom jara a léta. Bude tam čučet za skleněnou tabulí omatlanou od nosů, prstů a čel. Prach se v tom světle zvíří, když se po sobě budou plazit, a usadí se až dlouho po tom, co odejdou na balkon, aby si dali cigárko, mladí a ukvapení, zmatení. Neobjednáme si další pití? Máte prázdnou sklenku. To samé?

Jistě, rád. Ted' mi ale řekněte, kdo jsou ti lidé. Odkud přišli, co mají za sebou? Vy ten příběh vyprávíte od prostředku. Měl byste to sepsat...

Takže k tomu vás navedla má drahá neteř? Abyste mě zase dostal k psaní? To se dalo čekat. Možná na něj také dojde, ale ještě nepřišel... Ne, nepřišel ten správný čas... Zatím jsou ve vzduchoprázdnu,

to je to prostředí, kde plují úlomky obrazů naprosto nehmotné. Jen čas od času se spojí v jednolitý záběr, až se mi chce otírat si čelo. Už z toho ohledu volím metodu náhodně vyřčených pravd, celek si můžete poskládat kdykoliv. Věřím, že to do sebe nakonec zapadne. Jen to musíte nahlédnout z vyššího rozměru, ostatně jako spoustu jiných zdánlivých problémů, které s sebou nese současná literatura.

Jaká je současná česká literatura?

Zdá se roztržštěná. Na první pohled nesourodá a my jsme v pokušení najít alespoň jednotný způsob čtení, tedy způsob, jak k ní budeme přistupovat. Což je dle mého naprostý nesmysl, protože při takovém čtení vždycky něco zanedbáte. Na přírodní zákony se taky nemůžete dívat jenom prismatem kvantové mechaniky, protože vám pak uniká gravitace, a teorie supergravitace zase nevysvětluje pohyb a smysl subatomárních částic. Abyste je mohl pojmut obě, potřebujete více než jeden další rozměr. To je základ teorie hyperprostoru. Všechno je součástí vyššího celku, který ale nemůžete zhlédnout, pokud si neuvědomíte, že obě dvě teorie jsou vlastně správné.

A ted' byste měl říct: Zkrátka postmoderna.

Zkrátka postmoderna je, drahý pane redaktore, odpověď pro ty, kteří tomu nechtějí rozumět, ale věřit. Chytají se pojmu, protože když to nemohou pojmenovat, začnou se bát. Ještě jednou to samé, prosím... Díky... Ke všemu postmoderna je naneštěstí jen teorií literatury, v širším slova smyslu pak teorií kultury. Ale kultura je jen jeden ze světů stvořených myslícím člověkem. Teorie hyperprostoru je dostatečně obecná na to, aby byla teorií vůbec celého světa kteréhokoliv myslícího jedince, což si ke své smůle prozatím málokterí teoretičtí fyzikové uvědomili. Jako všechny ostatní sjednocené teorie je pochopitelně také idealistická. Žádný z rozvrhů našeho světa nemá se světem

jako takovým nic společného, přesto jsou rozvrhy tím jediným, co nám dovoluje uvažovat o světě jako celku. Jsou nutné a nebezpečně návykové, jelikož vás svádějí setrvávat v idealistickém snění.

A vy se považujete za snílka, pane Hirschi?

Často si, ve snaze zjednat si pořádek ve vlastní mysli, vysnívám svou minulost. Třídím ji a řadím za sebe jako do alba ony subjektivně zabarvené vzpomínky, filmové záznamy své paměti. Včetně hudby, která mi tehdy zněla hlavou a nedala by se umlčet, kdybych býval chtěl. Snad aby mi mohla později přivolávat obraz a to, jak vonělo ovzduší a zdivo koncem loňského září, když se na Markétu ten její vykašlal, najednou, jako na příkaz, a ona plápolala ulicemi centra, zrovna když jsem se vracel k sobě. Jedna z těch francouzských vzpomínek. Když jsem ji tam zahlédl, svítalo. Měla černé kratasy a nadkolenky, přešlapovala, tiskla se a vzdalovala tím neosobním způsobem. Nakonec se rozhodla u mne přespát. Už jsem ani nedoufal. A doufat jsem neměl, protože se jí ten otrapa usadil v hlavě a já nevěděl, jak ho zničit, a Jakub to také vědět nebude. Valerie si mu lehne do postele, přikryje se po uši a neví, co chce, možná chce být sama, možná se chce milovat a zapomenout na fiasko, rozhodne se být silná a zkouší to druhé, ale je nějak moc odevzdaná, a pak jí tečou slzy a zase je smuténka. Situace k zalknutí. Copak tohle se dělá? Jakub zavře oči, uspíší, co se dá, a pak už jenom leží, tiskne ji k sobě a na nic se neptá, protože je to všechno za vlasy přitažený. Od té doby už jde všechno nějak šejdrem, poněvadž přízrak stojí ve dveřích a obejít ho je nadlidský úkol, snad že je to přízrak.

Takže už pak byla jenom nezúčastněná?

Umíte si představit, jaké to je, když dáváte najevo svou lásku k ženě, jste tak blízko jejího těla, abyste ji mohl objímat a líbat, a najednou,

jako když luskně, vystoupíte ze sebe a zhlédnete se nad nehybným tělem, roztažený, chlípný, směšně tragický, bezmála trestuhodný, a to málo činí její pulz a neznatelný dech. Nespí, dívá se, anebo taky ne. A tím hůř. Líbáte krk a ňadra nehybné ženy, ne, nehybného těla, a je to jako boj s větrnými mlýny. Dřív nebo později vás napadne, že je to vaše selhání. Cokoliv uděláte, cokoliv se vás týká, včetně vlastní existence, je její nečinností, přehlížením, odsouzeno k tomu být nedostatečné. Jestli tohle o tři měsíce později nepřivedí Jakubovi vážné potíže s erekcí, tak nevím co... Ve starém Řecku stavěli kolem hranic městského státu Atény sochy boha Herma, v své podstatě obří faly. Úd byl pro ně monument, spousta monumentů byla údem. Takový monument je obtížné postavit, ale velmi snadné svrhnout, protože stojí i padá se sebevědomím státu, s revolucí, s ponížením představitele, hlavy.

A pak?

Tehdy Jakuba napadne vyzkoušet, o kolik důstojnosti je schopen sám sebe v interakci s Valerií připravit, aniž by to považoval za ponížení. A tak si jednou počká, až Valerie usne. Prsty jí zabloudí pod prádlo, je tma, její nádechy i výdechy se prohlubují, on cítí vlhké zadostiučinění, nachází v sobě sílu popřít svůj opětovný poklesek na jinak jasně vyznačené škále svých zásad. Cítí převahu a neuvědomuje si, že jeho převaha je omezená, je ohraničená jasnými podmínkami, že je to zbabělá převaha, zákeřná slast.

Tohle všechno se ale přece muselo prolomit. Podle všeho je to přes půl roku, co...

Trvalo to málem dva měsíce. Jednoho listopadového večera leží sám v ložnici a skoro spí a ano, už si nemyslí, že Valerka dodrží slovo, ale pak je tam a Jakub to bere jako návrat, a že to zabralo a už bude

hodná, a kdesi cosi. Je na něm a vrtí se a dělá mu dobře, protože chce... asi... asi to tak opravdu chtěla. Jakub má tu trochu nejistého, nestálého uspokojení a bojí se rána, protože ví, jak rády ženy zrána mluví o chybách a špatných rozhodnutích, a mluví nahlas, jako by muž proti nim ani nebyl člověk. Ale ráno je v pořádku, a ještě několik následujících. Nevím, jestli tomu Jakub uvěřil, musím se rozhodnout.

Je tak těžké tomu uvěřit?

Víte, Valerie je pohledná, uhrančivá, ovšem především sezónně, zdá se být hodně bystrá a nad věcí, ale vlastně potřebuje akorát pořádně nařezat. Jako by Markétě z oka vypadla. A já často uvažoval o tom, že bych se chtěl naučit být jako ona, o tolik by bylo jednodušší se bezostyšně zaprodávat, pracovat jen k své radosti nebo sebetřýzni, ale vždycky k uspokojení. Rád bych býval jako Římské jaro paní Stoneové, jak rád bych uměl být marchetta! Ale nikdy jsem neměl to nadání.

* * *

šerosvitem pokoje
tam na protější straně
okraje a hrany jednoduchého nábytku okenice žaluzie stolek s umě-
lohmotnou vázou linoleum koberec
byly
byly v pokoji vstupovaly byly tam a současně mizely do tmy kam
nesahal řád malé lampy u postele
seděl vprostřed
nohy pod sebou
k němu se svažovaly dostředivé varhánky napnutého prostěradla
jako když hvězda nebo planeta ohýbá prostor kolem sebe
přál si aby otevřeným oknem vstupovala harmonie
přál si nehybnost a plynutí dálku i vzdálenost na okamžik si přál
v tom pokoji zůstat sám a ztratit se
obklopený zalitý do nebarvy uzavřený zaslechl Jakub šramocení
když nahmatala vypínač
skoncovala se světlem a temnota ji odnesla a pohltila stejně jako
pohltila zbytek místnosti a zůstal pouze on jeho mysl vědomí těla
jeho vlastního tělesa o jehož přítomnosti mohl taktéž na okamžik
pochybovat
zůstal pouze prostor
protínaný vlnou protínaný strunou nebo flétnou jež zněla napříč
něčím co bývala jeho hlava než se octl vprostřed nesmírna
ale ona zaškemrala
a kdesi daleko se převrátila na záda a to tak že teplým chodidlem
zavadila o jeho koleno
potmě to měla nejraději
byla mladá a přitažlivá snad proto Jakub nerozuměl proč mu své
tělo zakázala odebrala tím jediným stiskem vypínače

svého milence tak zatáhla na pomezí
mezi domněnku a povědomí matérie
nemohl než pochybovat
nemohl než přistoupit na podivnou hru na pár smyslů
vyjma toho jediného který jej nenechával pochybovat o pravdivosti
úsudku
neměl na to myšlenky ale rozhodně také neměl mnoho na výběr
D. by byla rozmrzelá a navíc tu teď mezi nimi najednou jakoby
mimoděk v široširém univerzu trčela ta neochvějná potřeba se
uspokojit
nějak
tedy nejlépe právě takto
snad to bude vzájemné
otázka jež se neodbytně vnucovala do posledního rytmického po-
hybu byla zda s ním ona epizodická D. skutečně je a o co jinačí by
to celé bylo kdyby tam prostě nebyla
a pak když usnula odebral se on
kamsi
především jinam
stejně tak odešel následujícího roku
na počátku dubna
z pokoje v hotelu Comsa na Šilingrově náměstí
dole na baru si nechal nalít whisky a vyšel před hotelovou bránu
když Brno už dávno ocumlávala noc
myslel na tu nešťastnou holku co se zabila a málokdo věděl proč
a myslel taky na Valerii a Miladu kterou nechal samotnou v hote-
lové posteli
myslel na dvouslovný dopis který před pár dny našel doma pode
dveřmi a který si vzal s sebou aby jej uschoval nahoře v nočním
stolku
náhle se nemohl ubránit pocitu že se naráz zastavilo vše co dosud
považoval za reálný děj a počal se v tom okamžiku příběh

— — —
Jaký příběh? Co se začíná?

Zkrátka se začíná. Musíte tomu věřit.

A co vaše snaha zinscenovat tohle setkání? Rozhovor jsme dopsali. Poslal jsem váni přepis k autorizaci. Četl jste ho vůbec?

Samozřejmě, že jsem ho četl. Ani netušíte kolikrát, a hledal jsem. Hodiny jsem strávil hledáním, co jsem vlastně řekl.

Nerozumím. Co jste měl říct? Nebo máte pocit, že jste něco neřekl?

Něco jsem řekl určitě. Jenom nevím co.

Podívejte, vypadáte hrozně. Spal jste vůbec tenhle týden?

Nijak zvlášť. Takže můj rukopis jste četl...

Přečetl jsem všechno, co jste mi hodil do schránky. Nechci, abyste si myslel, že si toho nevážím, ale... Co vás k tomu vedlo? Předpokládám, že nechcete, aby rukopis vycházel časopisecky. A váš telefonát Kláře... měl jsem dojem, že se vám něco stalo. Souvisí to s naším rozhovorem?

Jen částečně. Každopádně mám dojem, že jste spolehlivý člověk. Je mi upřímně jedno, co děláte s mojí neteří, nikoho nesoudím, Klára taky není zrovna andílek a já už vůbec ne. Ale no tak, co se ošíváte? Tady vás nikdo nepráskne... a přes tenhle kravál stejně není slyšet vlastního slova. Fortuna je jedno z mála bezpečných míst. Jenom na té nahrávce... Bude k poznání, co si tu říkáme? Nahrává to vůbec?

Nesahejte na to. Nechte to, kde to je. Vím, co dělám. Kvalita nebude nic moc, ale k vašemu účelu asi postačí.

Potřebuju ještě jednoho panáka.

Čeho se tak bojíte?

To ještě nevím. Ale něco mi říká, že bych se bát měl. Lucie se možná taky bála, co já vím.

Lucie? Ta, o které jste psal? Má s tím něco společného?

Možná všechno. Prý dostala dopis.

Kdy?

Než skočila. Měla ho zmačkaný v kabelce, když ji našli ve Voroněžské. Vlastně to ani nebyl dopis. Jenom vzkaz. Písmena vystřižená z novin, nalepená na papír, pěkně postaru. Stálo tam jenom Žer! Nic víc. Řekl mi to Milan Stránský tu noc před naším rozhovorem.

Uvědomujete si, že ženy na sebe dokážou být hodně kruté? Neustále mají potřebu komentovat, jak která nakládá se svým tělem. Lucie byla podle všeho anorektička.

Samozřejmě že jsem to zvažil. Jakmile některá vybočí z řady, jdou o ní řeči. Když sečteme, jakou moc mají slova a segregace... Samozřejmě autorka mohla být jenom krutá žena, která chtěla pocítit moc nad slabou zástupkyní rodu. Ale to by se nesmělo stát...

Co? Co by se nesmělo... Aha... ještě dvakrát totéž, děkujeme. Tentokrát je to na mne. Co by se nesmělo stát?

Ještě ten samý den po našem rozhovoru dole v hotelu jsme s Miladou odjeli do Karlových Varů, kde měla vyjednat nové výstavní prostory pro galerii. Ubytovali jsme se v Opera Palace, protože Grandhotel Pupp jí přišel zbytečně zámecký.

Promiňte, kdo je Milada? Je to podstatné?

Vy to pořád nechápete, všechno může být podstatné!

Dobrá, dobrá... Kdo je Milada?

Žena, se kterou poslední dobou trávím většinu času. Milada Höferová, momentální majitelka galerie Avenue a několika menších výstavních prostor v západních Čechách.

Neviděl jsem ji s vámi na vánočním večírku Hostu?

To je možné, tam jsme se s Miladou seznámili. Ostatně, my dva jsme se tam viděli také poprvé... Dlouho jsem o tom přemýšlel a pak se jí ozval a vzal ji ven a ona platila. Víceméně mě vlastně od té doby udržuje mimo dosah existenční krize. Tehdy v hotelu Comsa byla také se mnou, nahoře na pokoji, když mi zavolali z recepcy, že na mne počkáte dole v restauraci.

Nepochlubil jste se, že jste si našel jinou ženu při tom, co si zažíváte s Markétou...

Nejsem na to právě dvakrát hrdý. Pochopíte sám. Za poslední měsíc jsem strávil po hotelích víc nocí než za celých třiatřicet let.

Jak dlouho jste byli ve Varech?

Dohromady necelý týden. Pak jsme se vrátili do Brna. To odpoledne jsem šel k sobě a pod dveřmi jsem měl obálku.

Další vzkaz?

Taky vystříhaný z novin. Tentokrát o slovo delší: Drž hubu!

Takže...

Takže... samozřejmě je to jen domněnka... buď někdo věděl, že se máme v Comsa sejít, a vzkaz byla jenom preventivní výstraha, abych náhodou neřekl něco, co vím... Nebo jsem to skutečně řekl, někdo mě tam slyšel a dopis doručil až pak.

A co by to mělo být?

To kdybych věděl... Podle všeho něco, co autora vzkazu ohrožuje. Bojí se, že řeknu víc. Jenže já nemám ponětí, co z toho, co vím, má takovou důležitost. Něco mi zkrátka uniklo. Něco mi ještě nedošlo. Něco, co mi už dávno mohlo a mělo dojít... Počkejte... Tak... Díky. Na co si připijem? Snad možná, aby se to co nejdříve rozmotalo, co říkáte? Není to ode mne moc sobecké?

V tomhle případě určitě ne. Rád si s vámi připiju. Tak na rozuzlení?

Na rozuzlení.

Podle vás tedy má ten anonym něco společného s Luciinou sebevraždou.

Musí to mít souvislost. Že vím o tom jejím vzkazu? Ale o tom věděla první policie. Nejspíš si autor myslí, že znám jeho totožnost. Nebo si

myslí, že vím něco, co věděla i Lucie. Té bylo jednoduché se zbavit. Nebyla zrovna silná povaha a pak ty prášky... Stačilo ji postrašit, dělat jí chvíli ze života peklo a ona už se zařídila. Ale jestli znal ji a její problémy, znal taky Markétu a Bereniku, ta je teď její asi poslední zbývající kamarádka.

Mluvil jste už o tom s nimi?

Markéta se mnou nekomunikuje a Berenika je jak její strážný anděl. Je pošahaná. Nedovolí mi se s ní spojit.

Nenapadlo vás, že ty vzkazy vyrobila Markéta?

Lucie byla její důvěrnice. Proč by to dělala?

Právě, jestliže byla její důvěrnice, věděla toho o ní hodně. Mohla zjistit něco, co si nechtěla nechat pro sebe. Jak moc jste se s Lucií znal, mluvili jste spolu někdy o samotě?

Všehovšudy jednou, to u mne přespala, byla opilá.

Třeba si Markéta myslí, že vám to Lucie řekla.

Co?

Něco... Nebo ten Markétin bývalý, ten Tomáš. Nemohl by to být on?

Pochybuju, že Tomáš Lucii znal. Ne... pěkně postupně. Musím na to přijít. Co jsem se vrátil do Brna, zapisuju všechno, co mě napadá, třídím si tak myšlenky.

Sice za poněkud obskurních okolností, ale aspoň zase píšete.

Jde to teď nejlíp za poslední léta. Píšu, protože jsem pod tlakem. Píšu, abych našel souvislosti. Nic neumí vytahovat vzpomínky tak jako psaní. Všechno jsou to záznamy. Pro případ, že by se mělo něco stát. Nesmím si je nechávat. Musejí se zachovat. Pozitíří vám po Kláře pošlu další várku. Máte se přece sejit.

Máme, ano. Upřímně doufám, že jste jediný, před kým si takhle pouští pusu na špacír, jinak by z toho byl pěkný malér. Víte... Lucie, ano, moje žena se taky jmenuje Lucie, ke Kláře hodně přilnula.

A vida.

No právě. Získala pocit, že má po dlouhé době konečně kamarádku. Kdyby zjistila... kdyby ta záležitost praskla... neumím si představit, jak by to s ní otrásl.

Klára umí být hodně diskrétní, když se jí chce.

Když se jí chce?

Má svůj kroužek. A v něm vědí všichni všechno. Ale vně toho kroužku neví nikdo nic. Tohle má ode mne. Vzal jsem ji k sobě tak nějak do výchovy, když se v osmnácti odstěhovala od své matky, mé sestry, z Drážďan a šla na školu do Brna.

Tak tenhle příběh znám zase já.

Takže už vám stačila vyprávět. Výborně. Každopádně výhodou je, že my dva v tom jejím kroužku jsme. Dobrá informátorka se může hodit.

Kdo všechno v něm ještě figuruje? Abych věděl, na čem jsem.

Ještě tam bude Adam Kunc. To je Markétin asi o pět let starší bratr. Několikrát jsme se v průběhu loňského léta sešli ve čtyřech. Markéta, já, Adam a Klára. Ti dva si padli do noty...

Tohle už také vím.

Chvíli to spolu táhli, to taky víte? Už je to passé. Nebo si to aspoň myslím.

Proč ten varovný tón? Myslíte, že si dělám nároky na Klářin soukromý život? Nic mi do něj není.

Jen jsem si chtěl být jistý... Nevadí vám, že se to pořád nahrává?

Také už mě to napadlo. Aspoň máte jistotu, že naše hovory nebudu ventilovat.

Takže jeden z dalších kroků bude zjistit, jak často se Adam se sestrou vídá, a požádat Kláru, jestli by z něj něco nevytáhla. Mezitím budu psát a hotové části rukopisu posílat po Kláře. Zkusím jí toho pozítří naložit co nejvíc.

Pošlete, co budete mít. Sešli bychom se tedy znovu ode dneška za čtrnáct dní? Ať máme čas něco zjistit. Třeba ten váš Stránský také do té doby s něčím přijde.

Souhlasím. Zatím mám pocit, že bych se měl věnovat vzpomínkám na tu etapu, kdy se Markéta snažila udržet svůj vztah s Tomášem. Tedy konec loňského léta. Je tam pořád něco, čemu bych chtěl přijít na kloub.

* * *

bylo to skleněné ráno
ráno s ulicemi a šedavým povlakem
tři čtvrtě na sedm
počátek září
ležel na zádech pod hlavou zmuchlaný polštář
záclony se dotýkaly ústředního topení
za nimi v Údolní chodci
náhle zcela automatictí
jejich příběhy se propadly a Jakub věděl jak obtížné by bylo je vy-
kopat probudit je zastavit ty holky ty co dodržují plán a sjednotit
jejich minulost i současnost
Valerie dosud stočená do klubíčka vedle něj procitla
půjde se oblékat a odcházet a ano za Tomáškem za kým jiným proto-
že je svědomitá a v poslední době mu věnuje tolik času kolik jen může
takže Jakobovi zbývají jen ty chvíle kdy zpravodaj nemá čas na ni
takovému Milanovi Stránskému to vlastně vyšlo
Jakub jej poznal jako štamgasta v klubu Fortuna tehdy ještě Milan
dělal pro detektivní agenturu Dirrmann
jenže na začátku září je náhle Milan za barem místo na baru a Jakub
ví je mu to jasné protože je viděl protože je Milan představil a bylo
pochopitelné alespoň když se díval na tu pregnantní holku že dál
už u Dirrmanna Milan dělat nebude
jednak Tereza Lerchová byla dcera pana Lerchy suchého Lerchy –
Lercha autodily – právě ten... proč to náhle zamrazení v zádech?
pokud se správně domníval nemělo být mladé Lerchové více než
šestnáct let
koneckonců vypadala na to
když mu ji Milan představoval objímal slečinku s něhou která Ja-
kubovi vyrazila dech

byla drobná s rovnými dlouhými vlasy barvenými na hnědo
kontaktní čočky začala nosit docela nedávno a pořád mžikala
chvíli civěl na Milanovu rozměrnou dlaň jak svou nastávající zálibně
hladí po prozatím plochem bříšku

dotázal se

myslíte to vážně?

měli bysme jestli to myslí vážně to malý usmíval se Milan

řekla bych že až moc dodala jistotka

Jakub rázem viděl ty dva jak se stěhují do maličkého prosluněného
bytu na sídlišti jeden stůl dvě židle a dvoupostel z překližky a po-
sledních pár desítek předmanželských milování

jenže Milan si jako detektiv našetřil dost a mohl si dovolit ten byt
koupit a ne pokoj s kuchyňským koutem ale třípokoják a to Jaku-
bovi kazilo tu rozpláčtelou ideu nehledě na to že by suchej Lercha
nenechal kuřátko odejít do nějaký zaprášený garsonky

no jo... Milan do toho spadnul, ale jak si ji pojistil...

Valerie se obléká aby stihla snídani s Tomáškem bude na ni čekat
dole netrpělivý a ona ho tam přece nenechá

co kdyby se mu náhodou čekat nechtělo a Jakub se vypaří o půl
hodiny později a dveře jejího bytu v Údolní za sebou zabouchne
teď leží zamotaný do prostěradla a Valerie kolem cupitá v tílku
a kalhotkách

promítá si předcházející večer kdy na ni čekal ve Fortuně opíjel se
a pozoroval tamější osazenstvo Milana za barem jak už tejden roz-
lejšvá panáky a tanečnici jenom v bílejch kozačkách a tangách
pod ní chlapi s tuhým krkem co se potili v bundách a vrhali mrzutej
výraz protože to viděli už mockrát a ta ženská na ně měla moc
obyčejný tvary

byla po dětech tanga měla dost vysoko aby zakrývaly jizvu po císa-
řáku ale ty kozy byly vykojený

takový měla Milanova matka když za ním ve svých osmatřiceti při-
šla nahoře bez a chtěla aby si sáhnul na její bulku bála se že půjde

na chemo a že to bude hovno platný a přitom jí to nakonec jenom vyřízli ale člověk nikdy neví a Milan z toho měl pak noční můry pokaždý když byl zrovna bez ženský zdálo se mu že se nad ním slitovala máti že přichází aby mu ulevila a pak to vážně udělá anebo roztáhne nohy a řekne tak si to pojď zopakovat ať nezapomeneš jak se to dělá a ten si pak přišel jako méněcennej a ještě horší a tohle všechno Jakubovi vyklopil až po letech když byl konečně za tím protože měl Terezku jistotku a přichází Valerka koketuje ale Jakuba nepolíbí vypije panáka a říká:

víš co o mně minulý týden řekl Tomášův otec? že jsem v posteli nejspíš hodně dobrá ale jinak prý jsem moc hodná

Jakub to nechtěl poslouchat

řečí o tom otrapovi měl dost a rozhodně neměl v úmyslu si představovat jaká je s ním jak jí ho tam strká a ona tráví dny tím že přemýšlí jak pro něj být co nejlepší a ještě chodí na radu za Jakubem kterej se jí ptá

stojí ti to ještě vůbec za to? a slyší víš co radši se neptej na to co nechceš vědět

co z toho máš? je aspoň štedrej?

my si nedáváme žádný dárky...

aha tak vy si nedáváte žádný dárky...

věnoval jí úšklebek

většinou si dáváme něco úplně jinýho odvěti ona

Jakubovi je na blití a tak se sebere a beze slova odchází a ona jde bůhvíproč za ním a jdou zárijovou ulicí a on se omluví že se urazil protože Valerka se ještě omlouvat nenaučila a dělá všechno správně a seřezat svázat hodit do vody

pověz mi na koho vzpomínáš... ohlédl se po ní ale neřekl to nahlas tentokrát ne a šli Husovkou a do Údolní a město mělo souchotiny ale ne tak jako když Lucie skočila kašlalo jen v podvečer a nemýlo se ne na to nezbyval čas...

co vlastně chce? něco si dokázat? oživit vztah s Tomem drobnou
avantýrou která by ho měla konečně probudit k životu? aby se
snažil... takže jí Jakub prokázal službu?
pořád o něj stojíš?
pořád... a neptej se
sklopila oči
a on žárlí? alespoň trochu?
řekla bych že můj přítel není žárlivý
a ty jsi žárlivá?
strašně... drapla ho za ruku
psali že většina ženských se o sebe po dvou letech vztahu přestane
starat
ty čteš Ženu a život?
ignoroval narážku a pokračoval
z toho se přece dá něco vyvodit, no ne?
já už se teď ale musím starat... běžná praxe nestačí...
ještě následujícího rána když ho nechala samotného ve svém bytě
zatímco sbíhala schody dolů za Tomáškem přemítal Jakub nad tím
jak se sebou ženy nakládají a jak se darují... nad ustavičným roz-
hodováním komu budou darovat a brát své tělo a koho zanechají
s představou aby ji přetvořil v nesymetricky dokonalou minulost
je to stále ta samá pohádka stále tentýž kruh
už před časem byl po zážitku s D. Jakub nucen uvažovat nad novým
rozměrem do nějž ho dívka svévolně uvrhla když se s ním odmítla
milovat za světla
bohužel si obraz jejího těla nikdy nedokázal vybavit natolik realis-
ticky aby chvíle potmě mohl prožít skutečně s ní
jeho hmat byl šálivý
tělo pod ním se rozprostíralo a deformovalo do protáhlých či os-
trých křivek náhle podřízených jakési vyšší symetrii a takto vzniklá
představa jej nevzrušovala
musel si vymyslet vlastní

v jeho očích
které si to mohly dovolit poněvadž nic neviděly
se tak soulože s D. změnilo ve fyzicky náročnou onanii a Jakub byl
tím obratem znechucen
propadl jakémusi skepticizmu
totiž do jaké míry se těšil z toho jaké jeho ženy skutečně jsou? a do
jaké míry z pouhé představy o nich?
na druhé straně
jestliže doted' poznával pouze své vlastní fantazie mohl je dokonale
zmapovat
uspořádat kopernikánsky nebo heideggerovsky
sebe a své ženy
uvolněné do představ
svobodné v nekonečnu
když D. usnula
posadil se Jakub do okna a shlédl shora na ulici
uprostřed noci
chodci se psy
vítr šelestící igelitovými pytli v odpadkových kontejnerech připra-
vených na ranní odvoz
teplota
jako stvořená pro návrat vprostřed ledna
od milenky do ulic
nejednou tak stočil svou cestu do Fortuny
Milan sedí na baru
výměny pohledů... řeči
nejednou stočil své směřování
ale pouze jednou z baru neodešel sám
byla tam o půl druhého roku později
koncem června léta Páně dva tisíce devět
hovořila družila se... Valerie
opilá a zranitelná

a tak ji doprovázel
za necelou půl hodinu doklopýtali do Údolní
k otlučenému prahu domu kde bydlela a možná že ne sama a jemu
to bylo jedno protože k ní cítil... soucit
jako svěřenkyni ji k sobě přitiskl když to místo obsadili blízko sebe
tak blízko aby se do ní nedala zima a opírali se o rozměrná dřevěná
domovní vrata
ticho pobledlého rána vzduch sládl na jazyku a kaménky se ozývaly
hnedle dvakrát víc když mezi nimi nohou kreslil křivou čáru
na skladě poštovních balíků bez adresy
složila mu hlavu na rameno
když tvrdil že tam vzadu jich ještě
přece jen pár hoří...

— — —

Nejspíš vás překvapí, že se nebudu vyptávat na vaše seznámení s Mar-kétou. Mě zajímá, co s tím má společného D.

Prosím?

Ta dívka. D. Píšete o ní hned dvakrát, zjevně vám také nedá spát. Proč?

Protože D. ze mě udělala skeptika. Mimoděk. Tehdy jsem si uvědomil, že všechny fikce jsou si tolik podobné. Umění, šlenství a v neposlední řadě sexuální fantazie mění známou skutečnost ve prospěch naší snahy ji idealizovat. Ideální je to, co je přehledné, co je elegantní jako matematická rovnice, jako sjednocená teorie pole. Všechny síly v přírodě se prý dají vyjádřit jako pole, jako soubor čísel definovaných v každém bodě prostoru. Posledních sto let se fyzika zabývala hledáním rovnic pole přírodních sil. Tady vidíte, že ideální je to, co redukuje na schéma – a to je krásné. Je to krásné, protože je to srozumitelné, a je to srozumitelné, protože je to schéma.

A jsme zpátky u toho vašeho hyperprostoru.

Teorie krásné fikce zhotovené za účelem uspokojení z obsáhnutí. Další teorie sjednocení, která kráčí v Einsteinových šlépějích. Umožňuje nahlížet hmotu jako záchvěvy, které běží tkanivem prostoru a času. Není snad tohle ten nejkrásnější argument pro to, že žijeme ve fikci? Náš vesmír údajně drží pohromadě čtyři síly: gravitace, elektromagnetismus, slabá a silná jaderná síla. Na téhle představě všechny přírodní zákony stojí a padají. A jdeme ještě dál:

Čtyři síly drží pohromadě naši fikci. Jsou to přírodní zákony, sex, umění a šílenství.

A ta dívka?

Daniela? Změnila se. Jako paradigma.

Takže ona má jméno?

Ano, Daniela. Tolik důležitá pro narativ, pro má východiska. Zatajil jsem vám, že tam byla.

Kde?

V Karlových Varech. Jak už jsem řekl, ubytovali jsme se s Miladou v Opera Palace, je to jeden z těch dražších hotelů ve svahu na pravém břehu po proudu řeky. Večeřeli jsme v těch předražených, naškrobených podnicích, kolem upocený saka a vázanky a mně z toho bylo nanic. Milada tam měla svou společnost. Třetí den jsem se klidil k baru, upíjel a pozoroval. Pak přišla, že jde na hotel a že chce být sama. Vytušil jsem, že je něco špatně. Neměl jsem chuť to zachraňovat.

Co se stalo?

Byl jsem unavený, obnošený přívěsek, ale pořád to zkoušela. V noci, když jsme se vraceli na hotel, mě zahrnovala tou svojí udýchanou, vínem nasáklou láskou. Zpracovávala mě do poddajné hmoty, když jsem ležel na posteli, byla pevná, přesvědčená a navíc obkročmo. Dusila mě tím, jak ze mě dělala svůj majetek. Přitom jsem se sám rozhodl být její, ne... dělat, že jsem její, předstírat, abych měl, co jsem potřeboval. Bylo to tak jednodušší. Třetího večera to ale přestalo bavit i ji, a tak jsem zůstal na baru.

Kde byla tou dobou Markéta?

Nejspíš celou dobu tady v Brně. Z Varů jsem jí volal jen jednou. Z jedné z těch londýnsky vyhlížejících budek na promenádě. Tvrdila, že se má fajn, že ji až překvapuje, jak fajn jí vlastně je. Byla spokojená? Pochybuju. Uměla si namlouvat ledacos i ledaskoho. Čert aby to spral. Ale spokojená nebyla.

To mi připomíná... Máte novinky? Zjistil něco Stránský?

Nezjistil. Pomalu přestávám věřit, že se od něj něco kloudného dozvím. Bud' uvízl v kolečku práce–spánek–Tereza, nebo má zkrátka jiné důvody, proč se neangažuje. Minulý týden jsem se mu opět připomínal. Dám mu čas do konce měsíce.

Od Adama Kunce se toho zatím také moc nedozvíme. Se sestrou se neviděl...

Co se přestěhovala do Nových sadů, ano, také už mi to Klára říkala. Ale slíbil jí údajně, že se v následujícím týdnu dojde podívat přímo k ní domů. Ten kluk vypadá sympaticky. Třeba jde o přednost celé jejich rodiny. Navíc jsou s Klárou v leccm zajedno. Podněcují příběhy. Však kde byste byl vy, kdyby nebylo Adama.

Jak to myslíte?

Byl to Adam, kdo chtěl, aby se Klára začala zajímat o vašeho kolegu z redakce. Chtěl, aby ho zabavila a on si zatím mohl užívat s jeho ženuškou. Jenže tenhle redaktor na ni byl moc laxní, nejevil zájem, jen ji tahal po městě sem a tam. A taky po návštěvách. Kdyby nebylo Adama a jeho lišáctví, nepřivedl by k vám kolega loni v září Kláru na návštěvu.

Takže o té návštěvě také víte...

Že ale rychle zařala drápky, no ne?

Změnila plán. To se tak stane...

Líbí se mi, že to berete zvesela. Na Kláru?

Na vrtkavou Kláru! Ale teď mi povězte, co ta Daniela?

Zjevila se tam večer, jen chvíli potom, co si Milada sbalila kabelku a odkráčela.

Ve Varech?

Ve Varech. Taky se nechala táhnout. Ale ji to uspokojovalo. Původně jsem se domníval, že jim to vydrží tak dva měsíce, ale zapomněl jsem, že Marek Vondráček má peníze a ty nevkusně dlouhý polobotky, protože dělá finančního poradce a už je vysoko a má svůj cíl a má taky tým. To je základ. Daniela ho tam nechala stát a přitočila se k baru, objednala mi tullamorku, sobě taky.

Vedli jste řeči o starých časech?

Ani v nejmenším. Ptala se mě na Miladu, já se opíral o pult a pozoroval osazenstvo... chyběli tam už jenom šéfové designérských firem. Kdyby to byla společnost literární, předčítali by tam Shawa a Galsworthyho. Blahopřáli si, popíjeli ze šampusek a plácali se po ramenou a my je pozorovali jako dva stehlíci. Pak mě polila. Řekla, ať se jdu omýt a otřít, takže jsem se zvedl a odkráčel za dveře a ještě za jedny a za chvíli tam byla taky a táhla mě do kabinky. Marek byl idiot. V tu chvíli bylo jasné, že ona to ví taky.

Ach bože...

Zavřela za námi, odložila kabelku, povyhrnula si lem šatů a kalhotky spustila k zemi. Jednou rukou mě pomalu a vážně přitáhla za šíji, druhou nasměrovala mé prsty do svého rozkroku. Ne, nevzrušovalo mě to. Hnětl jsem ji mechanicky mezi těma sametovejma stehnama, ona mi rejčila prsty ve vlasech a oči obracela v sloup. Pořád byla pěkná a měla to ráda. Ale na světle, pod zářivkama, bez studu, na záchodcích. Jako holka ze střední. Teď. Po tolika měsících. Nejspíš se dost nudila. A Marek byl vůl v podnikatelskym sáčku s proužkama. Když jsme si dohráli, prádlo obtočený kolem levýho kotníku vytáhla na původní místo, poděkovala na způsob díku za přidržený dveře od výtahu, učesala se, dopla mi límeček u košile a pak se odporoučela. Když jsem se rozhodl vrátit k baru, smála se uměle, dokonale upravená, v kroužku těch pruhovaných businesschlapců. Protáhl jsem se kolem palmových listů, ujistil se, že za mne Milada zatáhla účet, a zmizel na promenádu. Pršelo. Takže se ta nehoda s tullamorkou brzo ztratila.

Co podle vás zapříčinilo změnu?

Možnosti? Výhody? Důvody, proč být jiná? Můžou za to jistoty? Co se zatím stalo se mnou? A co se stalo s Markétou? Taky jistoty? Každý jsme si vybrali nějaký a začali si říkat, že jsou zkrátka moc výhodný na to, abychom se na ně vykašlali. Jakub, Valerie a v neposlední řadě D. Zaprodaný, hořký děti.

Takže D. začala investovat do jistot.

Tak.

Co ale udělá Jakub, když Valerie začne investovat do jiných jistot než těch jeho? Přece to její žvatlání nebude poslouchat věčně. Nebo už se rozhodl?

Poprvé se Valerie rozbila loni na konci září, když ji Tomášek nado-
poval a opustil. Dal jí do čaje prášky na spaní, a když zabraly, sbalil
si věci a odešel. Ona se pak přestěhovala do bytu v Nových sadech
a začala se bavit s holkama. S Lucií a Berenikou. Rozhodnutí z Ja-
kubovy strany přišlo záhy. Na stole měl dvě krabičky cigaret. Jednu
skoro prázdnou a druhou nenačatou. Lampa na pracovním stole
osvětlovala obstarožní pokoj. Z rádia chrastil jazz. Líně, pomalu.
Kouřil. Osmnáctou cigaretu toho večera a najednou mu všechno
začalo docházet. Věděl, že jestli ji nepotrestá, nedojde svého. Musí
ukázat morální převahu. Bude to neškodná hra.

Neškodná?

Prostě ji přehne přes koleno a vysází jí pěkných pětadvacet. Nebo
víc. Přijde na to. Dohodnou se. Žádné modřiny... Kafe je break. Pauza.
Přestávka. Rudá stop. Oba se uklidní a přejdou k něčemu jinému,
jestli se jí bude chtít. A jí se chtělo. Tak jí to udělal. Hned. Pak se ho
zeptala, jak by to chtěl on. A on ji převrátil na sebe a nechal ji, ať se
snaží, a přitom ji hladil po tom horkým opuchlým zadku. Líbilo se
mu to. Hodně. Ale nic se nezměnilo.

Tak v čem vězí ten příběh?

Ten příběh je v něm. To on se rozhodl uskutečnit všechno to filmové,
co se rozvíjelo v jeho fantazii. Bez výčitek. Tenkrát, když mu D. se-
brala svoje tělo, uvědomil si, že to nejjistější, co má, je představa,
všechno ostatní lze odejmout stiskem vypínače. Představa je to, co
zůstává, ať už se s časem proměňuje, nebo ne. Je jen na něm, jestli

bude iniciátorem jejího vyplnění. Když nechala D. na záchodcích rozsvíceno, bylo už pozdě na představy. Tak se na ně vykašlal. Ne-prožíval to, jen udělal, co chtěla, a bylo to fajn. V obou případech ho odštíhla od příběhu. Uměla dělat jenom krátké epizody. Příběh je v Jakubovi. Je na něm, co z toho udělá, ať je světlo, nebo tma. Na druhé straně D. nebyla Valerie. Problematická, nesourodá, plačtivá, rozpustilá, trýznivá i sebedestruktivní Valerie.

A máme tu femme fatale...

Ano, femme fatale, která dostala na zadek a řekla, že chce ještě. Femme fatale, která aby splňovala všechny atributy své osudovosti, musí vědět, kdy odejít. Aby tenhle proces Jakub odvrátil, pokusil se nastolit novou úroveň důvěry.

Vy mi tu vykládáte o nové úrovni důvěry, a přitom se bojíte nazývat ji pravým jménem... Proč?

Možná si pořád myslíte, že celá vaše role tkví ve hře na psychoterapeuta. Když vás to baví, proč ne. Radujte se. Co jiného je psaní, když to vezmete kolem a kolem. Já ale pořád věřím, že v tom příběhu je něco důležitého, něco, co jsem opomněl. Proč ji stále nazývám Valerie? Tu myšlenku mi vlastně vnukl její bratr Adam, když jsme spolu mluvili poprvé. Všiml jsem si, že má ve zvyku nazývat své dívky jinými než jejich pravými jmény. To byl nejspíš první impulz. Ale důvodů je samozřejmě víc... Rozhodně jsem chtěl Markétě dát jméno, což jsem například Daniele nikdy nedokázal, a vlastně ani nechtěl.

Nechápu.

Po Adamovi přišla Lucie. Seděli jsme sami u mne v kuchyni. Ona se opírala o lednici, pila ovocný čaj a já se jí svěřil se svojí roman-

tickou potřebou jednu po druhé pojmenovat všechny ty neznámé a bezejmenné holky, které nikdo přede mnou neobjevil, jako jsem dříve chtěl pojmenovat hvězdy, jejichž jména jsem neznal. Nikdy vás nenapadlo, jak málo lidí můžete pojmenovat? Nanejvýš svoje děti, navrhnete jméno pro dítě svých nejlepších přátel nebo příbuzných, ale kolika lidským bytostem můžete skutečně dát jméno?

A tak jste chtěl pojmenovat holky...

Ne holky. Jednu holku, a pak za hodně dlouho zase jinou a úplně jinak. Víš, někdy se ti stane, že holku objevíš, řekl jsem tehdy Lucii. Čas od času se ti podaří vzbudit v holce, co v ní ještě nikdo před tebou nevzbudil. S tebou a po tobě už bude jiná. Je krásná představa, že můžeš za něco tak velikého. Chtěl bych smět dát jméno každé, kterou skutečně objevím.

Asi vidíme některé věci příliš odlišně.

Copak jste nikdy nezatoužil někoho objevit? Přilepit mu nálepkou své vlastní existence, pokud pro něj znamenala tolik, že si zasloužíte, aby ji nosil na odív? I když to nikdo jiný nepozná? Proč nikdo nesmí pojmenovat holku vyjma svou vlastní dceru? Ani Lucii jsem nestihl vymyslet nějaké pěkné jméno. Skočila příliš brzy, než abych začal přemýšlet, jak moc jsem ji změnil, jestli vůbec.

* * *

na podzim toho roku navštěvoval brněnské večírky
kde vedli řeči a pili víno a nikdo tam nepředčítal Shawa ani Galsworthyho
a přitom jako by se ta povýšenost intelektuálstva Jakuba nevyjímaje
formovala do slov omílaných autorů nicméně potřeboval společnost a nacházel ji právě tam
když Valerie svůj čas trávil jinde
když jí Berenika zařídila únik tam
kam za nimi Jakub nemohl
ztrácel se mezi redaktory literárních revue a vedl řeči o kultuře více
k sobě než k jiným protože tak to dělá profesionál
vyjadřovat se a neposlouchat být v obraze a tlachat
v prosinci se tak ocitl na vánočním večírku Hostu kam jej dovedla
rozverná neteř a seznámila ho pochopitelně obezřetně se svým tehdejší
milencem nejméně o dvacet let starším redaktorem Lumírem Hůvrem se kterým
to táhla tou dobou už dobré tři měsíce
Hůvr s sebou sice přivedl manželku a zhruba tříletou dceru Alžbětku...
ta se ovšem následně stala důvodem proč Hůvrová odešla dřív a Klára se
tak mohla kolem redaktora zase trochu motat
nejspíš už tam poprvé padl návrh že by Lumír Hůvr v interview pro
měsíčník Host připomněl Jakubovu maličkost jakožto autora jenž se
ještě před pár lety těšil přízni literární kritiky a taky se prodával
což jsou přece jen dvě různé věci
ten rozhovor mu mohl hodně pomoci zvláště kdyby se konečně pustil
do psaní další knihy
alespoň tak to Klára zamýšlela
nemohla pochopit proč vůbec její strýc se psaním přestával a hodlala
v plné míře využít svých nově nabytých konexí

jenže Jakub se tehdy místo stepování kolem redaktorů a literárních kritiků přiočil a začal se motat kolem šlachovité Milady vdovy po Františku Höfferovi majiteli galerie Avenue ta se ujala ztrmáceného autora s gestem na pohled... mateřským oné noci si vyměnili vizitky a Jakub se odporoučel nespíchal a k činžáku na Veveří dorazil vláčným krokem asi o půl jedné

rozepnout kabát z kapsy saka vytáhnout klíče zachřestit odemknout stisknout spínač v chodbě a po schodišti nahoru posledních pár schodů hledí do dlaně hledá klíč od bytových dveří vzhledne a tam na rohožce přede dveřmi Lucie zachumlaná do béžového kabátu pod ním černé šaty na ramínka punčocháče žádné boty jedním chodidlem hřeje druhé uvítala ho tichým ospalým čau odpověděl přiloudal se tady bydlíš? ukázala zdviženým palcem za sebe přikývl a naklonil se aby jí pomohl vstát ale vymanila se a dlaně schovala pod zkřížené paže ještě nechci ale tady nemůžeš sedět pokusil se ji přesvědčit a klesl do podřepu nemůžu? zaškemrala světlo na schodišti automaticky zhaslo kdesi na pozadí mysli zaslechl Valerii jak mu vyčítá že jí přebírá přátele jak mu dává najevo kde jsou jeho hranice k Valerii se tohle nesmí donést pak se světlo nad nimi nečekaně opět rozsvítilo klíče v přízemí první kroky po schodech Lucie nahmatala jeho ruku a pevně ji sevřela střízlivé kroky neznámého v mezipatře kroky tak jiné než ty jejich v patře pod nimi soused zvolnil až zastavil opět klíče

a pak zámek na první pokus dvojité klapnutí konec ticho Lucie se zhluboka nadechne s Jakubem si vymění pohledy dosud plné překvapivě intenzivních obav z prozrazení
za pár vteřin světlo znovu zhasne
posadil se vedle ní a pohozené lodičky... ano tytéž které Lucie přesně o dva měsíce později zanechá na střeše činžovního domu ve Voroněžské zatímco sama se odstrčí z oplechovaného hrazení...
tytéž červené lodičky odsunul stranou
měl její hlavu na rameni z dechu cítil směsici sladkých alkoholů a z vlasů vůni zelených jablek
ten drobný detail v něm vyvolal neočekávanou vlnu sympatie hráli si s rukama dotekem zkoumal její prstýnky a zranitelné zápěstí
pozval bych tě dál prohodil polohlasně
ale někoho tam máš? zpozorněla
ne já jen nevím jestli to zůstane...
mezi náma? víš já už se dneska v noci nechci vracet
ruku mu položila kolem ramen levačkou zachytila malou černou kabelku nohy podsunula pod sebe a s jeho pomocí se vyškrábala vzhůru
sebral boty odemkl jeden západ ještě druhý přidržel a zatáhnout pak už oba zapluli do tmy stísněné předsínky kde kabelku zahodila a s připitou nemotorností se svalila na vzorovaný divan v pokoji
ze stolku vzala Ring letmo prolisovala upustila jej na zem a jala si srovnávat polštář pod hlavou
já myslel že ti nechám postel pokrčil rameny a odšoural se k prádelníku na spaní jí zapůjčil bílé triko do nějž by se vešla třikrát...
a pak do kuchyně aby uvažoval s kým a za jakých okolností Lucie popíjela když se nakonec ocitla u něj
s Valerií těžko
křivil se na kuchyňské židli oknem pozoroval holé větve stromů viditelné v oranžovém světle pouličních lamp dokud se mu nezačtlo spát

a pak

ráno

brzké probuzení Lucie dosud spí v pokoji on v úzké předsínce s přivřenými dveřmi váhá zda má či nemá

nakonec uchopí dámskou kabelku a opatrně rozepne zip tam lahvičky laků na nehty rtěnky a řasenka zrcátko oční stíny mentolové bonbony prázdné plato ibalginu zyrtec papírové kapesníčky klíče maličká peněženka občanka průkazka pojištěnce všechno pohromadě ale nic víc

nemůže uvěřit že jí prohledal věci

s pocitem viny zapíná zip a myslí si

třeba ji podezíral zbytečně třeba právě ji z toho mohl vynechat

anebo si jen dávala pozor každopádně nic jej nepřivedlo na stopu Valerii nic nepotvrdilo jeho obavy

o dvě hodiny později si vaří druhou kávu poslouchá jak voda v konvici šumí a do toho kroky

za okamžik Lucie vstoupí do kuchyňky nebo alespoň do dveří a už je tam a prokristaboha

můžu se u tebe osprchovat? špitne a před sebou muchlá nadbytečnou látku pánské triko od pasu dolů krvavá zase jedním chodidlem kryje druhé a ty nohy má vážně jako párátka

asi to nečekala

a taky že ne prý jí bylo poslední dva dny docela blbě ale to jí bývá často vysvětlovala když se vrátila ze sprchy a ptala se Jakuba jestli u sebe nemá nějaký dámský toaletní potřeby

neměl

překvapivě

nedostala to prý víc jak pět měsíců takže už ani... a teď najednou... byla trochu bledá styděla se a Jakub dělal jakože nic nabídl se že dojde koupit óbéčka a taky došel a ona v ručníku v kuchyni pila svoje kafe opřená o lednici

na zemi se cítila jistější... pak se převlíkla a sedla si zas tam co
prve na sobě ty černý šaty z večera a na otázku jestli bude snídat
odpověděla
nemáš něco na hlavu?
tázavě se odvrátil od kuchyňské linky
prášky dodala prosebně
přikývl a odložil utěrku
ze skříňky nad hlavou vytáhl plato se třemi růžovými pilulkami
a napustil hrnek vody
s prudkým záklonem jednu zapila otřela si pusu a poloprázdný
hrnek odložila na kraj stolu
tak trochu mu připomněla Valerii a její první návštěvu ten hrnek
ty prášky
z úklidu ho tehdy vyrušil bzučák u dveří
dobrý den... začala bázně
pozoroval tehdy Valerku se zjevným potěšením našla si ho ať už
z toho či onoho důvodu ale našla
mohla bych s vámi mluvit? ruce spojila dlouhými prsty někde na
úrovni podbřišku
nevidím důvod proč ne
nabídl jí kafe a tykání
chtěla tykání a ibalgin
já jsem se ti chtěla omluvit
za co?
za to co si se mnou včera zkusil... obyčejně nebývám takhle namol
ledabyle mávl rukou ona pokrčila rameny a opřela se do kuchyňské
židle
poprvé se na sebe usmívali
magie onoho okamžiku způsobila že se sešli opět za týden
ona vynechala odpolední zkoušku s orchestrem on spěchal z domu
jako při poplachu a po půl sedmé seděli v kavárně Tóra jedli malinu

horkou a opilou a pak se vydali k ní do Údolní kde se pomilovali
ještě za světla
jako by to mělo být naposledy
leželi oba pod zmuchlaným prostěradlem a ona řekla že chodí s ně-
jakým Tomášem ten že dělá v rozhlase a je mu taky třiatřicet jako
Jakubovi možná o chlup víc ale že na vztahu s ním ani s Jakubem
nic měnit nehodlá protože proč by to měla dělat když to teď tak
pěkně funguje
to bylo na přelomu června a července roku dvoutisícího devátého
jenže
vysoce symetrický stav je v zásadě prudce nestabilní fungovalo to
dokud na ni se začátkem školního roku Tomášek nezačal kašlat
a ona se snažila víc a víc a to ho možná ubilo bůhví ale nechal ji –
což v jeho podání znamenalo že si odnesl věci zatímco ona spala
omámená
Valerie se pak přestěhovala do Nových sadů zdřevněla a Jakub
začal doutnat výborně se doplnili taková tristní dvojička která už
spolu nespí protože ona má svůj přízrak a tak Jakuba využívá a nic
na oplátku a on se na to nějak nemůže a nemůže vybodnout
tak na ni čeká ať je s ním nebo není čeká na ni večer a v noci když
se vrací opilá a zase na seroquel
až si zhruba v půli listopadu domluvili společný večer
úspěch hodný gratulace
slíbila že přijde
až za ním do Veveří
ale ten večer na ni taky čekal
a čím déle tím demonstrativněji aby své čekání mohl dát na odiv
vystavit je jako punc svého utrpení
tady máš mé čekání
podívej se kam až jsi mě dohnala
když o dvě a půl hodiny později svlékla kabát svetr a vešla do dveří
obývacího pokoje vyrušila ho ze spánku... usmívala se

on se smát nechtěl byl ublížený
vím že jsem přišla pozdě bylo to ode mě bezohledný pronesla a její
hlas zněl kajicně
mohla jsem přijít dřív jenom se mi nechtělo
pak si vyhrnula lem černého tílka do půli břicha
rozepla kalhoty pomalu i s bavlněnými kalhotkami je spustila
k zemi a palcem je odsunula stranou
učinila dva kroky vpřed takže se její kolena nacházela mezi Jakubovými
a její hladce vyholené pohlaví na úrovni jeho úst
naklonila se k němu a tiše pronesla
nechci aby mi to prošlo tak snadno jako minule
jejich čela se dotýkala
hleděli si do očí
chci aby mě to bolelo... hodně a dlouho... chci tě prosit abys přestal...
chci vědět že dostanu co si zasloužím ať se mi to líbí nebo ne... chci
plakat a popotahovat jako malá holka...
vychutnávala ta slova jako zaklínadlo
pak se k Jakubovi otočila bokem a pomalu se položila přes jeho
koleno takže jí mohl nohy stisknout mezi stehny
nataženými konečky prstů se opřela o zem a čekala
raz... dva... tři... začal pomalu pak zrychloval
dával si záležet
v duchu si počítal
Valerie dýchala ztěžka ale nevydala asi hlásku
u patnáctky začala kňučet
u třiatvácítky poprvé vykřikla
a u dvaatřícítky jí uteklo první slabé dost
... a pak prosila a slibovala škemrala a házela sebou až se jí zeptal
jestli už se bude chovat slušně nejprve se musela vydýchat ale pak
s tou holčičí provokací natáhla svoje možná...
nakázal jí aby vstala a došla k věšáku pro jeho košili

následně ji instruoval aby nechala košili košilí podala mu jen dřevěné ramínko a předtím z něj odšroubovala kovový háček
ne... zaprosila ale Jakub hleděl nesmlouvavě
se zdráháním udělala co řekl a kousala si spodní ret
pak si poslušně lehla jako prve
nohy jí opět pevně stiskl a s třesknutím ji přetáhl až zalapala po dechu oči doširoka otevřené ve tváři údiv nad nečekanou účinností předmětu
a pak znovu a znovu...
už nepočítal bylo toho mnoho
křičela ať přestane snažila se uhýbat až se jí pravačka vymrštila a zakryla jednu zrudlou půlku dlaní vzhůru
varoval ji ať už to nedělá jinak prý začnou od začátku
jeho hlas byl pevný a přesvědčivý
ruku neochotně stáhla
když pokračoval křečovitě svírala jeho nohavici až jí bělaly klouby a pak to udělala znovu
dlaní vzhůru
prsty se jí chvěly
takže od začátku řekl důrazně
odložil ramínko a v rychlém sledu jí sázel jednu za druhou tak svižně jak to jen dokázal
změnila taktiku a začala s výhrůžkami a on jenom přidal na urputnosti
vykřikovala udýchané nadávky jako smyslů zbavená
zadeček už tak dost opuchlý se jí dál parádně vykresloval a Jakub necítil prsty
vrátil se k ramínku
a tehdy ji zlomil přestala nadávat ztichla a začala štkát po tvářích jí spolu s očními stíny stékaly horké slzy
dala se do breku
se slovy běž a počkej na mne ukázal na dveře ložnice

— — —

Vrátil jste se brzy. Copak? Nelíbilo se vám na Riviéře? Snad vás zase nepronásledovaly bývalé milenky?

Jen se mi smějte... Museli jsme udělat pár závažných rozhodnutí.

A to?

Zdá se, že bude Jakub zase nějakou dobu finančně nezajištěn. Alespoň pokud si nenajde pořádnou práci. Poslední peníze jsem dal dneska zámečníkovi.

Tak moment. Postupně... Mám tomu rozumět tak, že jste se vrátil sám?

To bylo jedno z rozhodnutí... když se v Nice nedalo dýchat. Musel jsem tam Miladu nechat, a navíc jsem ji tam nechat chtěl.

Postará se o sebe?

Vy ji neznáte. Ona se postará o všechno... Věřím, že to udělá. A když ne, rozhodně mi o tom neřekne. Nejspíš... už se nevidíme.

Takže rozchod?

Jestli se tomu tak dá říkat... Prozatím bych tohle téma vynechal. Je toho hodně, co ještě budu zvažovat. Stále nevím, jestli jsem se rozhodl správně. Jestli jsem vůbec o něčem rozhodl. Jestli... Samozřejmě by nebyl dobrý nápad pokračovat. Nechat ty věci... bujet. Však jsou to zatím jenom slova.

A ten zámečník?

Přijel jsem vlakem z Prahy dneska dopoledne. První cesta vedla k Valerii, ale nedozvonil jsem se. Pak jsem zamířil k sobě a tam jsem našel spoušť. Někdo si nedal ani nejmenší práci po sobě uklidit. Všechno zotevřené, papíry po celém pokoji, matrace a polštáře rozpárané.

Jak vypadal zámek?

Jako obyčejně.

Tak jste ho vyměnil. Udělal jste dobře.

Stejně se necítím bezpečně. Nemůžu...

Muselo se to stát nejdříve v pátek odpoledne. Do té doby bylo všechno na svém místě. Kdo má v současné době od vašeho bytu klíč? Vy máte jeden, Kláre jste dal náhradní – za což jsem vám vlastně ještě ani pořádně nestačil poděkovat... Ještě někdo? Třeba Markéta měla svůj klíč? Aha... Takže to s ní přece jen může souviset. Ale u našeho prvního rozhovoru přece nebyla. Netvrďte mi, že byste si...

Jistěže bych si jí všimnul. Poznal bych ji podle levého malíčku, kdyby bylo potřeba.

Takže k vám přišel někdo z jejího okruhu. Ten samý nebo ta samá to může mít celé na svědomí. Nebo... ne... tomu se mi nechce věřit. Zrekapitulujme si to, Lucie je mrtvá. Berenika... Mohla to být ona? Co Daniela? Znala se s Markétou?

Danielu z toho vynechte. Ty dvě se nikdy nepotkaly. Ve Varech jsem Danielu viděl poprvé po více než roce.

Vy mi to neulehčujete... A napijte se něčeho, zase vypadáte otřesně.

Spal jsem jenom chvíli v letadle a pak ve vlaku. Ale co jsem vlezl do bytu, spát jsem nemohl. Zavolaal jsem zámečníka a rychle poklízal, aby se nevyptával.

Tak co budete pít? Zvu vás. A vůbec, nepotřebujete založit? Říkal jste...

Ne, to po vás chtít nemůžu, už takhle toho pro mě...

O tom nechci ani slyšet. Klára by to takhle chtěla.

Řeknu si někomu ve...

Půjdete přes půl města do Fortuny? V tomhle stavu?

... asi ne.

Tak vidíte. Něco vám dám, až rozměním. Stránskému jste o tom bytě říkal?

Zatím ne. Měl přece hlídat Markétu, ne mě. A vůbec, mám na něj pořádný vztek.

Že s tím nepohnul?

Už to budou tři měsíce. A pořád nevím nic. Nic! Začínám mít pocit, že se na něj nemůžu spolehnout.

Má jiné starosti. Noci tráví za barem. Těžko mu zbude chvíle, aby se hnal za přízraky poslušné Valerie... Nedívejte se na mne tak! Valerie, a stejně tak Markéta, s tím těžko má něco společného, nebo o tom

neví. Někdo u ní našel váš klíč a udělal si kopii. Pochybuju, že by si jeho krátkodobé nepřítomnosti všimla, nebyla u vás od... prosince?

Správně. Ale podle mě je Markéta dobrá herečka.

Anebo holka, která neví, co chce.

Ona je...

Co?

Ona je to pojítka. A jestli ne od začátku, tak alespoň od Luciiny sebevraždy. Proč měla skočit Lucie, a ne ona?

Co já vím...

Každopádně Milan Stránský mě zklamal. Nechci... nemůžu s ním mluvit.

Tak už se do Fortuny nevracejte. Čím méně se budete pohybovat na známých místech, tím lépe pro vás... Napsal jste něco dalšího? Myslím na Riviéře.

Ne. Nedokázal jsem se soustředit.

Tak s tím zase začněte. A dávejte si ještě větší pozor než předtím. Existují asi dvě možnosti. Buď vás chtěl pisatel anonymu jenom postrašit, ukázat vám, že se dostane až do vašeho soukromí, pro případ, že byste se nechtěl řídit jeho instrukcí... Anebo, a to se mi bohužel zdá pravděpodobnější... ví o tom rukopisu. Rozhodl se ho najít a zlikvidovat – a nahnat vám strach, abyste se o další psaní nepokoušel.

No, výborně... Naštěstí žádný rukopis nenašel. Všechn zredigovaný text máte momentálně u sebe. Zbývající fragmenty včetně poznámek jsem měl s sebou ve Francii. Takže mě někdo sleduje... Ale být vámi, taky bych si od teď dával větší pozor. Je jen otázka času, kdy vypátrá, komu rukopis odevzdávám. Navíc máte u sebe i všechny naše nahrávky. Nerad bych, aby se vám něco stalo. Pomáháte mi, a já jsem vám za to vděčný. Nechtěl bych...

O mne si nedělejte starosti. Chtěli si mě podat kvůli jiným věcem, když jsem ještě dělal investigativní žurnalistiku. Udělám si kopie rukopisu a budu je i s nahrávkami ukládat do bezpečnostní schránky. Zítřka na tom začnu... Copak?

... věděl, že budu mimo město.

Na druhou stranu, tohle nám docela pomohlo. Chápejte, může si myslet, že jste si celý rukopis, včetně poznámek, odvezl s sebou.

Pravda... Nemusí se domnívat, že mám spojence.

Dvakrát skotskou, prosím. Třeba Walkera. Bez ledu. A víte co, raději dvojitou, tady kolega potřebuje uklidnit. Děkuji.

Ale...

Už o tom nemluvme. Také jsem vám za ledacos vděčný. Budeme pokračovat jako doted', jak jsem říkal, ve Fortuně už se neukazujte. Ani na jiných místech, kam jste chodil pravidelně. Bude obtížnější vás vysledovat. Pište v každé volné chvíli a fragmenty odesílejte běžnou poštou v dopisní obálce, žádné nápadné desky, žádné podací lístky. A hlavně žádná osobní donáška. Ani Kláru už do toho tahat nebudeme. Všechno budu podle svých možností pročitat a někoho z nás přece něco napadne. Mimochodem...

Ano?

Něco vám musím dát.

Co to je? Kde jste to našel?

Na Riviéru jste si nevzal všechno. Tohle zůstalo v bytě. Vzal jsem to s sebou hned první noc, když jsem odcházel. Klára u vás přespala. Říkal jsem si, že rukopis by měl mít vždycky někdo u sebe. Že by se neměl povalovat někde, kam může kdykoliv přijít nepovolaná osoba... Když teď uvážím, že Markéta měla klíče... Dávejte si větší pozor a dělejte, jak jsem řekl.

To od vás bylo prozřetelné... Navíc, když jste měl na práci jiné věci... No jen se nečervenejte. Od začátku jsem věděl, na co chce Klára náhradní klíče. Alespoň jsem se mohl oběma za všechny ty laskavosti nějak revanšovat.

Dobrá.

Jen by mě zajímalo...

Kdy jsme u vás byli naposledy?

Tak.

Jak jsem říkal, ze čtvrtek na pátek. Dnes je pondělí, takže skoro před čtyřmi dny. Třeba čekal, až to tam přestaneme pravidelně okupovat. Dokonce možná věděl, kdy u vás Klára přespávala a kdy se vracela do Blanska. Což je ještě horší pomyslení. O důvod víc, proč ji z toho úplně vynechat. Přece byste nerad, aby byla riskovala, že někde někoho nachytá. Nechci domýšlet, co by se mohlo dít. Kam až je ten váš stalker schopný zajít.

Dobrá, dobrá, už vás budu poslouchat, slibuju. Vylomenin jsem se nadělal až moc. Budu psát, tiše, pilně a hlavně tajně... Když už jsme u toho, máte k poslednímu úryvku nějaké poznámky?

No možná jenom... jak to dopadlo? Skončil jste u ložnice.

Nechtěl zajít moc daleko, ale rozhodně chtěl, aby brečela... tam byla hranice. V slzách, v orgasmu, v důvěře, ve vděčnosti. Taková... no, jen si to přiznejme... revoluce. A revoluce – alespoň ve vědě – už z podstaty věci odporují zdravému rozumu. Možná to chtěla jenom zkusit, nebo jí došlo, že už ho nemíní trýznit čekáním, ale není si jistá, jestli to dokáže. Každopádně tahle malá listopadová revoluce zabrala.

To rád slyším. Totiž, kapánek jsem se, přiznávám, nechal inspirovat.

Takže si mi bude Klára stěžovat? Nechte si ten provinilý výraz, však vás to bavilo. No a jak znám Kláru, tak tu nejspíš taky... Už mlčím.

Takže... to zabralo. A následující noc?

Přišla. A všechno bylo zase jako na drátkách. Ale o tom už jsem vám vykládal. Obával se, že ráno bude chladná, že se bude vykrucovat, ale nic nepopřela, byla zase jeho. Alespoň tak to Jakub cítil. Často spolu chodili ven, neskřývali se. Najednou se s ním nebála ukazovat. Vyzvedával ji na konzervatoři každé úterý a čtvrtek. Jednou dokonce přišel ke konci zkoušky. Seděla na kraji půlkruhu zády k němu, vlasy měla vzadu sepnuté sponou, jeden dva neposlušné pramínky se chvěly při prudších pohybech smyčce. Mezi stehny svírala rezonující skříň, tělo pozdně barokní Venuše, zužované důkladným šňěrováním. Prsty vibrující na hmatníku. Napětí strun... Záchvěvy prostoru a času. Ta cellistka dávala strunné teorii nový rozměr.

Byla tedy, jestli dobře počítám, v předposledním ročníku, když ji potkal.

Správně. Na přelomu listopadu a prosince, v onom porevolučním období, už byla v posledním. Konečně se hudbě zase pořádně věnovala, takže odvracela nebezpečí, že školu nedodělá. Bylo už na čase. Teď jí zbývá měsíc do absolutoria. Brzy bude Dis. Bude cellistvá... Už se zase bavíte.

Promiňte... Vy už ale víte, co stálo za tou změnou k lepšímu?

Asi po čtrnácti dnech mu Valerka sama řekne, že to bylo právě v onen večer výprasku, kdy se k ní Tomášek zase vrátil. Netuším, jak si nastavili pravidla, když se pak mohla beze všeho s Jakubem ukazovat, ale asi se dohodli, ona byla spokojená a mohla se k Jakubovi vrátit a nechat ho, ať se s ní vypořádá po svém... nebo po jejím?

Jenže šlo jen o malou epizodu a všechno se pak zase vrátilo do starých kolejí. Už to dopijte, objednáám další.

Dobře, dobře... Pohádají se a ona se na Jakuba vykašle, když se nechce spokojit se zpropadeným vrahcem. Odřízne jej, alespoň jako milence, a nechá ho, aby se dál marně snažil o setkání, o kontakt, o cokoliv. Dle jejích slov je zase hodná. Čert aby spral tyhle hodný holky... A tak se to táhne prakticky beze změny do současnosti.

Čím dál tím víc si uvědomuji, že tu máme nějak málo postav, pořád se motáme akorát kolem Valerie, ale přece tu musí být ještě někdo. Lucie je, promiňte, momentálně ze hry. Musí tu být někdo, kdo má blízko buď k Valerii, nebo k vám. Kdo v tom příběhu ještě figuruje?

Akorát Milada Höfferová. Ačkoliv, s tou se Jakub seznámil až na tom vánočním večírku, po kterém u něj Lucie přespala. Všichni ostatní se v příběhu objevují až letos.

Sám víte, že to není pravda.

Tak samozřejmě Klára, ale ta tu byla od začátku. A taky Adam, který se do příběhu zapojil, když s ním Klára začala dovádět. No a pak je tu ještě Milan, Terežka a Markétina zlá duše Berenika.

Takže jsme tam, kde jsme byli.

Ne tak docela. Ještě je tu jedna... podivná událost... Stalo se to asi měsíc a půl po vánočním večírku. Jsme tedy někde v první polovině února, nějakých čtrnáct dní předtím, než Lucie vyleze na střechu. Tehdy se Valerie ozvala sama od sebe.

Zavolala Jakubovi.

Ne, napsala zprávu. Že má problém, se kterým jí může pomoci jedině on. Ať přijede k ní domů, napsala. Toho času seděl na baru ve Fortuně. K Valerii do Nových sadů se nedostal dříve než za půl hodiny. Proletěl otevřenými dveřmi panelového domu zaraženými kusem dlaždice. Nečekal na výtah. Vyběhl několik pater a pohledem kontroloval jmenovky na dveřích. Co se v říjnu přestěhovala z Údolní do Křídlovické, k návštěvě nesvolila. Nyní si jeho přítomnost na zapovězeném místě sama vyžádala, to byla změna, kdo ví, zda k lepšímu, ale změna to byla. Pospíchal kamsi vzhůru. Neměl ponětí proč. Především si chtěl něco zasloužit... Víc než o její spokojenost stál o její přízeň, o její vděčnost. Správné dveře nakonec našel. A pak... Stisknout zvonek anebo rovnou zprudka zabušit nejméně deset čísel pod jmenovku. Netrpělivě naslouchat šramotu uvnitř

a stírat pot. Snažit se přeslechnout mužský hlas, který volá: Zlato, nechod' tam, já to vyřídím rychle.

Někoho tam měla?

Do žlutohnědé tmy v chodbě vylezl snědý, neoholený muž, od pohledu starší než Jakub, s robustním mastným nosem a nalitýma očima. Nepřiměřeně nahlas se vyptával po důvodu Jakobovy návštěvy. Ten ale obrátil vší sluch proti němu: Co ty tu sakra děláš? Nic lepšího jej nenapadlo. Muž se opřel o dveře a pysky sešpulil do sprosté grimasy, načež ze sebe vypravil hrdelní: Vypadni! Jakub ho pozoroval se vzrůstajícím odporem. V prostoru za opilcovým pravým uchem rozeznával do děje vstupující němou postavu Valerie. Gesty Jakobovi překvapivě srozumitelně sdělovala, že chlapík přišel nepozván a činil si na ni nárok. Jakub přechází do útoku: Jestli tady někdo vypadne... a ustrne nad tím, jak mu otřepaná fráze přichází vhod. Chlapík do něj strká a vstupuje do chodby, Jakub cítí pach jeho dechu. Když to zkusí potřetí, se značnou libostí ho Jakub udeří do obličeje. Hulvát se stahuje, vrávorá, je nad schodištěm, klesne o pár schodů níž. Jakub se slyší křičet: Táhni! Zkus ještě někdy přijít! Defenziva: Tak co? Co uděláš?! Jakub jej strká dolů po schodišti. Druhá rána. Opilec znovu ztratí rovnováhu, padá a v mezipatře se udeří hlavou o zed'. Třemi prsty se pokouší nahmatat si na temeni místo, kde ho to nejvíc bolí. Pak si prsty starostlivě prohlíží, ale nikde žádná krev. Jestli zase přilezeš, tak tě zabiju! Náhle jako by Jakub zaslechl hrom, anebo se jen zabouchly něčí dveře. Vážně, to udělám! Příště tě zabiju! Slyší svůj hlas a za mák mu nerozumí. Neznámý se sebere a odpochoduje do přízemí. Jakub se za ním dívá. Pak se otočí a vystoupá zpět ke dveřím bytu číslo 17.

Ale ty už byly zavřené.

Přesně tak.

To se dalo čekat...

Nesměle stiskne zvonek, jeho zvuk se šíří ozvěnou. Vyčkává několik minut, a když pochopí, že ho Valerie nechá čekat třeba do rána, taky se vypaří. Jako zpráskaný pes. Tohle mu udělat nemusela. Když vyšel ven, ohlédl se do okna, které považoval za její. Zatáhla si závěsy. Rozeznal jen osamělou, rozpitou siluetu vykreslenou světlem stolní lampy.

No, musím vám přiznat míru básnické licence.

Soudě dle vašeho výrazu to neměla být pochvala.

Ano i ne. Pěkně se to poslouchá, ale jak vás jednou pohltí narativ, jde jen těžko uvěřit, že se věci semlely právě takhle.

Však už jsem vám jednou povídal, že stát se může kdeco, ale jak je to jednou ve slovech, je to hnedle jinak.

Otázka je, jestli svou minulost neproměňujete až příliš.

Každý ať si se svou minulostí dělá, co uváží za vhodné. Já se té své pokouším dávat formu. Trocha slovesného řemesla ještě nikomu neublížila.

Možná ne... Někdy vás ale podezřívám, že některé detaily nebo souvislosti záměrně obcházíte, vynecháváte.

Není to přirozené? Dávám důraz na všechno, co považuji za podstatné z hlediska kompletování a třídění faktů. A stejným dílem

na to, co je důležité pro příběh a pro narativ. Protože chtě nechte, pořád je to příběh. Děje se mně a já do něj tahám vás, ale když je to najednou ve slovech, není to koneckonců nic jiného než beletrie.

Dobrá. Nechme toho.

Počkejte, zapálím si.

Jak je libo... Vy asi nemáte poněti, co to bylo za chlapa? V klidu, já počkám.

Netuším. Ani trochu. Nikdy jsem ho neviděl.

Tomáš?

O tom pochybuji. Jednak Tomáš by měl být výrazně mladší než tenhle. Jednak na něm byla Valerie závislá. Nechce se mi věřit, že by si mě zavolala, abych jí ho zbavil.

Takže?

Zřejmě bývalý milenec, který si myslel, že ještě pochodí. Nějaký, co to neměl za uzavřené. Valerie o něm nikdy nemluvila a potom už k tomu holt jaksi nebyla příležitost.

A od té doby jste se s Valerií nesetkal?

Jen jednou, den před naším rozhovorem a mým odjezdem do Varů. A to nebylo o samotě. Tenkrát se Jakobovi poprvé zjevila, a zase zmizela, Berenika.

A o samotě?

O samotě? Pár dní před oním incidentem s otrapou. Tím začnu další oddíl rukopisu, myslím, že si ten poslední rozhovor tête-à-tête zaslouží, abych jej zaznamenal. Abych zapsal a vykreslil dráhu, po níž se Valerie vzdalovala. Hubbleův zákon říká, že čím dále je od nás hvězda nebo třeba celá galaxie, tím rychleji se vzdaluje. S Valerií tomu nebylo nepodobně. Vědci měřili zkreslení světla, které nazývají rudý posuv. Světlo vzdalující se hvězdy se posouvá k nižším vlnovým délkám, stejně jako tóny sirén a klaksonů se zvyšují, když se k nám automobil přibližuje, a snižují, když mizí. Nějak se tomu říká...

Mám dojem, že Dopplerův efekt.

Ano, tak. Vesmír se prostě rozpíná a mezi námi a hvězdami fantastické rychlosti přibývá prostoru. Myslím, že nebýt červích děr narativu, bylo by zcela nemožné někoho znovu potkat...

* * *

V polovině února se s Valerií střetl ve městě a v podvečer ji následoval do Křídlovické
A tady se loučíme? řekl pod lampou se slinou sarkasmu
promiň
sklopila oči
za co se mi omlouváš?
za sebe jsem vážně nemožná
odstrčila ho když se skláněl k polibku
tady ne
myslíš že se dívá?
myslím že nechci riskovat
ale on na tebe kašle to ti nevadí?
asi je to moje vina
tohle zbožňoval ze všeho nejvíc – když holka tvrdí že je všechno její
vina jen aby si udržela momentálního parchanta co jí to občas přijde udělat a jí se to tak líbí v posledku jen proto že je to parchant
Jakub ho měl dost
za to bude pikat... říkal si
postaví se čelem ke stromu a bude počítat... raz dva tři až do nekonečna...
jak dlouho myslíš že to takhle půjde?
ticho
pouliční lampa svítí
svírání v žaludku nepoleví zima stoupá vnitřkem nohavic a on má své zásady
nikdy neopouštět holku na pochybách
nenechá Valerku váhat mezi sebou a jím
jinak půjde slečinka domů a zpanikaří když se jí Tomáš zeptá proč se opozdila

možná že mu všechno vyklopí jak už mívají slabý holky ve zvyku
a pak to půjde do kytek
pro koho se rozhodne až se vrátí nahoru? tam co mají ty nejhezčí
muškáty...
na Jakuba má dvě tři hodiny odpoledne nic proti celé noci kterou
si schovává pro Tomáše
otázka zní kdo bude ráno the man number one?
uvidíme se zítra jo? usměje se Valerie
můžu ti napsat?
to můžeš...
nepřijde na to?
včas si mažu zprávy...
ukáže mu dlaň v černé rukavičce a otočí se zády
vybrala si
možná nezáleželo toliko na jejím prvním významném ano... o dost
víc se nyní pod tíhou významu prohýbalo první neznatelné ne
k čertu!
zavolá zítra
jen co se ztratí Milada
za poslední týden jeho sponzorka zahořkla
zkroutila se
ten vztah jí přerůstal přes hlavu na to jak pitomě krátký vlastně
byl
na vánočním večírku se potkali po Novém roce se s ním vyspala
zaplatila hotel snídani dokonce taxi a o pár dní později nanovo
koupila mu oblek a ještě jeden a dlouhý polobotky ty nosit odmítl
ale nezlobila se tehdy ještě ne
když se jí chtělo zavolala a poslala pro něj třeba uprostřed noci
pak mu dala na domovní fond a vodný stočný když se ukázalo že
Jakubovi už delší dobu příjmy z jeho sázavského bytu nestačí
častěji ale platila za hotely tam se o ně postarali a ona o sebe ráda
nechala pečovat

vdova po majiteli galerie v nejmenším nehodlala lézt po kolenou leda v noci to Jakuba uvěznila mezi stehny a dosedala až ho rozbolely nezbytnosti

dokud si jej mohla platit respektive dokud Jakobovi peníze jakožto důvod stačily k tomu aby ji navštěvoval poslušně a své věci s Valerikou nechával stranou šlo to jako navlečený do saténu

notná dávka rozkoše na její straně jistá dávka přetvářky na straně jeho... dokud nezbystrčila

tehdy v půlce února začala žárlit a vydržování mladého autora za účelem kvalitního a dobře načasovaného sexu se změnilo ve vzrůstající potřebu ho bezvýhradně vlastnit

každý autor se svým způsobem podbízí určité skupině čtenářů každý tak trochu prostituje a když z toho jdou peníze dělá to často...

Jakuba by ale nikdy předtím nenapadlo že bude dělat metresu do koupelny chodil v noci jako dřív ale ne aby si ulevil a pak se osprchoval usnul a probudil se k poledni jakžtakž spokojený... ale protože mu bylo nanic

z vlasů z kůže z ochlupení cítil krém kterým se před spaním od hlavy k patě natírala aby zůstávala udržená a on to pak smýval a drhnul ručníkem když usnula důkladně oplachoval obličej poněvadž její orgasmus se stále zlovolně odrážel v jeho tváři šklebil se a Jakub se podíval sám sobě že pořád ještě může když je to takhle na hlavu každopádně mohl a to mu zaplatilo dluhy a pití

v noci pak scházel do naleštěného baru u recepce aby to spláchl bourbonem a zahnal počátky nespavosti

čas od času když pak dopoledne vyspával a probudil se na hotelu sám proplížil se do přízemí a z automatu zavolal Valerii

jenže to nebylo na hlavu o nic méně jelikož jejich rozhovory brzo nabraly jednotné schéma

on pokoušeje se znít nenuceně zve ji na večerní schůzku na neznámé místo na více známé místo do Fortuny kamkoliv jinam jen ať s ním už proboha někam jde potřebuje si s ní o čemsi promluvit

ona předstírajíc horečku bolest hlavy neúnosné množství partů k nacvičení právě probíhající hádku s kamarádkou či návštěvu z dalekých krajů – třeba z horoucích pekel! – s velikou lítostí musí jeho nabídku odmítnout a odkázat se na jiný den jinou blíže nespecifikovanou chvíli tak řečené nikdy a tak to šlo dokud na konci února Lucie nespáchala sebevraždu pak už Valerie zvedla telefon jen zřídka zdálo se to jako věčnost co s ním naposledy seděla za zaprášenými okny jeho příbytku a vyprávěla co bylo na zkoušce s orchestrem jací byli muži které se naučila nenávidět a zamlčovala jaký že je ten její maník z rozhlasu
všechno bylo náhle jinak
jenže to nic neměnilo na faktu že Milada si na Jakuba začala dávat pozor snad že nebyl dostatečně opatrný nebo měl pocit že mají-li mezi sebou v podstatě obchodní vztah má Jakub nárok alespoň na tajnosti když už ne na soukromí
a taktéž na fantazie které stejně jako příběhy nepřestávaly proměňovat bohapustou skutečnost k obrazu svému

— — —

Moc jste toho nenapsal.

Za dva dny? Co byste chtěl?

Jsou to jenom dva dny? Pravda. Včera jsem byl celý den v redakci a večer s Klárou... Promiňte.

Nic se neděje. Hodně času jsem strávil tím, že jsem po té poslední návštěvě uklízel. A špatně jsem spal. Sice už mám jiný zámek, ale ten pocit bezpečí není, co býval.

Chápu... Takže Milada vás začala podezírat, že máte jiné ženské?

Původně to mělo být jedno. Věděla, co ode mne chce. Později jsem se utěšoval, že se nic nedozví, že bude zase všechno v suchu. Ale asi týden předtím, než jsme odjeli do Varů, mi ztropila scénu. Tou dobou jsem byl ještě rozrušený ze smrti Lucie. Věděl jsem, že Valerie zase jede v práškách a tentokrát jich má, kolik chce. Berenika zacházela s antipsychotiky tak, že se některá nenápadně a po troškách přesouvala z léčebny k ní nebo k Valeriei do bytu. Spoléhal jsem na schopnosti Milana Stránského, chtěl jsem vědět, jak moc je v tom Valerie namočená... Stálo mě to hodně času a duševní nepřítomnosti. Když začala panikařit, tvrdil jsem Miladě, že by mi měla víc důvěřovat. Jen se otočila zády. Nevěděla nic o tom, co právě prožívám. Ale já ti přece důvěřovala, zapomněl jsi? oponovala. Kdybych ti byla nedůvěřovala, nic z toho by se nestalo! Řekni, že jsi do toho jít nechtěla, křičel jsem na ni, řekni, že jsem tě přinutil! Tak dělej! Řekni to! Já čekám! Sedla si do skládací židle a kolena přitáhla k bradě.

Takže jí někdo chodil žalovat?

Možná... Každopádně během března zjistila, že at' se snaží sebevíc, můj zájem o Valeriinu společnost neklesá. Tak se rozhodla, že mě unese do Karlových Varů, a posbíráme, co se nadrobilo. Do odjezdu jsme bydleli v Comsa Palace, takže když jste se ptal, kde pořídíme rozhovor, pozval jsem vás právě tam. Všechny výdaje už tradičně platila ona.

Co je vlastně na Miladě tak špatného?

Možná jsem wildeovsky posedlý mládím, co já vím. Čekám na vůni šeríků. Na to, až se budu moci zase povalovat na kanapi jako lord Henry a blábolit o umění. Občas si vzpomenu na svou první milenkou L.

Tak L. jsme tu ještě neměli.

Tehdy tam ale nebylo ani kanape, ani šeríky. Odpočívali jsme na polámaných klasech vprostřed obilného pole za předměstím. Hladila mě po tvářích celá bílá, jako už zrzky bývají. Byli jsme mladí a já si možná trochu přál, aby to alabastrové tělo bylo alespoň z poloviny tak nevinné, jak se zdálo. Žádná bolest, žádné slzičky, nic než vzrušení. Drželi jsme se za ruce a vlasy jí voněly po jablkách. Ano, tak jako později Lucii.

O čem jste mluvili?

O tom, co hodlá dělat. Nevzali ji na školu. Možná to zkusí příští rok, povídá, na gympl nechci. Tak kam teda? Pryč. Prostě pryč, řekla mi u sebe doma. Tedy ve vile svého otce. Pak se napila bílého a zeptala se, jestli to mám s sebou. Hádej. Vytáhl jsem z kapsy překládaný

papír a pomalu ho rozkládal. Ve zmeti černých drobečků zůstaly dva polámané uhly. Nepoužitelné smetí jsem vsypal do nedopité minerálky. Bublínky netrpělivě vystoupaly na hladinu. Toho červnového odpoledne jsem ji poprvé maloval. Ve strachu, co by se dělo, kdybych neuposlechl. Ve strachu, že tohle všechno jednou skončí. Strávili jsme spolu přes dva roky. Nakonec, to už jí bylo osmnáct, odjela za matkou do Švýcarska a zůstala tam několik let. Obtěžoval se ji vůbec její otec shánět, když se se mnou našeho posledního léta vypařila a koupila nám na Sázavě byt ve třetím poschodí? Toho bytu jsem se mimochodem nikdy nedovedl vzdát. Po otcově smrti, když jsem se stěhoval a potřeboval jsem peníze na svůj současný brněnský byt, prodal jsem raději příbytek, ve kterém jsem vyrůstal, než abych se musel rozloučit s odkazem L. Bergmanové. Nechala ho totiž na mne přepsat... během krátkého návratu na jaře devadesát osm. Tehdy jsem ji viděl naposledy. Nevím ani, jestli se tam byla podívat... Nebo jestli navštívila otce. Jak to teď asi vypadá v Bergmanově vile? Chodí ještě někdo do jejího pokoje? Jsou tam ještě všechny ty kresby, kterými vytapetovala stěnu nad postelí? Jistě už je někdo přemaloval... naše umění, náš jazyk, naši společnou revoluci.

Když zmizela za matkou, měl jste krátce před maturitou. Tehdy jste začal psát svůj první román. Tuhle historii už jsem četl v Revue Labyrinth.

Jen se smějte. Píšeme o ženách a pro ženy. Ale to už jsem také jednou říkal. Ta myšlenka se vám líbila. Udělal jste z ní mezinadpis.

Vraťme se k Miladě.

Když jsem se s vámi rozloučil, vrátil jsem se k ní na pokoj. Klekla si na bílou přikrývku a stvořila rozsáhlou dvojhvězdu varhánků od

obnažených kolen k okrajům. Milovali jsme se ve světle zalitým pokoji jako před magickými šestnácti lety v čerstvě zabydleném bytě s L. Nyní už jako zkušení milenci. Dotýkal jsem se její pánve a nemohl jsem neuvažovat, jak teď asi vypadá pánev mé první milenky, již koncem května bude čtyřiatřicet. Jestli je stále tak smyslně křehká, nebo se také naučila nekompromisnímu útoku jako pánev Milady Höfferové. Vzpomínal jsem na Bergmanovu vilu a jakousi Jean ze sousedství ctihodného pana Humberta, která si povzdychne: Jednou jsem viděla, jak se právě na tomhle místě při západu slunce milují dvě děti. Když se nyní vracím k okamžikům stráveným s Lucií a tím spíše s Valerií, plný obav, obdivu i nenávisti, nacházím v ní kouzlo, kterým mě omámila naivní minulost. Stejně tak jsem dosud nakládal se všemi svými ženami, voněl k jejich vlasům, hmatal vyspělé ženské tělo a fantazíroval, že kdysi bylo zbrklé a bláhové, že jejich paže vzešly z náctiletých paží dívky podobné L., na hrudi jsem svíral krásnou vzpomínku na stěžejní osobnost svých studentských let, saroyanovskou baladu o neumírání. Zalknout se. Zakuckat!

A Milada?

Milada se odlišuje, a v tom je její selhání. Vzpomínky, ke kterým se vracím, jaksi nevycházejí z ní. Není to ona, kdo mi připomíná minulost, ale právě fakt, že v ní svou minulost hledat nemohu. To se vám celou dobu snažím vysvětlit.

Nenapadlo vás, že za většinu vašich problémů může právě to, že si vybíráte stále stejně problematické typy žen?

Řídím se předlohou. Nemohu si pomoci. Všichni jsme vláčeni zvykem a fantazií. Nezapomeňte na čtyři síly, které tvoří naši fikci.

Ale kolik problémů to způsobí...

Nerozumím.

Utvrzujete se zuby nehty v přesvědčeních, která nestojí na právě pevných základech.

Například?

Například se domníváte, že ani Markéta, ani Berenika nebyly našemu rozhovoru přítomny. Ale jak si můžete být tak jistý? Bereniku jste nikdy neviděl.

Viděl! Copak jste mě neposlouchal? Den před naším dopolednem v Comsa! Milada vstávala brzy. Na pokoji jsem se probudil sám, tak jsem vstal a šel si dolů do restaurace koupit cigarety. Zrovna čekali, až přivezou nové, tak jsem vyšel přes Šilingrák do Anděla a přistihl jsem Valerii. Pospíchala přes náměstí do Dominikánské v doprovodu ochránkyně. Stejná jako jindy, kabát do půli stehen, mikádo, červený klobouček. A Berenika? Načepýřená kaštanová palice, kožená bunda, džíny, huba nevymáchaná. Nezdráhala se k Valerii naklonit, aby jí pošeptala, že je obě špehuju.

Řekli jste si něco?

Dvojičku jsem předběhl a docílil toho, že Berenice, Jidáši proradnému, nezbylo než zastavit. Prohlásila: Nechte nás být. A vlastním tělesem Valerii zakryla. Netvrdilas, že je ti špatně? Koledoval jsem si o malér. Hele, nechte ji na pokoji, pokusila se mě odstrčit Berenika. Nemohl bych si s tebou promluvit? O čem chcete ještě diskutovat? Já se bavím s ní! Ale ona s vámi už mluvit nechce, jestli jste to ještě nepochopil! Valerie si prohlížela dlažbu před sebou. A tak to pokračovalo: Možná chápete pomaleji, ale je konec, hučela do mě pačesatá bestie, je konec, ona už s vámi být nechce, obě bychom

vám byly vděčné, kdybyste nám už konečně dal pokoj! Ať mi to řekne ona! vykřikl jsem, ale Berenika drapla Valerii za ruku a táhla ji pryč.

Co na to Jakub?

Učíte se rychle. Jakub? Ten šel rovnou do Fortuny, přestože Milan neměl službu, zasedl k baru a pohledem se vpil do tváře neskonalé nymfické Terezky Lerchové, jejíž fotografie stála vedle kasy za barmanovými zády, hned pod lahví džinu.

* * *

setkání s Valerií a Berenikou bylo výživné až příliš
kolem půlnoci pozoroval jak se mezi provázkovými záclonami pro-
dírá městské osvětlení a nabývá poněkud neonového vzezření
Milada nechala pootevřené okno záclona se mírně chvěla a nezcela
utichlý pouliční ruch Jakubovi připomínal že není jediný kdo ne-
může spát
myslel na ty dvě
potají
a vedle něj
pod příkrývkou Milada ostrý loket na polštáři
vyrazit do ulic
zase jako dřív
toho večera se Miladě vymluvil na únavu a předstíral spánek dokud
ji nezaslechl pravidelně oddechat
opatrně vstal a přešel ke stolku se zrcadlem kde zvečera přes židli
přehodil kalhoty
košili sebral ze země oblékl ji a dopnul
v předsínce nerozsvítil po hmatu našel tmavošedý klobouk a plášt'
oblékl jej až na chodbě
čas na občůzku
čas na bourbon čas na cokoliv jenom ne na spánek ten by za ním
nepřišel
ulice byly jako vyměněné
k podivu jak nespavost vymění notoricky známá místa za o poznání
atraktivnější
náměstí se zdálo být přinejmenším italské nacházel se v Římě po-
blíž obelisku před chrámem svatého Petra
a pak zase na nábřeží Seiny krmil vodní ptáky dokud se záhadně
neocitl v bruselských zahradách

procházel ta místa která znal z pohlednic a nesměřoval jinam než zpátky do Fortuny
kde bylo rušno a zakouřeno
vyhoupl se na barovou židli plášť nechal volně splývat a vyčkával
než si ho všimne Milan
sdělí mu že nazítří dopoledne odjíždí s Miladou do Varů a že to bude k ukousání
kdyby mohli...
předčítali by tam Shawa a Galsworthyho... doplnil jej Milan a nalil mu
nalevo skupina studentů připíjela na zdraví úspěšně titulovanému jedinci
napravo tanečnice u tyče byla ještě na začátku ale tvářila se že nikam dál to nepovede jestli si nezíská trochu pozornosti
tak se na ni otočil pěkných pár minut na ni civěl a uvažoval jestli se v posteli taky takhle osahává a jestli se alespoň nesvlíkně
myslel na ty dvě studentky u stolu pozoroval jak jedna z nich vstává jde jeho směrem a stoupne si nápadně blízko slyšitelně požádá o další rosso a čeká co bude
nenabídne se
dneska ne tohle jí udělat nemůže
ona čeká na sponzora a povyražení a on se toho večera necítil být ani jedním z nich
teprve se učí pomyslel si vyčkal dokud se dívka mírně zklamaná nevrátila ke své společnosti a vzpomínal jak on sám se před lety pokoušel přivyknout náznakům které si samci a samičky na místech jako byla Fortuna posílají jako na barevném provázku
ještě jednu? otázal se Milan a vzal Jakubovi prázdnou sklínku
ten přikývl
jak jsi s tím daleko? vyzvídal
daleko ne odvětil Milan
Jakub se viditelně zachmuřil

platíš? ne... tak si nestěžuj prohodil Milan žertem ale pak se jal vysvětlovat
Tereza mu nesmí na tyhle služby kápnout
koneckonců sám si našel místo za barem aby každou volnou chvíli nehrál o vyražený zuby...
potají to jde ztuha... navíc jestlipak Jakub ví jak mizerný mají v týchle zemi soukromí detektivové pravomoci? tím spíš ti bejvalí
... ale na něco přece jenom přišel
naklonil se k Jakubovi a lokty se opřel o barový pult
trochu jsem rozhodil sítě a... něco na druhý straně zadrnkalo
Jakub zvedl obočí
měl jsem štěstí někdo nedržel jazyk za zuby... ta tvoje Lucie měla u sebe kabelku když skočila... takový to psaníčko ženský tomu tak říkaj malá kabelka na řetízkou a v ní ještě jedno psaní tentokrát zmačkaný
s někým si dopisovala?
neřekl bych
takže?
bylo tam jenom jedno slovo pěkně postaru slepený z vystříhanejch písmen velkejch novinovejch titulků
no?
žer! nic víc jenom žer! a vykřičník
pěkný... našli jí něco v krvi?
nějakej chlast jinak nic – po těch tvejch práškách se slehla zem
takže dostávala ošklivý dopisy
očividně... přisvědčil Milan a stáhl se zpátky za bar
ještě té noci se Jakub vrátil k sobě do bytovky a stejně jako tu noc kdy Lucie skočila a taky hodně nocí předtím a potom vylezl na střechu kovovými dveřmi nad posledním patrem kde stačilo opatrně otočit visacím zámkem aby se zástrčka odsunula
přešel až k okraji rozhlédl se po rozsvícených oknech domů pod ním a měsíc do té šeré a zlaté přimíchal svou stříbřitou zeleň

pozoroval noční střechy a toužil po nich přecházet sem a tam
z domu na dům vyhýbat se anténám a drátům
opět musel myslet na Lucii co asi zažívala a kdo ji mohl tak nenávi-
dět a jestli ona sama také neměla ráda své podvyživené tělo a tak
ho zkrátka rozbila o vozovku
přemýšlel jestli u něj doma to dostala naposledy ve svém krátkém
životě jestli si Valerie vyčítá že ji neuhlídala jestli mu někdy dovolí
se jí na to zeptat
kolem půl páté se vrátil do hotelu
na necelé tři hodiny usnul než ho probudil telefon z recepce že na
něj dole čeká jakýsi Lumír Hůvr z redakce Hostu prý mají domlu-
venou schůzku
po schůzce se sbalil počkal než Milada zaplatí a na nádraží si nechal
koupit jízdenku do Karlových Varů
o týden později po návratu do Brna s Miladou mluvil ještě méně
než předtím dokonce odmítl jít rovnou na hotel a vrátil se k sobě
do bytu kde odpolední světlo konce března vykreslilo pode dveřmi
podstrčené psaní a tam jako by to všechno začalo
cítil ten příběh na patře a musel vyhledat redaktora Hůvra který
s ním na konci prvního březnového týdne pořizoval rozhovor
sehnat jeho adresu domů nezabralo víc než pár minut vlastně sta-
čilo zavolat své neteri Kláře a požádat ji o další laskavost
věděl moc dobře že k Hůvrovým chodívala hlídat Alžbětku když
se zrovna s Lumírem nescházela inkognito po parkovištích a ne-
odjížděla s ním za město aby si to rozdali než mu vyprší předem
stanovené alibi
Klára svolila a nadiktovala mu ulici a číslo popisné zároveň se za-
vázala že mu zkusí s redaktorem domluvit další setkání a ano co
nejdříve
ozve se mu jakmile bude něco vědět
ještě toho večera Jakub několikrát přečetl výslednou verzi rozho-
ru kterou mu po Kláře Hůvr poslal k autorizaci a poté se dal do psaní

neusínal jen se potil pod lampou a vzpomínal a opíjel se a přepisoval a doplňoval aby měl před sebou alespoň zlomek zlomek své historie i současnosti zprvu nic neříkající prolog který odstartuje dlouhé hledání toho co mu uniklo a co by nejspíš vědět měl kolem půl páté ráno vyrazil do města s vytištěnou částí rukopisu a vysvětlujícím dopisem

obojím v obálce

krácel ulicí zmáchanou po opětovném jarním dešti

naslouchal ruchům zpovzdálí a hledal v nich ozvěny šlépějí neznámého pisatele

jeden blok od Hrnčířské vhodil obálku do označené schránky činžovního domu a vydal se obejít lužánecký park aby jaksi pro jistotu opustil Královo pole jinou cestou než kterou přišel

nezbývalo než vyčkávat

jenže to trvalo celých pět dní než se s ním Lumír Hůvr sešel v rušném prostředí baru Fortuna

celou tu dobu se Jakub strachoval aby redaktor jeho situaci nepodcenil aby se zachoval loajálně když už ne k němu jako k autorovi tak alespoň jako ke strýci své milenky

a pak tam náhle seděli a redaktor do značné míry zmatený rozrušeným autorem se jej tázal

jaký příběh? co se začíná?

Jakub se s nepřičetným výrazem naklonil přes stůl a bezmála šepetem konstatoval

zkrátka se začíná

lokty opřené o stůl upřeně redaktora sledoval

pak jako by si na něco vzpomněl urychleně se ohlédl za sebe a ještě přes druhé rameno a opět učinil výpad na lokty takže se jeho hlava rázem nacházela nad redaktorovou polovinou stolu

musíte tomu věřit

a co vaše snaha zinscenovat tohle setkání? rozhovor jsme dopsali poslal jsem vám přepis k autorizaci četl jste ho vůbec?

samozřejmě že jsem ho četl ani netušíte kolikrát a hledal jsem hodiny jsem strávil hledáním co jsem vlastně řekl nerozumím zavrtěl hlavou Hůvr co jste měl říct? nebo máte pocit že jste něco neřekl?

něco jsem řekl určitě jenom nevím co podívejte, vypadáte hrozně spal jste vůbec tenhle týden? tázal se redaktor a zahleděl se do ztrhané tváře třiatřicátníka ten před ním seděl v rozepnuté kožené bundě a šedavé košili se zmačkaným límečkem

měl mastné vlasy a jeho dech byl už nyní cítit jako by bývali v tom řvavém baru strávili pěkných pár hodin nijak zvlášť... odvětil... takže můj rukopis jste četl...

přečetl jsem všechno co jste mi hodil do schránky nechci abyste si myslel že si toho nevážím ale... co vás k tomu vedlo? předpokládám že nechcete aby rukopis vycházel časopisecky... a váš telefonát Kláře... měl jsem dojem že se vám něco stalo souvisí to s naším rozhovorem?

jen částečně... odpověděl autor a znejistěl

počal se znovu rozhlížet

potřebuju ještě jednoho panáka pronesl pak úsečně čeho se tak bojíte?

to ještě nevím ale něco mi říká že bát bych se měl Lucie se možná taky bála co já vím

a pak mu to vyklopil

všechno o tom dopise který obdržel

v něm že ho pisatel nabádal aby držel hubu a on Jakub se domnívá že musel říct něco tam v hotelu Comsa že je někdo slyšel a že to souvisí s Valerií nebo s Berenikou anebo rovnou s oběma

teď se do toho Jakub každopádně namočil

jenže nevěděl co ví

na co si připijem? zeptal se Jakub redaktora Hůvra a pak navrhl že na rozuzlení

domníval se že to všechno nějak souvisí s Berenikou a s léky na předpis
jenže Lucie žádné léky nebrala nebo je u ní Jakub alespoň nenašel
přece jí prosmejčil kabelku tehdy o Vánocích když u něj nocovala
a potom co skočila jí alespoň podle Milana policie v krvi taky nic
nenašla
slibuje že pozítří pošle další várku rukopisu a bude se věnovat
vzpomínkám na tu etapu kdy se Valerie snažila udržet svůj vztah
s Tomášem
ano tam je stále něco čemu by chtěl přijít na kloub
všechno to bylo najednou jako v nepříjemném snu
obloha se zatáhla a temnota pohlcovala Brno
byl to špatně postavený noirový příběh s neznámým pachatelem
a nejasnou zápletkou
sen i literatura jsou si tolik podobné
dávají prostor k prožívání toho co není
tak se blíží stavu myslí jež nazýváme šílenstvím
a co je šílenství? neschopnost opustit fikční svět
někdy si přál aby alespoň jednou mohl vzít obě strany rovnice jed-
nu od druhé odečíst a uzřít že si skutečně byly rovny
jenže rovnakost byla tím co ve svém životě jen zřídka nacházel
tím spíše měla-li se týkat žen
ženy nikdy nevracely co jim dával těm rovnicím chyběl parametr
nebo absolutní hodnota aby byly rovnicemi
zkrátka na druhé straně vždycky něco chybělo nebo přebývalo
a nedávalo to smysl ani za mák
o čtrnáct dní později se s redaktorem sešel znovu
na konci druhého dubnového týdne... to už ale přestával mít víru
že Milan Stránský nalezne něco co by na situaci vrhlo nové nebo
vůbec jakékoli světlo
dokonce se domníval že jeho přítel se obrátil proti němu ne že by
se na něj vykašlal ale že mu plynuly jakési výhody

ty Valerčiny
zdálo se nabíledni že místo aby Milan Valerii sledoval raději zapra-
coval na sblížení s ní
a to ve všech směrech
jenže na to pak mohl s klidem zapomenout jelikož se na něj chystala
jedna extra nová záležitost
a tou měla být T.
T. za nimi zamkla on si vybral místo na odřené pohovce s květova-
ným vzorem
překážející stoh akvarelů odložil na stolek po pravici a jal se rozhlí-
žet po vši té ateliérové veteši
když se na ni obrátil T. rozepínala si podprsenku a než vůbec stačil
protestovat vysvětlit se nebo vyjádřit stála před ním jenom v po-
nožkách a teniskách
z přihrádky se zeleným umělohmotným kojencem sebrala lihový
popisovač
jeho hrotem si významně přejela od čela přes kořen a špičku nosu
po bradu a pokračovala až tam kde se černá čára počala ztrácet
v jemném kaštanovém chmýří
obkročmo se na Jakuba posadila a rozepla mu kalhoty
chci abys věděl že jsi tak blízko... pronesla a vnesla do příběhu další
nečekanou rovnici
totiž po následujících dvou třech setkáních v tomtéž ateliéru už
Jakub věděl že takhle se její fantazie začínají a především že je pou-
ze malá šance prožívat příběh být jeho součástí bez odvahy sebrat
nahodilý předmět a rozpůlit se vedví tlustou čarou
tahle moje polovina zůstane nedotčená... konstatovala a stvrdila
velkým křížkem přes pravé ňadro
Jakub ji políbil na levý koutek úst
spokojená že pochopil se usmála podala mu popisovač a vyžádala
si podpis nad levé tříslu

pak už vždycky pouze realizovali a Jakub zapomínal s gustem na odříznuvší se Valerii zaslepený tím velkolepým příběhem hledání symetrické fikce
ano fikce!
zdaleka ne všechno co se na první pohled jeví jako symetrické je i pravdivé
naopak!
logika uspořádání je pohodlná je největším alibismem odkouzleného světa
ženy se nikdy nedělí rovnoměrně
natož mezi muže
nakonec až si přestanou vynahrazovat bůhví co smluví si Jakub další schůzku s redaktorem Hůvrem a bude doufat že jej upřednostní před jeho neteří
donese mu rukopis
alespoň jeho další část
a konečně vši té asymetrii udělí účel
totiž jedinež asymetrie jak mu T. dala pochopit je příběhotvorná jakkoli může být hledání striktní symetrie hlavním parametrem nejen literární fikce
a tak Jakub dál trávil většinu času na baru nebo na hotelu s Miladou... pouze si přestal dávat pozor
nesnažil se
měl toho plné zuby
28. dubna se jej zeptala
proč mi to děláš?
zastavila jej v předsínce hotelového pokoje když se vrátil z haly kde stál telefonní automat
jeho služeb využíval z praktických důvodů už delší čas a v případě T. šlo především o to nezanechat důkazy
Milada byla nejspíš v povzdálí svědkem hovoru a posléze se vrátila na pokoj aby mu svou otázku mohla položit v soukromí

neměl chuť se s ní hádat obešel ji zleva kolem stolku kde stála vysoká váza s květinami
nedopatřením o nohu stolku klopýtł
porcelánová váza se s dutým klepnutím svalila a voda smíšená s květinovou šťávou se rozlila po koberci
Milada místo aby se byt' pokusila padající vázu zachytit se prostě dívala jak padá
poté Jakuba pronásledovala k oknu vedoucímu na náměstí
co tě vede k tomu abys jí volal? to ti to za to ponižování vážně stojí?
copak byla tak dobrá že ji musíš mít znova?
vylekaně se k ní obrátil
na okamžik zůstal civět s pootevřenými ústy
pochopitelně mluvila o Valerii
v jejích představách to byla pouze a jedině Valerie kdo ji ohrožoval
v jejím postu milenky a spasitelky
nemohla tušit jak je to dlouho co Jakobovy chvíle s Valerií přestaly být intimní tím spíš že pozornost od Valerie již dva týdny účinně odvracela T.
také uvažoval jestli šla na jistotu nebo se pouze domnívala... pakliže byla pravdivá druhá možnost jeho přetvářka selhala
Milada nečekala dlouho
v momentě kdy si byla jista svým přesvědčením udeřila Jakuba do tváře a odešla z pokoje
vrátila se až odpoledne a na konferenční stůlek položila dvě letenky
na pozítří odpoledne z letiště Václava Havla do Nice s přestupem v Mnichově
druhá a nejspíš poslední šance to napravit
a tentokrát se ocitnou dál než v Karlových Varech budou mimo dosah
sblíží je to
opět
anebo rozdělí

a budou si jisti
štkala mu v náručí on ji líbal na ucho a lhal že to bude dobrý
jenže zhruba za čtrnáct dní seděli v podvečer na bílé lavičce pod
palmami a lucernou se třemi svítícími koulemi
přes plot kterým byla obehnána promenáda shlíželi na pláž a druhý
konec kýčovitého zálivu plného světélkujících hotelů s panorama-
tem a čtyřmi potměnými vrcholky za městem
tebe už to nebaví? zeptala se Milada
Jakub nepřestával hledět před sebe
na zářící promenádu v dálce a na vodní hladinu co byla ještě před
chvílí tak akrylově tyrkysová a teď se zbarvila do odstínů jedné
z košil od Guccioho které mu na Praze 1 Milada ještě před odjezdem
pořídila
chtěl ji obejmout ale nenašel k tomu dostatek sil
cítí se vyčerpaný pohladil její zápěstí a chvíli je třímal v dlani
tak už to řekni... řekni to!
mlčel
tak už to řekni! vzpouzí se
Jakub svírá křečovitě obě její ruce
cítí jak se konečky prstů zarývá hluboko do její už tak málo pružné
kůže ale nepovolí
co? co chceš slyšet?
řekni že jsem se ti omrzela! tak to řekni! řekni to! už mě nechceš
vidět? rty se jí třásly
pak už jenom šeptala
pustil jí ruce a s gestem omluvy ji pohladil po ramenou
pojď tady nezůstanem... řekl zapálil si cigaretu a vedl Miladu po
promenádě dál na západ
oznámila mu že je těhotná
a to dítě že je jeho
řekla že si ho nechce nechat protože by jí připomínalo jak hrozně
jí to s Jakubem nevyšlo

taky by nerada kdyby jeden z nich zůstal s tím druhým jenom
kvůli děcku
tak si spokojenou rodinu nepředstavuje
dřív nebo později by jeden druhému vyčítal jeho přítomnost jeho
tehdejší rozhodnutí a začali by se nenávidět tím víc
a Jakub se slyšel
slyšel svůj hlas jak ji ubezpečuje že bude lepší když si to nechá
vzít
bylo mu jí líto
vázně líto
ale byl to druh lítosti nad chudákem kterému pomoci nemůže a ne-
chce
jelikož by to stálo mnoho sil
nakonec jediné co jí dokázal říct bylo že to tak bude lepší!
kde jen tuhle větu slyšel? nebyla to právě L. která mu poprvé ozná-
mila že to tak bude lepší když jej na čas opustí?
věděl že ji zradil
zapálil si další cigaretu
dvakrát potáhl a nabídl ji Miladě
ta ji ačkoliv nekuřačka přijala a už ji nevrátila
měli dítě
bývali by mohli mít dítě
nebudou mít dítě
stále se musel zabývat otázkou zda s některou ze svých předešlých
partnerek chtěl počít ratolest a došel k názoru že ten čas nepřišel
ale kdyby si měl vybrat bývala by to ve své době L.
jenže bylo příliš brzy...
moc brzy na to mít rozum
a teď bylo skoro pozdě
alespoň pro Miladu
tušil že tohle byla možná její poslední šance zplodit potomka... ženy
jež byly vychovávány k tomu aby počaly do dvaadvaceti mívaly v je-

jím věku vnoučata... ve věku kdy už nic nejde snadno a když už to
náhodou jde má se to s vděčností přijmout a podpořit
Jakub měl však na mysli jediné
ne takhle... ne teď... ne s ní...
stejně jako před ním osmadvacátého dubna ležely letenky do Nice
ležela následujícího dopoledne na nočním stolku v hotelovém po-
koi s vyhlídkou jedna letenka do Prahy
Milada vždycky... všechno zařídí
od té doby už o ní Jakub neslyšel
když kolem tři čtvrtě na tři dorazil k sobě na Veveří nebylo pochyb
že měl v době své nepřítomnosti návštěvu a ta že jeho byt prohle-
dala důsledně

— — —

A ten chlápek, co jsem ho vyhodil z Markétina bytu?

Určitě vás nemá rád. Ale proč by vám psal dopis? Vypadal jako ten typ, co píše dopisy, než se jde rvát? Navíc psaní dostala i Lucie. Sice potom, co jste toho nešťastníka vyhodil, ale... co mohl mít proti Lucii? Vám napsal Drž hubu a jí Žer. To není moc. Těžko se z toho něco vyvozuje. Od té doby jste o něm nic neslyšel?

Ne.

Ale no tak, nevzdychajte. Máte tu něco k pití?

Promiňte, nic jsem vám nenabídl. Můžu vám uvařit kávu? Nebo čaj? Mám tu i víno, ale je už nějaký ten den otevřený, asi nebude nejlepší.

Kávu, jestli mohu prosit.

V kolik hodin má přijít Klára?

Kolem půl sedmé.

Takže máme... skoro hodinu, to je dobře. Něco vám dneska ukážu. Klidně se zatím posad'te támhle na pohovku. Však to tu znáte. Jako doma.

Pěkně jste to tu dal do pořádku. Nebýval bych poznal, že...

Že se mi tady někdo hrabal? Jak jsem říkal, chvíli to zabralo. Vyho-
dil jsem rozbitou lampu, zašil a povlíkl polštáře, přesadil květiny,
vyčistil koberec...

Klasika.

Prosím?

Chtěl vás postrašit. Jinak by po sobě nenechal takový svinčík.

Souhlasím... Rozpustnou?

Máte mletou?

Mám.

Tak dvě lžičky prosím.

Cukr?

Trochu... a bez mléka.

Co jste řekl doma?

*Že jdu za vámi samozřejmě. Není to pravda? Poněkud se nám to
protáhne.*

Budete tady?

*Vezmu Kláru... asi do Charlieho klobouku. Do takových podniků nikdo
z mých známých nechodí.*

Já abych věděl, jak dlouho že jste u mne vlastně byl...

Vás se přece nikdo ptát nebude... Je zlé, že to říkám, ale má žena není zrovna dvakrát dobrý detektiv. Nemusíte mít strach, že by vám volala. Chodím vám pomáhat se svízelnou situací – ne do houslí.

Jsem jenom už možná kapánek paranoidní.

Není se čemu divit... Mimochodem, co vás vede k tomu se domnívat, že Valerie... teda Markéta... bere nějaké léky? A s ní všichni ostatní... Už o tom několikrát padlo slovo.

Bere seroquel. A jeden čas polykala nefazodon.

Dobře, ale to má na předpis. Antidepresiva, nemám pravdu? Nebo jste u ní našel něco dalšího?

Ne. Já nevím. Buď toho měla hodně a začala je rozdávat, nebo brala ještě něco. O Berenice říkala, že dělá v Bohunicích na psychiatrické klinice. Podle všeho je Berenika diplomovaná sestra.

Myslíte, že Valerii sežene cokoliv?

Myslím. Dokonce nevím ani, jestli ten seroquel měla Markéta opravdu na předpis, nebo... Mimochodem ono to není v pravém slova smyslu antidepresivum, zjišťoval jsem si to, většinou se používá na léčbu bipolární poruchy nebo schizofrenie.

Markéta je schizofrenička?

Ne. Měla problémy s výkyvy nálad. Ale ona to polykala jako aspirin. Vždycky když měla dojem, že se začíná cítit drobátka pod psa. Tře-

ba když se napila. No a chlastat na antipsychotika? Úplná horská dráha... A taky se to vůbec nemá míchat s nefazodonem. O důvod víc, proč si myslet, že jí to nikdo nepředepsal.

Tohle by ale zrovna Berenika měla vědět, ne? Přece by ji nenechala kombinovat dvě věci, když...

Podle toho, jaký s ní měla úmysl.

Dobře, ale na nic z toho nemáte důkazy. Vy nevíte, jestli Markéta bere něco jiného, než co má předepsané. Nevíte, jestli Berenika z kliniky něco vynáší, nevíte, jestli to prodávají nebo rozdávají. Co vás vede k tomu kolem těch léků tolik panikařit?

Měl jsem za to, že Lucii předávkovaly. Nebo že to udělala sama.

Ale v krvi se nic nenašlo. A u vás doma byla taky čistá.

Počkejte chvíli, zaleju nám to kafe.

Dobře, počkám.

... tak, tady je vaše bez mléka. Cukr jsem pro jistotu vzal s sebou.

Tak jak je to?

Dobrá, možná že jsem trochu zpanikařil. Markéta u sebe měla vždyc-ky nějaké léky, řekla s nima naprosto cokoliv, brala je a pila, pak se chovala ohavně, byla zmatená, obviňovala mě nebo sebe z nejrůznějších věcí, sem tam něco plácla a já pak přemýšlel, jestli je to pravda, nebo si vymýšlí. Těžko se v tom dalo orientovat. Pak ji Tomáš opustil, a v tom taky figurovaly prášky. Nějakou dobu za mnou nechodila,

a když, tak byla zase opilá. Nejvíc času trávila s Lucií a Berenikou v novém bytě, kam mě nechtěla pustit, a ty tři tam zřejmě zažívaly lepší časy, dokud ale Lucie najednou zničehonic neskočila.

Podle mne to z většiny byly jenom vaše dohady umocněné tím, jak se k vám Markéta chovala.

Možná... anebo Berenika opravdu z Bohunic vynášela ledacos a rozdávala to kamarádkám, nebo se sjížděla s nima na bytě, to je jedno... Zatím tuhle teorii nic nevyvrací.

Až na to, že zhruba od půlky listopadu tam s Markétou zase pobýval Tomáš, ne? Dali se přece dohromady? Ten ji mohl hlídat.

Máte pravdu... To znamená, že v příběhu, potažmo v Nových sadech, musel oxidovat, dokud Lucie neskočila. A potom patrně taky.

A kde byl Tomáš, když na Markétu začal dorážet ten, co mu říkáte otrapa? Proč nenapsala jemu?

Protože v jeho očích chtěla pořád vypadat jako bezproblémová holka, která ho nestojí moc námahy a je tam, kdykoliv si on řekne?

Dobře, ale stejně nám to skřípe.

Tomáš je nějak moc neviditelný.

Přesně tak. Navíc Lucie nespáchala sebevraždu u Markéty na sídlišti, víme?

Víme. Skočila ze střechy tam, co měla privát. Ve Voroněžské. To je přes půl města.

Anonym mohla najít u svých dveří nebo pod nimi. A kde byli tou dobou ostatní včetně Tomáše, toho se asi nedobereme. Celé je to postavené na domněnkách.

Co mám podle vás udělat?

Co musíme oba udělat, je položit si jasné otázky. Co v minulosti pisatel udělal? Jaký měl zájem na – řekněme – vystrašení Lucie? Jakou hrozbu pro něj představujete vy? Co všechno o vás ví? Kde je Tomáš a jak v tom momentálně figuruje? A co proboha dělá Milan Stránský, když vám s tímhle nemůže pomoci? Co když mu už taky někdo naznačil, ať od toho dá ruce pryč?

Tomu se mi nechce věřit.

A přesně v tom je váš problém. Něčemu se vám věřit chce a něčemu ne! Ještě před chvílí jste se držel zuby nehty té své hypotézy s lékama. Říkal jste o tom Stránskému?

Říkal.

Co on na to?

Nic. Neozval se. Jediné, co od něj mám, je to s dopisem pro Lucii.

To vám toho moc nedal.

Ne. Nedal.

Když si to tak shrneme, máme jednu sebevraždu, dva dopisy, Žer a Drž hubu, a byt jako po výbuchu.

Nemáte tak úplně pravdu... Počkejte chvíli, jen co to najdu... Aha, tady. Prosím, čtěte. Tohle je novinka z dnešního rána.

No to snad... Moment. Je to ten samý...

Ano, ten samý druh dopisu. Jenomže delší. Tady máte k porovnání.

Ukažte...? Už ani necekneš! Zkus se v tom dál štourat, a Stránský se všechno dozví.

Co tomu říkáte?

No... má nahnáno. Ale taky si myslí, že ví, jak na vás. Mimochodem, pořád to nevylučuje možnost, že Stránský dostal taky jeden. A proto dal ruce pryč...

Hm...

Co znamená Stránský se všechno dozví? Pochlubte se.

Nečetl jste rukopis?

To víte, že četl. Mimochodem, to s Miladou mě vážně mrzí, netušil jsem, že to takhle dopadlo. A vy jste nic neřekl.

Nemohl jsem o tom ještě mluvit. Upřímně, teď se mi o tom také zrovna dvakrát mluvit nechce. Napsat o něčem je vždycky o dost jednodušší.

Dobrá, už to nebudu vytahovat... O co teda jde?

Odkud bych to... Všimněte si, že v jednom románu, natož povídce, zřídka narazíte na dvě postavy téhož křestního jména. Když to tedy není přímo součástí zápletky. Takovou pěknou výjimkou je předloňský Zábranský. Vzpomínáte? Ve Šternově pokusu milovat měl hnedle dvě Kláry. Nebo to byly dvě Lucie?

Nevzpomínám si. Dál?

Ve skutečnosti se nám to děje běžně. Vaše žena se jmenuje Lucie, Markétina důvěrnice byla taky Lucie. Jména se dávají a přijímají. Někdy o jméně rozhoduje ten, který je udílí, který oslovuje. Na obdarovaném už je jen, zda jméno přijme. Takhle se nám v příběhu ocitly Valerie a Markéta. Dvě jména jedné dívky, která neznačí více než, kdo o ní promlouvá, kdo ji oslovuje a jaká je ona pro něj.

Kam tím míříte?

K tomu, že je na jedné straně potřeba sledovat, kdo o postavě promlouvá. Na druhé straně je důležité rozlišovat Lucii, Lucii a L., jelikož jde o různé postavy. Jenže někdy to není ten případ.

Toho jsem se bál.

Někdy je T. zkratka ta samá T.

Tereza Lerchová. Ne... ale no tak, přece... Jak jste...

Já vím, já vím...

Moment. Jestli dobře počítám, tak by právě teď měla mít Tereza na starosti novorozeně. I kdyby bývala rodila předčasně, byla by v dubnu

tak akorát v šestinedělí. A vy o ní píšete jako o hotové svůdnici. Něco vám tu nepasuje.

Ano, vím o tom...

Tak co se stalo?

To s dítětem... jsem si onehdy přibásnil. Bylo to tak příběhotvornější. Milan s Terezou... ti dva mě zkrátka dojíkali.

Takže jste jim přimyslel dítě.

Přiznávám.

Uděláte mi ještě jednu kávu, prosím?

Samozřejmě... Už jednou jsem vás varoval. Hned zpočátku jsem tvrdil, že žádný z rozvrhů světa nemá se světem zbla společného. A stejně jsou rozvrhy tím jediným, co nám dovoluje uvažovat o světě jako celku. Že jsou nutné a nebezpečně návykové, jelikož nás svádějí setrvávat v idealistickém snění.

Ale to přece neznamená...

A také jsem tvrdil, že si často vysnívám vlastní minulost... ve snaze zjednat si pořádek.

Co ještě jste si přibásnil?

Moc toho není... pár detailů, které nemají větší dopad na vyznění příběhu. Například si všimněte, že v celém tom rukopise prší o dost častěji, než by se slušelo. Pršelo, když Lucie skočila, pršelo,

když jsem byl ve Varech, i tehdy, když jsem vám přinášel první část rukopisu...

Dobrá, dobrá. Vysvětlete mi ale, co se to ksakru semlelo, promiňte mi ten slovník, ale nějak už si nemůžu pomoci... že jste musel ojet Stránského holku?

To je v pořádku. Taky ze sebe nemám zrovna dvakrát radost... Dvě lžičky jste říkal?

Ano, dvě.

Máte je mít... Co se semlelo? Zadostiučinění. To se semlelo.

Ale prosím vás.

Tereza se svlíkla, přišla ke mně a černou fixou si nakreslila rovnou čáru od čela do klína. Rozdělila se. Mezi mne a Milana. Nekroutte hlavou, proboha.

Pardon. Já nevycházím z údivu. Vy... vy už jste zkrátka nevěděl, jak si víc zavařit? Co jste tam vůbec dělal?

Chtěl jsem vědět, co je s Milanem, co proboha je s Milanem! Už dva měsíce se vytáčel. Měl jsem podezření a měl jsem za to, že Tereza ho potvrdí nebo vyvrátí. Byla nezasevěná, stačilo, aby řekla, že má Milan moc práce a že je, podržte se, pořád pryč, hlavně po večerech!

Vážně jste si myslel, že vám Milan chodí za Markétou?

Myslel! Vlastně ani teď nemám jistotu, že to tak není. Nasadit chlapa na holku, která nemá rozum, co jsem si myslel...

Takže to měl Milan za to.

Brzy jsem získal pocit, že do něj začínám vidět. Asi po druhém takovém setkání s Terezou jsem to sdělení pochopil: celé jeho sledování Markéty, celé povzdálí, inkognito by postrádalo smysl, kdyby se s Markétou nedostal do intimního kontaktu. Kdyby se nenechal odvléct do jejího bytu v Nových sadech. Jakou cenu by měl odříkaný chleba, kdybychom si neuřízli největší krajíc.

A stejně tak i ostudu.

Nechte si prosím vás na chvíli ten káravý tón... Chcete to slyšet dál?

Určitě. Povídejte.

Jednou, když se svlíkala, vybavil se mi rozhovor, který jsem s Milanem loni vedl. Totiž, nepatřím do řady odvážlivců, kteří svým milenkám kupují ošacení. Ptal jsem se Milana, jestli on někdy něco Terezce kupoval. Pokrčil rameny a prohlásil, že jiný šaty než ty od něho už Tereza ani nenosí. Vybírá jí všechno.

To odhadne i...

Prý ano... Kalhotky, podprsenku, všechno... Ty té svojí nic nekupuješ? zpozorněl tehdy a já uvažoval, jak z toho vyjít se ctí, až se mi zčistajasna vybavila sama Markéta a její: My si nedáváme žádný dárky, my si totiž dáváme něco úplně jinýho. Ano, vybavila se mi ve chvíli, kdy si všechno to oblečení, co jí Milan kupoval, přede mnou Tereza vysvlíkala, abych jí dal něco jinýho.

Ale...

Když si holku oblékáte, kradete ji ostatním, přivlastňujete si ji. Čas od času si ovšem přivlastněné přijdou příliš stísněně. A tak je jiní zase svléknou...

To vás ale neobhazuje.

Já vím, že ne. Jakmile se Milan dozví, že jsem spal s Terezou, je po mně... Další důvod k paranoie. Dokonce jsem se chvíli domníval, že celý tenhle rozházený byt byl jenom následek Milanova hledání nějakého důkazu o Terezině nevěře. Ale tenhle poslední anonym... mě ujišťuje, že Milan ještě nic neví.

Hm...

Tady je to vaše kafe.

Díky.

Nemáte zač.

Kdy jste se s Terezou naposledy... potkal?

Pár dní předtím, než jsem s Miladou odletěl na Riviéru. Tedy v posledním dubnovém týdnu. Pak už jsem jí jenom telefonoval a na poslední z těch hovorů Milada přišla.

Nebojíte se, že se to ten vyděrač dozví?

Co?

Že jste mi to zase všechno vyzvonil. Stálo tam přece: Ani necekneš.

Proto jsme u mne. Zámek je vyměněný, nemůže tenhle byt sledovat nepřetržitě, a kdyby... Může si myslet, že nebudu riskovat. Kdo by riskoval? Hlavně už nesmí nikde nic najít... Tak mě napadá, nezjistil něco nového Adam Kunc?

Co vím, tak byl u Markéty v Nových sadech naposledy na počátku dubna. Už je to víc jak měsíc.

Takže nevíme ani, jestli tam Berenika pořád přebývá?

Jenom, že tehdy tam zrovna byla. A pak taky ta jeho Gabriela.

Ještě spolu jsou? Nejsou?

Nevím.

Klára nic neříkala?

Však se tu za chvíli ukáže, můžete se jí zeptat sám.

Nejlepší by bylo promluvit si přímo s Adamem. Tyhle zprostředkované hovory mají jednu slabinu. Ztrácejí se v nich detaily.

Třeba popis.

Třeba popis. Koneckonců jsme se dozvěděli akorát, že Markéta žije v holobytě, má matraci na zemi, v rohu je ten její usmolený plyšový zajíc a u zdi opřené cello a stojan na noty. To se dalo čekat.

Ted' mě skoro mrzí, že už nejste s Terezou v kontaktu.

Proč tak najednou?

Jestli Gabriela fotí a chodí na FaVU...

Tak by nám o ní mohla Tereza něco povědět. Jednoho by překvapovalo, proč se to tu točí víc kolem FaVU než kolem konzervatoře. Náhoda?

Možná... Zrovna kvůli konzervatoři šla Markéta do Brna, je to tak?

Je. Šla bydlet k bratrovi. A asi by u něj i zůstala, kdyby nepotkala Tomáše a kdyby si Adam chvíli nato nezačal s ženou vašeho kolegy. Jak měl každý svého, už se do Černovic nevešli a Markéta se přestěhovala do Údolní... zbytek znáte.

* * *

Po návratu z Francie
čili třetí a čtvrtý týden v květnu
se zdálo všechno zase jako na šikmé ploše
chvíli trvalo než se Jakobovi podařilo dát celý byt do stavu kdy
připomínal místo které znával
co jej však těšilo byl fakt že ať už se mu ve věcech přehraboval
kdokoli nenašel co hledal
přirozeně počal být nervózní nebo si konečně svou ustrašenost
v plné míře připouštěl
ovšem i redaktora Hůvra musel během některého z následujících se-
tkání ujistit že ve svém rukopise změní jména všech zúčastněných
ve snaze zachycovat detaily které mu pomáhaly vytvářet si souvis-
losti nebál se totiž popisovat ani ty události a vztahy které měly
zůstat pod pokličkou a to čistě ze společenských důvodů
a stane-li se veřejnou některá část příběhu mohla by otevřenost
jejího popisu negativně ovlivnit další vývoj
ano už tehdy museli Hůvr a Hirsch počítat s tím že rukopis jehož
části redaktor sbíral a po přečtení vždy odnášel do bezpečnostní
schránky bude v rozhodující chvíli odtajněn
uchovává v sobě totiž svědectví
které vyjde na povrch v případě že by svědectvím nemohl dispo-
novat sám Jakub Hirsch
kdyby musel odejít do ústraní
pobývat v utajení
a pochopitelně i v případě závažnějších scénářů
k usnadnění interpretace a jako doplňující důkazní materiál bu-
dou sloužit audiozáznamy které Hůvr také střídal a odnášel do
bezpečí
dohodli se

v případě že by vlivem nejnepříznivějších okolností neměl Jakub Hirsch v dalším vývoji událostí figurovat bude rukopis i s nahrávkami postoupen policejnímu vyšetřování a následně až bude po všem předán ghostwriterovi autorovi kterého redaktor vyhledá a který všechen materiál přepíše upraví a sestaví do knižní podoby v níž bude publikován coby poslední literární dílo Jakuba Hirsche román či novela na motivy skutečných událostí s použitím autentických textů a přepisů audionahrávek krátce po zmíněné rozmluvě s redaktorem na konci května dorazila do Jakubova bytu očekávaná Klára vysoká... o dost vyšší než oba muži... urostlá nakrátko sestřižená spíše žena než dívka se sympaticky tvarovaným nicméně dominantním nosem a nepřišla sama následoval ji zvědavě se rozhlížející mladík v bledém tenisově vyhlížejícím triku s límečkem tříčtvrtečních kalhotách a kečkách již od pohledu nápadně připomínal svou sestru byl jako Valerie v chlapecko-mužném podání ten slabý i odhodlaný brněnský Adonis posléze v tom dosud ještě slunečném podvečeru kdy světlo pronikající okny kreslilo na jejich tvářích ostré obrazce seděli Adam a Lumír Hůvr v křeslech naproti Jakobovi a jeho neteři Lumír upíjel svou druhou kávu a přítomnost obou mladých v něm vyvolávala zjevnou potřebu chovat se vážně až odměřeně samozřejmě se pamatoval že se přátelství Adama a Kláry začalo vzájemným románkem na počátku loňského července tedy asi měsíc poté co si Jakub začal s Valerií celá aférka neměla trvání delší než čtyři týdny ovšem tušení že tak docela neskončila že se stále v ústraní scházejí a že jejich setkání nebývají zcela nevinná – ačkoliv se pokoušel namluvit si opak – nechávalo Lumíra chladným

Jakub samozřejmě věděl že Lumírový obavy jestliže se tak daly jeho pocity nazývat byly oprávněné
především od chvíle kdy Adam seznámil svou milenkou Andreu tedy manželku Lumírova redakčního kolegy Martina se svou bývalou-současnou kamarádkou-milenkou Klárou se věci zase daly do pohybu
krátké období mrazu nadešlo až ve chvíli kdy Adam zavítal do bytu své sestry aby se konečně po půl roce od jejího stěhování přesvědčil jak se jí daří
tam narazil nejen na postavu mladičké Bereniky ale též na jakousi Gabrielu Součkovou kterou do Nových sadů začala Berenika po Luciině sebevraždě tahat
snad jakožto náhradu
krátkodobé zalíbení které následně Adam v Gabriele respektive v souložích s ní našel způsobilo ze strany Andrey i Jakubovy neteře zjevnou nevoli
což pro něj ovšem ještě zdaleka nebyl důvod k ukončení avantýry
tím bylo až zjištění se kterým přišla Klára na přelomu dubna a května
Klára svůj zdroj označila za dívčí šeptandu přičemž tato šeptanda na Gabrielu donesla nějakou tu minulost a Klára byla v pozici kdy to Adamovi prostě nemohla neříct
navíc teď měla pocit že to jaksi souvisí s Jakubovou situací
proto Adama sebrala a přivlekla jej nyní s sebou
do bytu v Nových sadech se Adam už asi jen tak nepodívá a co se týče starostí o svou sestřičku v klidu nejspíš také nebude
totiž Gabriela své bližní ráda uváděla do nezvyklých situací... ráda si s nimi hrála
podle všeho ještě na střední škádlila pěknější holky nebo ty co si to o nich aspoň myslela tím že jim do pití přidávala thalium
tu a tam

takže jim pak začaly po chomáčích vypadávat vlasy a ona se tím náramně bavila
asi tak před rokem se pobavila na účet bývalého
dala mu do kafe diethylamid kyseliny lysergové
a on pak pobíhal po bytě mlátil sebou ode zdi kde zdi válel se po
podlaze a div že si nepodřezal žíly z toho svinstva co viděl
jenže mu přeskočilo
po dvaceti hodinách přišel k sobě
zajel si k rodičům tam nějaký čas pobyl než si to odkráčel a to dobrovolně rovnou podržte se na psychiatrii do Bohunic
takže Adam nabral zpátečku jakmile mu Klára o těchhle praktikách pověděla a víckrát se Gabriele neozval
a co bylo nejveselejší ona jemu taky ne
holčička rozmazlená neměla potřebu se snažit
ale handrkování stranou
bylo to tu znovu
ano poprvé kdy Jakub i Lumír na vlastní uši vyslechli o existenci postavy která nějakým způsobem nakládala s psychotropními látkami a navíc vytvářela jasnou spojitost s bohunickou klinikou
dobrá nefigurovala tu přímo antipsychotika jak se původně Jakub domníval
nebo ano?
nechtěla Gabriela jen krýt svůj zdroj a proto si pro účely vyprávění zvolila dostupnější halucinogen?
každopádně to bylo sousto
bylo mezi nimi
nová stopa?
holky bez vlasů
šamstr na pokoji bez kliky
a jak s tím souvisela Berenika? opravdu z kliniky vynášela psychofarmaka a rozdávala kamarádkám? nebo se do toho příběhu zapletla až když se Gabrielin ex ocitl na jejím oddělení?

a co Lucie?
jak to bylo ve skutečnosti s ní?
tolik měl ještě Jakub ze svých studentských let povědomí že LSD –
jestliže šlo opravdu o LSD – se běžně nedá v těle vystopovat
nebo to alespoň všichni hrdě tvrdili
první halucinace přicházejí leckdy až za půl hodiny
to už mohla být Lucie u sebe doma
stále na to musel myslet
a pak taky na Valerii
jestli stále bere svoje prášky nebo je už nepotřebuje
to se od Adama zkrátka nedozvěděl
ten neměl ani ponětí čím vším si stačila Valerie během posledního
roku projít
snad kromě rozchodu s Tomášem
nesvěřila se mu ani že už s ním od listopadu zase chodí
možná se bála že jí bude promlouvat do duše
jako správná holka nechtěla slyšet pravdu
k čertu s tím vším
když se druhého dne vracel z pozdně květnovým sluncem rozehřá-
té Grohovy ulice a zahrnul na Veverí spatřil Jakub proti sobě tváře
dvou tolik rozdílných dívek minuly jej bez povšimnutí
zaznamenal pouze intenzivní závan sladkého parfému ovšem jak
pokračoval ve směru na Žabovřesky kráčely proti němu další dvě...
po tomtéž chodníku
držely se za ruce jako to některé kamarádky v jejich věku dělá-
vají
obě měly rozpuštěné vlasy mladší z nich si toho odpoledne oblékla
riflovou sukni a upnuté oranžové tílko ještě podtrhovalo její nevy-
spělou postavu
druhá zvolila růžové tričko s krátkými rukávy a bílým nápisem
America tutéž sukni a značkové boty
Jakub přivírá oči

slunce září a probouzí Brno pěší a loudavé
dva andělé se ztrácejí v rudé a sytě oranžové mlze přivřených víček
Jakub uhýbá do chladivého stínu u fasády s vývěskou sklenářství
otevřít oči a shledává že situace se změnila Veveří kam až dohlédne
zeje prázdnotou
pouze po protější straně starší paní vláčí tašku s nákupem a muž
v červené kombinéze nasedá do felicie a nahlas pouští rádio
Jakub myslí na Miladu Höfferovou kterou zanechal na francouzské
Riviéře
myslí na své adolescentní mládí a nutkavou představu dcer které
toužil vychovávat s tou která s ním jednou otěhotní
náhle se mu vracely
držely se za ruce
dcery
milenky
všechny ty dívčiny vyhřezlé z narativu
Milada ve Francii
dcery jistojistě na pravdě boží
Valerie v Nových sadech
Tereza se neozvala... možná netušila že se vrátil
možná už to bylo passé
ani on se jí neozval
nebyl to dobrý nápad
zvláště po posledním dopisu
potřeboval se projít
vrátil se na Žerotínovo náměstí a z něj pak do Údolní kde chvíli vy-
stával před domem k jehož prahu loni v červnu doprovázel opilou
Valerii
nakonec se usídlil v kavárně Podnebi kde strávil zbytek odpoledne
než našel odvahu vrátit se na Veveří
dalšího dne poslední květnové odpoledne kompenzovalo těch ně-
kolik předchozích vytrvalým slejvákem

tentokrát Jakub klesal s deštníkem v ruce Husovkou
pozoroval ploché střechy tam dole pod svahem i ty zkosené bez-
mála na úrovni vozovky
do Nádražní necelá minuta
dole na křižovatce se automaticky ohlédl na Nové sady
nalevo bylo živo jako obvykle davy přebíhaly přes kolejiště k Ma-
sarykově ulici a zase zpátky
zavalila jej vlna studu i lítosti když se vydal opačným směrem než
stála nádražní budova
po nějaké chvíli u nákupního centra odbočil do Křídlovické obešel
jednu bytovku a už tu byl panelový dům
a Jakub se nějakou chvíli díval vzhůru tam co měli ty nejhezčí
muškáty
když se pak dokonale nabažil a naplnil bolestíinstvím povzdechl si
vrátil se na křižovatku a zabloudil mezi regály supermarketu kde
jej uchopila za zápěstí
mlčky a nejistě vrátil krabici müsli mezi ostatní a opustil nákupní
košík
všechno se pak odehrálo v několika desítkách za sebou promíta-
ných fotografií
před ním Valerie v tenké černé bundě se zipem
svírá jeho zápěstí a táhne jej mezi regály
kolem kasy se protáhli bez nákupu
na křižovatku
kolem bytovky
Valerie se neohlédne
mlčí
Jakub ve volné ruce drží složený deštník
také mlčí
opodál železniční nadjezd na sídlišti trávník
zeleň tempery na plátně
stereometrie oken parapety balkony

mokrá omítka
dveře hlavního vchodu jsou bílé stejně jako tabulka se zvonky
otočí se a čokoládové oči zdvihne někam k jeho bradě
čeká jestli odmítne
neodmítá
klíč vklouzne do zámku
ozvěna
podrážky zanechávají na podlahové mozaice mokravé obrysy
zed' po levé straně schodiště pokrývají nápisy
výťah nejezdí
růžové tílko co měla pod rozepnutou bundou pobledlo když vešli
do předsínky poloprázdného bytu
v pokoji pak linoleum a pod ústředním topením cákance bílé bar-
vy
otřásla se zimou
on si sedl pod okno a zády se opřel o zed'
sleduješ mě? zeptala se Valerie hlasem který mu ulpěl na rukou na
víčkách na loktech a posadila se jako on
ovšem na druhou stranu místnosti
zkus mě najít řekla a on se nemohl zbavit úvah zda si toho dne vzala
spodní prádlo
hledej... provokovala
vlasy se jí lepily na čelo a na tváře
bylo tam příliš mnoho prostoru
byl tam
celý
šedobílý vesmír
ale světelná léta mezi nimi se ohnula ve čtvrtém pátém rozměru
aby je přiblížila k sobě
už stačilo jen projít napříč
najít sílu
transverzálně

proniknout z bodu začátku do bodu konce
zvolna se blížila po obvodu místnosti
řekla zkus mě najít a dotkla se jeho ruky
řekla zkus mě najít pak stanula před ním a vysvlékla si tílko
Jakub se natáhl k jejímu pasu
rozepl knoflík a zip
šortky i kalhotky stáhl k zemi a obé jí pomohl vyvléknout přes
tenisky... ty jediné jí nechal jako si je nechávala Tereza
klekl si a špičkou jazyka jí přejížděl po podbřišku tříslech a pohlaví
konečky prstů stoupal od lýtek přes vnitřní stehna a pŮlky až na-
horu k páteři
nechal si rozepnout košili zbytek zvládl sám
po chvíli klečeli oba vprostřed toho co mělo být obývacím pokojem
objímali se a škrábali jako kočky na brněnských střeších
kolena rozkročená
jako zajatí velezrádci
byli teď zhruba stejně vysocí
oba měli stejné šance
bez možnosti návratu
po tolika měsících byli opět revolucionáři
a mezi nimi čněla nedočkavost
dokud Valerii nakonec nepoložil na chladnou zem nezulíbal její klín
a nevnořil se do onoho vlhce hřejivého očekávání
křičela jako tu noc kdy ji seřezal a nehty mu zarývala do paží a lo-
patek
dokonalé zaujetí
křečovitě sevření
a náhle byl konec všem nadějím když se psanci po všem zápasení
vzdali
její zrychlený dech na rameni dívčí vůně po těle mírný záchvěv
provinění
uklidit spoušť a vytrazit se

najít cestu ze sídliště
přes trávník zelený jako tabulky únikových cest
zavzpomínat zda při odchodu Valerii neopomněl políbit... jestli mu
popřála šťastnou cestu
jestli jenom mlčky neodešel a nenechal ji nahou sedět pod oknem

— — —
Ne... Tak takhle ne.

Co ne?

Vy se konečně musíte naučit psát věci popravdě... No, co mlčíte? Dáte mi do ruky texty, já si je přečtu a vy pak čekáte, jestli vám to projde, nebo ne.

Ale co?

Jak to bylo doopravdy? Myslím setkání s Valerií... No tak už kápněte božskou! Snad jste si nemyslel, že vám tohle sežeru?

Nemáchejte tady těma papírama! Dejte to sem.

Nechodím za váma pro legraci!

Samozřejmě že ne.

Tak buďte sakra upřímný! Na mne tuhle blamáž hrát nemusíte. Nebo si v tom klidně pokračujte, ale potom tady oba marníme čas.

Dobře, dobře, takhle přesně se to nestalo.

Tím jsem si jistý, já se ale ptám, jak se to stalo!

Nechte mě aspoň donést to kafe, prosim vás, nebo to rozleju a bude vymalováno.

Díky. Sladil jste ho?

Samozřejmě.

Tak si sedněte.

Nahráváte?

Už asi půl hodiny. Co si o mně myslíte?

Pardon. Já jen pro jistotu.

No... Tak?

Všechno sedí až na tu cestu z nákupního centra.

Takže jste ji sledoval? Víte, že jste vlastně pěkně děsný chlap? No, nešklebte se. Vy si nedáte pokoj a neustále ji pronásledujete. Pokaždé, když už konečně nabudu dojmu, že vám sešla z mysli, dozvím se, že jste se za ní zase plížil ulicema. Jako by nestačilo, že jste na ni nasadil detektiva.

Když mě přestanete soudit, povím vám, jak to bylo dál. Platí?

Hm.

Zpátky k bytu jsem ji táhnul já. Mlčeli jsme, oba. Nebránila se. Prostě za mnou poslušně ťapala až k hlavnímu vchodu. Tam vytáhla klíč, odemkla, šli jsme po schodech nahoru, ale pár schodů pod úrovní jejího bytu se zadržla. A dál ani krok. Červená. Jako to ohmatané signalizační kolečko u dveří výtahu, co svítilo na znamení, že se nikam nejede.

Vynechte ty kudrliny. Básnění bylo dost.

Když vám to udělá radost... Moment, najdu zapalovač, asi jsem ho nechal u sporáku...

Našel?

Našel... Tak jsem se ptal, proč zrovna tady? A ona se dívala, jakože Víš to sám moc dobře. A kdy se odvážíme až nahoru? ptal jsem se já, ale samozřejmě připouštím, že od poslední lampy před zatačkou až sem to je ohromný pokrok. Můj sarkasmus jí byl nepříjemný. Mračila se. Na schodišti to páchlo novým nátěrem. Otočil jsem se, zhluboka vydechl, v mžiku spočítal rovných dvanáct bílých žvýkaček nalepených na zábradlí a přeluštil kostrbaté Kiss vyryté do zdi.

Vy si nedáte pokoj...

Dneska ne, řekla. Nemusíš se bát, pronesl jsem neurčitě. Bát se čeho? ona na to. Věděl jsem přesně, kam mířím. Už mě to přestává bavit, odsekla, prudce se otočila zády a vystoupala až k bytovým dveřím. Že mě uvidí? Toho se bojíš? Já se Toma nikdy nebála, tak nevím, proč bych se měla bát zrovna teď, řekla. Já zdvihl obočí. Možná bych se měla bát tebe, dodala a ve mně se zrodil ten nápad. Přílehlavý literární obrat, že? Ve mně se zrodil ten nápad... že se nezachovám podle pravidel. Když pro ni ta pravidla neplatí, pro mne tím spíš nemusejí platit. Vyčkával jsem a cítil, jak o ni možná přicházím. Rozhodl jsem se ji neposlouchat. Hodlal jsem ji léčit.

Asi vám ne úplně rozumím.

Vyhrkl jsem: Nikdo tam není! Já nevím, řekla, možná že ne. Co na tom? A já na to: Nikdy ani nebyl. Vzal jsem ji za ruku. Tvářila se

zmateně. Přitiskl jsem jí k sobě a věnoval jí jeden dlouhý polibek na ucho, načež jsem jí z kapsy vytáhl svazek klíčů a vybral z nich ten nejdelší. Vsadil jsem všechno na ten jeden hloupý klíč. Ale vyšlo to. Cukala se, snažila se mi vymanit. Očekávané klapnutí a dveře samy odskočily. Valerii jsem k sobě přitiskl ještě pevněji, vmanévroval ji dovnitř a nohou zabouchl dveře. Hustý zápach prachu, minimum nábytku, v pokoji cello a matrace na zemi, nějaké poházené oblečení. Valerie se vzpouzí. Dvě okna, každé z nich vyjevuje plochou střechu vedlejší, o dost nižší bytovky. Horečné dýchala. Šeptala: Co si myslíš, že děláš? A její hlas zněl jaksi hořce.

Ale nikdo tam nebyl.

Správně. Ani stopy po mužském, který by přicházel, kdykoliv se mu zachce. Nic. Kladla odpor, když jsem ji povalil na postel. Pokusil jsem se jí utiřit polibkem, ale kousla mě. Zariskoval jsem a jednu ruku jí pustil. Neudeřila mě. Rozepnul jsem, co se dalo. Cítil jsem, jak její zuřivost ochabuje. Vysvlékl jsem ji donaha. Pozorovala mě, rty ještě vzdorovitě sevřené, dlaně na úrovni hlavy, ačkoliv jsem ji už dávno nedržel. Ale pořád byla hrdá. Jako bych jí slyšel říkat: A tohle jsi opravdu chtěl? Ležel jsem vedle ní tiše, hladil ji a ptal se: Bylo to opravdu nutné? Odpovídala vzdorovitým pohledem a přemáhala pláč. Dlouhé minuty, desítky minut... Ne, tohle nebyla revoluce, byla to psychoterapie...

A dál?

Ve tři čtvrtě na sedm jsme se začali smát. Asi jako dva, kteří se opili vínem. Jako když se protrhne hráz, jí po spáncích tekly slzy... Pak jsme se milovali a usnuli vyčerpaní zhruba o půl deváté.

Takže Tomáš...

Tam nebyl. Nikdy. Přinášela ho jen ve svojí hlavě, ale sám do bytu v Nových sadech nikdy nevkročil. Posledního květnového dne jsme ten přízrak bezmála rok od našeho prvního shledání zabili a následující odpoledne ho společně šli pohřbít. Příjemná procházka probírajícím se červnem z Nových sadů na Vojtovu a Vídeňskou až k Ústřednímu hřbitovu.

Cože jste šli udělat?

Pohřbít rozhlasového zpravodaje.

No...

Vy se mi smějete.

Uvažuji, kdo z vás dvou to má v hlavě zpřeházené víc.

Samozřejmě že šlo o symbolický akt. Naprosto nedůležitý pro dosud živoucího zpravodaje, ale pro nás měl nezměrný význam. Znamenal, že dál už mezi námi ten přízrak stát nebude. Že...

Promiňte, já si to musím jenom trochu utřídit.

Ano?

Kdy se z Tomáše stal přízrak?

Když za mnou Valerie přišla s tím, že ji mrzí, jak mi ubližuje, a že se chce napravit. Ten večer, kdy jsem ji potrestal. Nebýt Tomáše, nepřišla by. Že se toho večera, než dorazila za mnou, dali zase dohromady, si vymyslela.

Proč?

Aby se mnou mohla být a zároveň nebyla moje. Aby si mohla nechat odstup, aby mi nepropadla tak, jak by to dokázala. Protože zkrátka nechtěla, nebo protože já sám jsem jí nestačil. Pro ni jsem byl vrabec.

Uvědomujete si, že je Valerie blázen?

Samozřejmě jsou věci, se kterými nesouhlasím, ale to neznamená, že se s nimi nedá kalkulovat. Stejně jako s věcmi, které si neumíme představit.

Takže kdyby byla Valerie jenom vaše...

Tahle holka neuměla být jenom s jedním. Musela mít alespoň dva, i kdyby jeden z nich měl být smyšlený. Jeden samotný neznamená vůbec nic. Ano, Tomáš začínal jako úplná nicka, ale ona ho chtěla povýšit na hodnotu. Proto si začala se mnou. I kdyby se mi neměla věnovat, pořád mě měla v hrsti, a to celou dobu povyšovalo Tomáše na holuba. Dokud ji ovšem neopustil. Tehdy úloha vrabce přestala mít význam. Vrátit se ke mně mohla teprve ve chvíli, kdy z Tomáše vyrobila přízrak. Navíc Tomášek se jí náramně hodil, když jsem si na ni začal dělat zbytečné nároky. Byl skvělé alibi.

Pořádně vypečený kalkul.

Pozor, od ní to žádný kalkul nebyl. Ona s ním... tam uvnitř... pořád počítala, pořád s ním chodila, vy to nechápete?

Raději to chápat nechci. Díky bohu za ženy, které chodí s muži v reálném čase, ne až potom, co je oni opustí.

Jste bezohledný.

A vy jste naivní, kolego. Chováte se jako kluk! Nechcete si nechat vzít to sentimentální lpění na ženě, která s vámi zametá. Ať už to dělá naschvál, nebo protože se jí všechno plete. Ne, nechte mě mluvit! Vy nevidíte, kam až vás tahle Valerie dovedla?

K osobní zpovědi, kam jinam?

Tohle už tu jednou bylo!

Tak se nerozčilujte.

Moc rád se citujete. Pomyslete ale, čemu všemu jste se mohl vyhnout, kdybyste Markétu nechal prostě... jít.

Ano, asi by mi nechodily dopisy.

A neprohledávali by vám byt. Vy jste za ní musel dolézat a hrabat se v tom tak dlouho, že se teď nemůžete v klidu projít městem, aniž byste se musel rozhlížet, jestli se na vás čirou náhodou nechystá nějaká nešťastná náhoda.

Ale...

Rozumíte, co vám říkám?

Tohle prohlédnutí je sice pěkná věc, ale přišlo trochu pozdě. Respektuji, že jste rozhořčený, ale vzít to zpátky nemůžu.

Ani nechci domýšlet, co všechno můžete čekat, když se nesprávným osobám donese, co jste s Markétou dělal.

Ale v žádném dopise se nepsalo o tom, že bych měl pustit k vodě Valerii.

Markétu!

Dobrá, Markétu. Jenom jsem měl mlčet. Vždycky jsem měl mlčet. Čili jestli chcete naznačit, že má už nějaký ten měsíc žárlivého milence, který mi píše a kterého jsem teď možná pěkně naštvál...

Vzpomeňte, jak jste si zavařil jenom s tou Terezou... Vyrábíte na sebe páky, jednu větší než druhou.

Ale co je komu do Vale... do Markéty? Tím přece...

Ale co když ano? Sám jste říkal, že ona je v příběhu tím ústředním bodem.

A co když jsem se mýlil?

Tak... nevíme nic.

Nebudeme propadat skepsi... No tak, vzpamatujte se, oba už z těch našich rozhovorů dostáváme ponorku.

Možná. Omlouvám se za ten výstup.

V pořádku... Chcete slyšet zbytek? Tohle už psát nebudu, věnuji to jenom vašim uším.

Povídejte.

Vítr jí cuchal vlasy, takže si je stále česala z očí. Před hřbitovní branou mezi tři prsty vyplivla bílou orbitku a zahodila ji do silnice. Chytila mě za ruku, ale v uličce napravo z mé dlaně opět vyklouzla a rozběhla se přímo proti pozdně odpolednímu slunci. Sám jsem zvolnil loudavé tempo. Bud' zdrávo, blížící se léto, dlužím ti ještě šanci... Jako by Valerie omládla od chvíle, kdy se smířila s Tomášovou smrtí. Sbohem, Tomáši! Můžeš jít, odkud jsi přišel! My dva si vystačíme, co říkáš, Valerie? Netřeba si vymýšlet pochybné milence ani strážce, kteří nad tebou budou bdít ve dne v noci, už není proč se uzavírat. Pochovej ho... Zpozoroval jsem, jak se zastavila u černé leštěné náhrobní desky. Přiblížil jsem se k ní a vzal ji kolem pasu. Asi jsem si namlouval, že bude potřebovat moji podporu, ale ona se usmívala jako roz dováděná holčička, co si ze zahrady doběhne do kuchyně pro půlku chleba s máslem. Vyprávěla mi, jak se jednou, když jí bylo šestnáct, opila a spolykala kupu prášků – tři na spaní, asi pět na bolest v krku, hodně kinedrylu a jeden aspirin. Všechny našla u svého tehdejšího, o hodně staršího přítele Petra a zapila je sklenkou vody dřív, než se vrátil z koupelny. Spala až do oběda následujícího dne, kdy ji odvezl domů. Věděl moc dobře, že co si ta nešťastná holka vzala, ji nemohlo ohrozit na životě... K tomu mi nic neřeknete?

Co chcete slyšet?

Neznám holku, která by o tom alespoň v pubertě nepřemýšlela. Ně které to i zkusily. Tak trochu si ublížit. Třeba i žiletkou. Jak moc to bude bolet. Hodně? Málo? Když se říznu, jenom cvičně pod zápěstí, dost vysoko a ne moc do hloubky...

Moje žena tohle nikdy nedělala.

Ale Klára ano. Na to jste se neptal, že?

Ptal... Když jsem našel ty jizvy.

Nikdy úplně nezmizely. Přitom si to udělala, když ještě žila s matkou v Německu.

Asi obě patří do jiné generace.

Klára a Valerie? Ne. Jenom jsou ztracené jiným způsobem. Když jsou ztracené... A většinou jsou. Dokud nedostanou jméno.

Ale běžte.

Markétu střežila Valerie. Nemusíte mi věřit, nenutím vás... Ale je to tak... Abych se vrátil k tomu odpoledni... Našel jsem si vhodné místo na svahu, když se Valerie opět rozběhla uličkami hřbitova, a usadil se tak, abych měl alespoň přibližný přehled o tom, kde se právě nachází. Po cestě vyškubla několik čerstvě vykvetlých kopretin a tu a tam některou položila k náhrobku. Tak tady bude jeho místo, pronesla později vítězoslavně, když mne za ruku dovedla k prázdnému místu na konci jedné z řad. Jen si to představ, Tomáš Vorel, třeba 7. 10. 1978 až 30. 5. 2010. Nepamatovala si ani jeho narozeniny. A přitom si jej hýčkala tak neskutečně dlouho. Zato já od té chvíle konečně znal jeho celé jméno. Položila na to místo poslední kopretinu, ušklíbla se a dloubla mě do zad. Pojd', nebožtíci potřebují klid, řekla a spěšně mě táhla směrem k lavičce, kde si mi sedla do klína a zakousla se mi do spodního rtu.

A pozůstalí si musejí dokázat, že k nim ještě nepatří...

Tak...

Alespoň už víme, proč v tom příběhu Tomáš nehrál už půl roku žádnou viditelnou úlohu, víme, proč ho Adam nepotkal, proč se o něm holky před Adamem nebavily a proč Markétu, když Lucie skočila, musela utěšovat Berenika.

Myslím, že teď, když je jeho přízrak konečně ze hry, je na čase se ho na pár věcí zeptat.

* * *

když mu Valerie na ústředním brněnském hřbitově prozradila Tomášovo příjmení nebyl už pro Jakuba problém jej vyhledat kolik Tomášů Vorlů mluví do rádia? otázka byla už jen do kterého...

Jakub zkusil tu nejjednodušší možnou cestu a v pondělí ráno zavolal do recepcce Českého rozhlasu Brno vyžádal si přepojení na zmíněného zpravodaje a vyčkával

jistěže mu mohl napsat e-mail a čekat zda dostane odpověď ale Jakub nechtěl zanechávat stopy

za chvíli měl zpravodaje na lince

začal nervózně obcházet pohovku v obývacím pokoji zářivý obdélník vržený oknem na koberec jej hřál na bosých nohou

všechno co do telefonu říkal mu náhle znělo zmateně a nedůvěryhodně

musel si přiznat jak špatně se připravil

neočekával že se mu podaří spojit se s Tomášem hned napoprvé předpokládal že zpravodaj nebude k dispozici například že bude právě ve vysílání takže Jakobovi řeknou aby zavolal později zkrátka že se něco přihodí a ono se nepříhodilo nic

teď měl toho chlapa na drátě a výmluvnost byla ta tam

musel se rozhodnout rychle

zvolit klíčová slova

ta jediná o nichž mohl s jistotou prohlásit že mají moc jeho situací bezesbytku popsat... když už chtěl zpravodaj zavěsit měl je Jakub

na jazyku

Markéta

přítel

dopis

nebezpečí

a pak už se jen modlil aby to zabralo
na konci linky bylo ticho
ozvalo se mlasknutí
zavěsí řekl si Jakub
zavěsí a nezbude než najít si jej osobně
vetřít se do budovy rozhlasu a vyřešit to přede všemi
tato varianta se Jakobovi zdála kupodivu více ponižující než ris-
kantní
kam až sahá mužská hrdost
nebo snad zbabělost?
Tomáš nezavěsil
místo toho tlumeným hlasem pronesl
něco byste měl vědět... počkejte na mne po půlnoci na Nádražní
v železničním podjezdu... přijdete?
Jakub souhlasil
dobře takže na viděnou tam... jo a v noci bude pršet...
budu si to pamatovat odvětil Jakub a zpravodaj zavěsil ten tón s ja-
kým mu ohlásil noční déšť...
neříká ten člověk do rádia náhodou počasí...?
ne... tohle znělo spíš jako smluvené heslo z druhořadé kriminál-
ky
nebo jako vnitřní motivická výstavba Jakobova vlastního díla ten
muž mu bez okolků oznámil jakou aranžii bude disponovat scéna
jejich setkání!
zasáhl do tvůrčího procesu a pozměnil topos
jistěže bude v noci pršet... když si to přeje...
má to mít!
každý svého deště strůjcem
dočkat se večera a tím spíše noci se Jakobovi zdálo být nemožné
pokusil se zkrátit si čas tím že zavolał Valerii a smluvil si s ní schůzku
na následující den jelikož celé pondělí trávila usilovným cvičením
jakési Šostakovičovy sonáty a večer se měla sehrát s klavírem

byl rád že se pevně rozhodla brněnskou konzervatoř dokončit
a nehodlal ji připravovat o čas právě teď... před absolutoriem
značnou část dne redigoval ještě neodevzdané fragmenty rukopisu
a poté pokračoval v psaní
až do okamžiku kdy mu počal kolem šesté odpoledne vibrovat
telefon
neznámé číslo
jako na útěku před blížícími se mraky se za okny šikmilo slunce
ovšem už teď bylo jasné že prohraje
šest hodin do osobního setkání s Tomášem
a na telefonu Milan!
Jakub ze sebe vypravil váhavý pozdrav
Milan řekl že s ním chce mluvit
Jakub se tázal na důvod
Milan řekl že pro něj něco má
Jakub se tázal co
Milan řekl že uvidí
Jakub se tázal kdy
Milan konstatoval že po sedmé ve Fortuně
Jakub se tázal zda s ním je Tereza
proč? zarazil se Milan
jestli by nebylo lepší řešit to bez ní... podotkl Jakub
nemá si prý dělat starosti Tereza totiž za chvíli odchází k rodičům
v sedm už rozhodně budou mít soukromí
neřekneš mi...?
ne... ne po telefonu
a pak Milan zavěsil
toho dne se jaksi všichni rozhodli končit hovory bez rozloučení...
Jakubovi pumpovalo srdce
posadil se do křesla ale zlepšení nenastalo
právě naopak
musel znovu vstát a nalít si z lahve bourbonu

a ještě jednou
konečně... hřejivá vlna lhostejnosti a cynismu tolik typického pro
bourbon a whisky se mu šířila žilami a ředila krev nasycenou adre-
nalinem
tak!
možná je to tady
možná tady končíme
vydechl
po dvou měsících bez odezvy si Jakub nepřipouštěl možnost že
Milan volá z důvodů přátelské výpomoci
dva měsíce na něj zvysoka kašlal
chodil mu za Valerií nebo ona za ním
nebo... mu byl Jakubův osud jednoduše putna
a pak najednou telefonát!
takže o co jde?
tak jako tak bylo dobře že nechtěl nic rozebírat před Terezou
ano
tu by z toho proboha mohli vynechat
i když sehrála svou nemalou úlohu
jasně že to prasklo...
co jiného se asi tak mohlo stát?
třeba ale nebyl Milan ten typ co uvěří každému psaní
jasně jak jinak se ta zpráva k němu mohla dostat?
jestli pisatel ví že Jakub do sledování Valerie zapojil Milana určitě
se Milanovi nepřijde ukázat osobně
a ten už přece věděl o anonymech které dostala Lucie s Jakubem
mohl se dovtípit že je to bouda na Jakuba čili nějaké udání vůbec
nemusel brát vážně
co když se ale Milan zeptal nejdřív Terezy?
kápla božskou? nebo taky zapírala?
jestli zpanikařila a všechno vyklopila je Jakub mrtvej
doslova a do písmene mrtvej

vyřízenej
v hajzlu
tak!
všechno rozchodit
uvolnit napětí
nedávat na sobě znát
jestli za Milanem přijde s tímhle vyděšeným ksichtem tak to bude
jasný ještě dřív než před ním Milan zamává dopisem
dýchat!
chodit!
už nechlastat!
na to bude času dost
možná...
minuty letěj
oblíkat se
džíny pásek ponožky triko sako polobotky
zkontrolovat klíče a pepřák co si pořídil pro účely nočních výletů
jako budou ty dnešní
neuměl si představit jak se jím ubrání Milanovi kterej pravdě-
podobně absolvoval výcvik jak takovýho hajzlíka jako byl Jakub
zneškodnit
co se přátelství týče už to asi horší nebude
Valerie Nevalerie
nastříkat někomu pepřák do očí nebo mu ojet ženskou vyjde to asi
tak nastejno
takže jako by se stalo
ven s úderem sedmé
za pár minut pojedou dvanáctka ze zastávky Grohova
sveze se na Šilingrák a zbytek si odšlape pěšky
pěkně oklikou
přesně nevěděl proč
ale hlavně ať to není nápadný

cokoliv
před barák a diagonálou do nadměrného shluku
turistů? studentů?
těžko rozeznat když se mezi sebou baví tou žvatlavě exotickou
angličtinou
je jich moc
nevejdou se na ostrůvek
tramvaj se přibližuje a Jakub se prodírá hemžícím se davem
další studenti dobíhají přes vozovku z druhé strany
mezi nimi rozeznává o dost mladší dívčí pár držící se za ruce
dcerušky!
to mu ještě chybělo!
otáčí hlavu opačným směrem ale slunce které na okamžik prosvítí
škvíru mezi mraky jej ostře bodne do očí takže pohled sklopí
k zemi
za každou z nohavic jej drží jedna čtyřletá holčička a vzhůru upírá
ubulený zrak
ta na levé nohavici si utře sople rukávem když Jakub na zádech ucítí
silný tlak dvou dlaní
právě když tramvaj vjíždí k můstku Jakub ztrácí stabilitu jsa mrštěn
kupředu a padá do kolejiště
levačkou se zachytává předního nárazníku tramvaje
nohy se mu smeknou a vklíní se pod přední nápravu vozu zatímco
ten se ještě stále pohybuje vpřed
a pak to skřípe a cestující uvnitř narazí na sedačky před sebou
a s taženým Jakubem to taky cukne takže vyklouzne zpod vozu
a pustí se nárazníku
mladí na můstku cosi ječí
dva z nich drapnou Jakuba za ruce zvedají jej a vlečou na můstek
ya alright man?
wha'the hell happend man?

cizinci se kolem něj srotí a Jakub je pomalu začíná ujišťovat že mu
nejspíš nic není že se může postavit a ať mu pomohou
po malých holkách se slehla zem
i po těch odrostlejších
z kabiny se vyřítí bledý řidič tramvaje a cosi křičí
Jakub mu odřenou dlaní naznačuje že to má nechat být pak se vy-
maní ze sevření hatmaticích a pokusí se urovnat místy prodřené
sako
když se přesvědčí o své znovu nabyté stabilitě rozhodně se otočí
a odchází z můstku na chodník a po Veveří do centra

takže...
jak to je?
Milan sice třeba dostal dopis a pozval si Jakuba na kobereček...
mohl ho najít ráno pode dveřmi? mohl...
jenže když se pisateli doneslo že Jakub už kontaktoval Tomáše
musel jednat rychle
nějaké zprostředkované rozbití držky zdaleka nestačilo rozhodl se
Jakuba odstranit natrvalo
takže jsem blízko... řekl si Jakub
sakra blízko
krácel poměrně svižně po Veveří až na Komenského náměstí
a u portálu evangelického chrámu se konečně zhroutil

když se mu po značné době podařilo znovu se zhluboka nadech-
nout
když uklidnil třesoucí se končetiny tak že si dokázal vložit cigaretu
do úst a zapálit ji

teprve pak začal uvažovat o tom že by měl vytrvat a dorazit do
Fortuny než se setmí
nikdo se jej nepokusí shodit do kolejíště dvakrát po sobě... alespoň
ne týž den
každopádně tohle už nebylo pouhé varování
šťěstí že sklouzl po přední kapotě tramvaje a zachytil se nárazní-
ku
stát se to o půl vteřiny dřív dopadl by Jakub příčně přes koleje
a železná kola by z něj nadělala tři veliké kusy a velkou spoustu
paštiky
mohl někdo něco vidět?
nejspíš ne
a i kdyby... najděte ty studenty... nebo turisty?
nebylo to varování
dvě dlaně na zádech byly jasnou známkou snahy Jakuba umlčet
dvě dlaně
jedna vražedná zbraň

Milan ve Fortuně
hluk a hlasy
taneční hudba
hlavy v šeru boxů
nějací noví hoši na baru
rozhodně ne štamgasti
Milan zvedne oči od pípy a vyhodí dlaň do vzduchu v přátelském
gestu otočí se přejede prstem po lahvích před zrcadlem nahmatá
Johnnieho Walkera a nalije dvojitou
nebyl jsi tu dlouho a tak dále
dělo se moc věcí
něco pro tebe mám ale snad teda nejdu s křížkem po funusu

Jakub přemýšlí zda to uvítání plky kolem nejsou jenom habad'ůra
zda to na něj Milan nehraje
málem se smířil s variantou že se Milan všechno dozvěděl a teď si
chce popovídat ale jejich rozhovor ne a ne nabrat tenhle směr
člověče pij seš nějakej vycukanej řekne Milan a pohledem zkoumá
Jakubovo sako
cos dělal?
moc... věcí... odvětlí Jakub kopne tam zbytek sklenky a oklepe se...
tak co máš?
Milan se charakteristicky předkloní a lokty se opře o barový pult
takže se ocitne v příšeří mimo dosah neonově modravých světel
za barem
tak třeba... na žádný psychiatrický klinice ani ambulanci v Brně
v posledním roce nesloužila ani neslouží žádná Berenika... to kou-
káš co?
zkoušels i jiný ústavy? domovy důchodců... tam mají taky ledacos
na...
to víš že zkoušel... po tý tvojí Berenice se buď slehla zem nebo se
ti něco zdálo
ty víš že se mi nic nezdálo nešel bych za tebou...
jo jasný v pohodě já jen říkám co jsem zjistil vypadáš že ani nemáš
radost
no pokrok to je ale blbým směrem
to zase jo no ale je to aspoň něco
víš co nalej mi to ještě jednou... díky... co Tereza? v klidu? zkusil to
Jakub když si dodal odvalu
jo v klidu v klidu... co že se tak zajímáš?
no já jen aby u toho nebyla ne? abys z toho...
hele to je moje starost ne? jinak sorry že to tak trvalo hlavně jsem
neměl vůbec tucha co a koho prověřovat odkud to odpíchnout to
víš s Lucií to bylo něco jinýho
co mám dělat?

dej mi něco čeho se budu moct chytit
zkus prověřit nějakou Gabrielu Součkovou je asi tak ve Valeriině věku
takže celý znova jo?
ne tahle určitě nedělá na žádný klinice je to výtvarnice nebo fotografka nebo tak něco studuje tady ve městě
a na ni máš co?
kdysi prý trávila nějaký spolužačky thaliem a asi má přístup k docela pěknému arzenálu psychedelik
říkal kdo?
šeptanda
aha tak tím se to vysvětluje
jak to?
no to s tím thaliem mi přijde jako evidentní blbost... jo byl by to dobrej nápad jako že by se takhle zachovala fakt velká nenávistná mrcha ale co vím tak to neseženeš jinak než jako sůl a i ty co nejsou vyloženě toxický si seženou jenom homeopatici... babička o tom něco věděla... papír nebo houby ti zase naopak sežene běžnej studentík z religionistiky nebo sociální antropologie a počítám že tihle umělci taky budou vědět kam zajít... jenže tím nikoho neotrávíš to bys musel mít sakra štěstí abys narazil na někoho kdo se na tom připozabije sám
Jakub mlčel
ty myslíš že Lucie...? nakousnul Milan
jo myslím a myslím že to nevzala dobrovolně
to je blbý na LSD se bez podezření analýza nedělá... je drahá
to jsem si myslel
něco jinýho by bylo DXMko MDMA nebo ketamin tyhle legrácky jsou problematický samy o sobě a to ještě nemusíš vyvádět... a hlavně se na to přijde... ale to ti prodá taky kdekdo... většinou ten samej co ti prodá papír nebo krystal
takže co mi chceš říct?

že hledáš někoho úplně jinýho než si myslíš
a to?
hledáš chlápka nebo holku co se chce bavit at' tak nebo tak... rozhodně nehledáš pološílenou sestru co nosí odněkud léky a krmí s nima kámošky
takže tady někdo testuje pártytriky
jo vypadá to tak... totiž...
co?
ještě na něco jsem možná narazil
Jakub se naklonil blíž a zbystřil
máš přehled o Valeriiných bejvalých? ptal se Milan
akorát ten zpravodaj z rozhlasu pokud vím a pak mi povídala o nějakym Petrovi a...
Petr Borek... to je on... nějak se ke mně dostalo že není mezi náma ale vydrž nevím nic víc... neměl jsem čas to zkoumat nemusí to bejt důležitý mám takový podezření že se uchlastal nebo tak něco tolik z kuloárů... uzavřel Milan
bylo mu tak dvakrát tolik co Valerii a jestli chlastal dlouho...
jo přesně tak jako nic za tím být nemusí ale prověřím to třeba tam bude podobná záhada jako s tou tvojí Lucií že jo
takže tenhle Petr je kaput
jo pod kytičkama už nějakej ten pátek ale pořád to bylo dost čerstvý aby to ke mně došlo
jasný
takže víc toho nemáš
ne sorry nemám hele udělá ti radost když se na toho Borka podívám?
jasně že jo aspoň něco
dobře mrknu na něj a pro jistotu i na tu Součkovou
díky máš to u mě... zakončil Jakub
po chvíli pak dodal
dneska tu s tebou nebudu dlouho mám ještě... něco o půlnoci...

věděl že neříká celou pravdu ale měl intenzivní pocit že nikomu a ničemu neprospěje když se zmíní o Tomášovi a takzvané nehodě na stanici tramvaje
setkání s Milanem na jedné straně považoval za přínos určitě mu pomohl utřídit si myšlenky a definitivně zavrhnout některé varianty příběhu
jenže ta neonová světla Fortuny bohužel neosvítla nic co by mu pomohlo zápletku porozumět a třeba se i zachránit

že Milan od pisatele žádnou zprávu nedostal že nemá ani tušení... znamená co?
copak dotyčný neví že se Jakub dál schází s Lumírem Hůvrem? že pokračuje ve psaní a nahrávání? nebo to zašlo až tak daleko že opravdu přeskočil variantu vydírání a přikročil rovnou k likvidaci?
jestli ano byl si Jakub vědom že noc bude ještě pořádně dlouhá a že u nádraží jej může čekat cokoliv
jak začínal být opilý běhaly mu hlavou obrázky mrtvého zpravodaje ležícího v podjezdu s nožem v zádech nebo uškrceného strunou
naopak po pátém panáku přijímal Jakub tyhle představy poněkud otupěle a s jistou dávkou cynismu
na záchodě stačil ještě zavolat redaktoru Hůvrovi aby se ujistil že je on i jeho rodina v pořádku
přišlo mu to tak správné
svěří se mu s naplánovaným setkáním
o nehodě pomlčí
Lumír Hůvr na konci linky zní podezíravě
tuší že se rýsuje parádní průser a zapřísahá Jakuba aby byl opatrný
Jakub mu slíbí co může

Hůvr mu popřeje hodně štěstí
poté Jakub zavolá ještě Kláře ale té nepřizná nic hovor finguje jako
opilecký
když si je jistý že Kláře nic není zavěsí
ujistí se že diktafon který si vypůjčil od redaktora vlivem odpolední
nehody neutrpěl a vrátí se k Milanovi na bar

- - -

cestou z Fortuny z jakýchsi vnitřních pohnutek kterým v danou
chvíli nerozuměl zavítal Jakub Hirsch do Beethovenovy ulice aby
strávil pohledem do oken strohé budovy Českého rozhlasu Brno
několik rozjímavých minut... přesně tolik času kolik potřeboval aby
vykouřil cigaretu
nedopalek upustil na zem a špičkou boty jej důkladně udusil
začalo pršet
ano právě tam a v tentýž okamžik kdy cigareta pod podrážkou
zhasla
nejspíš na znamení že jeho cesta z bodu A do bodu B začíná
nyní zpátky na Kozí a pěkně rovně přes Poštovskou Minoritskou
a Josefskou
černé železné sloupky lemují pravý chodník
původní architektonicky noblesní zástavbu střídá konzumní ne-
vkus
po pravé straně míjí music bar Metro kam začala chodit jeho nete-
řinka s Valeriiným bratrem Adamem a taky s Andreou
tou co ji Adam vyjídá Hůvrovu kolegovi
Jakub si uvědomoval že ztratil přehled jak se jejich situace v po-
slední době vyvíjí
s Klárou se od posledního shledání u sebe neviděl
nechtěl na ni zbytečně upozorňovat
chtěl ji toho ušetřit

po levé straně pošta a pak kostel svatých Janů
ulice se zužuje
déšť sílí
Jakub cítí jak mu slepuje vlasy a smáčí ramena
jaké to asi bude až se jeho příběhu ujme jiný autor?
dá postavám nová jména
dokonce i jemu samotnému
znovu příběh oživí
a jelikož to bude tentokráte on kdo postavy pojmenuje začnou mu
svým způsobem patřit
připoutá je k sobě a bude určovat jejich směr
a ony na něm budou lpět
jako lpí na mužích poprvé pojmenované holky
nejspíše se ani autor ani postavy nespokojí pouze s příběhem který
pro ně jejich původce odžil avšak Jakub necítil potřebu propadat
nostalgii
show must go on
minul bránu klášterní budovy a několik přilehlých domů... škulbl
sebou když odkudsi vyběhly dvě osoby s bundami přetaženými
přes hlavu a hledaly nejbližší přístřešek
scházel po schodech mezi Novobranskou a Benešovou
rozhlížel se
byl už tak blízko
a tak na očích
ulice se opět vyprázdnily
právě tady na schodišti čekal útok ze zálohy
po levé i pravé straně příliš mnoho stinných koutů
na straně Grand hotelu se zdálo být čisto
šumění deště a tu a tam projíždějících automobilů na Benešově
zastíralo méně znatelné zvuky
sešel na ulici a jeho stín se protáhl bezmála do půlky schodiště
pokračoval

viditelný
on a jeho stín
přes dvoje prázdné koleje tramvají a opět po schodech až k Ná-
dražní
z vnitřní kapsy saka vytáhl diktafon zapnul nahrávání a vsunul jej
tentokrát do kapsy náprsní
zapálil si cigaretu aby zamaskoval předchozí pohyby
před ním se na smluveném místě černala postava
troufal si myslet že postava muže
přecházela sem a tam ale dosud si jej nevšímala
rozhlédl se
několikrát
cigaretu upustil na zmáčenou vozovku
pak se rozběhl k železničnímu podjezdu

— — —
Takže?

Asi bych měl začít od Markéty.

O to už jsem se taky pokusil.

No skvěle. Takže víte asi dost.

Dost o čem?

O pití... a o těch lékách, co bere.

Asi ano.

Jasně že víte, však jste spolu byli, ne?

Kdy?

Nedělejte blbýho, Hirschi. Něco už vím. Chodil jste za ní od loňského léta. Nebyl zase takovej problém se dovtípit.

A co s tím...

Nic s tím nebudu dělat. My dva si nemáme co vyčítat. Markéta je prostě taková. Vám povídala o mně a já z ní zase dostal pár indicií o vás. Chtěl jsem si na vás dojít, ale pak už to bylo tak nějak jedno. Došlo mi, že jiná nebude. Nemá to v hlavě úplně srovnaný.

To už jsem stačil postřehnout.

Má nějakou bipolární poruchu. Možná by jí bylo líp, kdyby na to tolik nechlastala. Ale s jejíma vztahama to zrovna moc nesouvisí...

To asi ne... O čem se mnou chcete mluvit?

Moment, to vy jste volal mně. Vy jste se chtěl bavit.

A vy jste dal najevo, že mi máte co vyprávět. Takže?

Zmínil jste dopis.

Jak to souvisí s Markétou?

Taky jsem jich pár dostal.

Výborně.

Že ji mám nechat na pokoji. Nebo něco na ten způsob. Řekl jsem si, že to nechám bejt. Kdyžtak někdo naběhne a dáme si po držce. Co horšího se asi může stát. I když... lidi, co píšou tyhle dopisy, se zrovna do konfrontace nehrnou.

Ty dopisy byly psané rukou?

Ne, blbě jsem se vyjádřil. Byly lepený z vystřiženejch písmen. Klasický anonymy. A vaše?

Totěž.

Kolik?

Dva. Drž hubu a Jestli ještě cekneš nebo tak něco...

Víte, co to mělo znamenat?

Nemám tušení.

Aha... No, já měl jasný, co se po mně chce. Ale nechat jsem ji zrovna nechtěl. Krom toho jsem si myslel, že mi to píšete vy. Dávalo to smysl. Má milence, ten si na ni dělá nárok. Je to spisovatel, tak se drží zastaralých metod. Přejde mu to stylový.

Já to nebyl.

No, to mi došlo, když jste mi zavolal. Proto jsem kývnul na tohle setkání. Došlo mi, že nejsem jedinej. Vypadá to, jako by si na ni dělal nároky někdo třetí a snažil se postupně vyšachovat všechny ostatní.

V těch mých dopisech se o Markétě nepsalo.

Mám svoje důvody, proč si to myslet. Kdy jste dostal první?

Někdy koncem března.

Já už loni v srpnu, zhruba, jak jsem začal mít podezření, že má vás. Tak jsem na ni udeřil a řekla mi, kdo jste.

Ale nenechal jste ji.

Ne. Vztekal jsem se, to jo. Snažil jsem se ji přesvědčit, aby ona nechala vás. Ale nenechala, co?

Ještě ne.

Jenže pak to bylo pořád horší. Přišel druhý dopis a třetí, čtvrtý. Že si na mě počká s nožem, až se budu v noci vracet z rozhlasu. Věděl jsem, že za váma pořád chodí a vy za ní a že u ní přespáváte. Chlastala a v jednom kuse z toho byla mimo. Ty úděsný změny nálad už mě začínaly dožírát a šance, že se rozejde s maniakálním spisovatelem, co posílá psaníčka, taky nebyla valná. Už jsem to nevydržel. Na konci září jsem přišel až pozdě večer, jakoby nic, uvařil jí čaj, dal jí do něj něco na spaní... jeden čas jsem to svinstvo bral na předpis. Sbalil jsem si svejch pět švestek a zmizel. Nechtěl jsem, aby se mě na něco ptala, aby udělala scénu. Ten večer zase pila na ty svoje prášky, to by nebylo dobrý.

Takhle jste nemusel nic vysvětlovat.

Jo, nebylo to zrovna hrdinský, jasně, ale měl jsem všeho po krk. Jí i toho zastrašování. Už mi to za to nestálo.

Jak vás proboha napadlo jí dávat něco do pití?

To... je podivná příhoda.

Na divný příhody jsem si už zvykl.

Za Markétou chodily celkem tři holky. Berenika, Lucie a Gabriela. Osobně jsem se potkal akorát s těma poslednima dvěma. Jednou jsem byl u toho, když se Gabriela vytahovala, že nějaký holky trávila, až jim vypadaly vlasy. A že nějak podobně zešílel její bejvalej. Jen co to začala vykládat, bylo jasný, že si vymejší, aby byla zajímavá. Našel jsem v tom vyprávění pár much, a tak jsem jí to před ostatníma vpálil, a ona se namíchla a odešla. Ale nějak mi to zůstalo v hlavě. Když jsem přemejšlel, jak se z toho s Markétou vyvlíct...

Vzpomněl jste si...

Jo... přesně tak... Samotnýho by mě to asi v životě nenapadlo, ale jak o tom ta praštná holka mlela, tak mi to prolítlo hlavou. A pak už to bylo jasné. Snadná volba.

Takže Gabriela za Markétou chodila už dřív... Zhruba od podzimu... Dobře... Mluvil jste o tomhle všem s někým?

O tom rozchodu? Teda jestli se to tak dá nazvat.

Myslím hlavně o těch dopisech.

Jenom s Lucií. To je ta...

Vím, o koho jde.

A víte, že...

Že skočila? Ano, to vím taky...

Přišla za mnou v prosinci. Nějak těsně před Vánoce. Počkala si pod rozhlasem, až skončím a půjdu domů. Chytila se mě a šla se mnou kus cesty. Hrozně ji zajímalo, proč jsem se s Markétou rozešel. Chápete, ptala se mě asi tři měsíce po tom, co se to stalo. Pořád se vyptávala, jestli se předtím nedělo něco divného. Tak jsem jí o těch dopisech řekl, ona se mi svěřila, že už taky jeden dostala. Prej Proč nežereš?

Takhle doslova?

Doslova. Ten dopis mi ukázala. Ptal jsem se jí, jestli si myslí, že to posíláte vy. To odmítala. Dokonce chtěla jít za váma a zeptat se, jestli jste už taky něco nenašel pode dveřma. Rozmlouval jsem jí to.

Ale ona opravdu přišla.

Vážně?

Už byla hodně opilá. Seděla mi na rohožce před bytem. Musel jsem jí pomoci vstát. Tvrdila, že se nechce vrátit domů... Ted' už to dává smysl...

Neříkala něco?

Ne. Nezmínila se. Chvilí nato usnula na gauči, totiž vzal jsem ji k sobě a ona tam přespala.

Ani druhý den?

No... Myslím, že na to nebyla vhodná chvíle... Anebo prostě zpanikařila. Třeba si řekla, že na tom vašem podezření přece jenom něco je. Od té doby jsem ji neviděl. Takže...

Takže mi možná nakonec uvěřila... Ach jo... Pěkně jsem to zpackal...

Je otázka, k čemu by to vedlo, kdyby něco řekla. Já tehdy ještě žádný dopis nedostal. O ničem jsem nevěděl. Neměl jsem, jak jí pomoci.

Hm...

Když ji našli mrtvou, měla v kabelce další psaní.

Další?

Jo, tentokrát jenom Žer!

Na každýho platí zkrátka něco jinýho. Když chcete zastrašit tři různý lidi, musíte jim to ušít na míru...

Zajímalo by mě, kolik nás doopravdy je.

Kolik nás dostalo dopis?

Ano...

Minimálně čtyři. Teda alespoň si myslím.

Čtyři? Kdo ještě, proboha?

Říká vám něco jméno Petr Borek?

Ano, říká... Někdo ho otrávil?

Takže už jste o tom slyšel.

Jenom málo.

No, mně jak se to doneslo, mimochodem stalo se to nějak v půlce února, začal jsem si o něm zjišťovat, co šlo. Teda hlavně o tom jeho konci... V novinách to díkybohu pořádně rozmázli. Pro ně to bylo jasný předávkování... oxybátem... Hodilo se jim to do krámu, udělali z Borka varovnej případ. Další oběť klubovejch drog! psali.

Oxybát?

Nebo taky gaba. GHB. Ještě ne? Taková divná extáze. Tekutá. Prej nepřijemná, když se to s ní přežene. Jednoho by vyděsilo, co se s ním děje, když toho má moc. Teda, když to vnímá. Tenhle toho ale nejspíš

dostal sakra moc. Kóma, zástava dechu a byl v Pánu. Alespoň tak si to představuju. Navíc to dostal do chlastu, takže byl ještě jasnější.

Předpokládám, že si tuhle... gabu...? do pití dobrovolně nikdo nedává.

Ne, pokud nechce odejít do věčnejch lovišť. A to tenhle Borek podle všeho nechtěl. Žádněj dopis na rozloučenou... Proto se psalo o neúmyslnym předávkování. Ale asi měl návštěvu.

A policie?

Nevim... Já jim nic vykládat nebudu. Nejsem sebevrah. Říkám to vám... abyste si dal bacha.

Alespoň už začínám mít představu, o čem to mám vlastně držet hubu... Asi jste nebyl jediný, kdo se nechal tou Gabrielinou hloupou historkou inspirovat.

Tak to stoprocentně. A berte to sakra vážně. Proč myslíte, že jsme si dali schůzku tady, a ne někde v hospodě...?

Co ještě víte o Borkovi?

Obyčejnej ochlasta. Aspoň posledních pár let. Markéta s ním byla někdy od šestnácti do osmnácti. To to s ním asi ještě nebylo tak hrozný. Tehdy hlídal on ji. Byl starší. Letos by měl třiačtyřicet. Moment... tady to někde mám... říkal jsem si, že vám to vytisknu... jo, tady, tohle je podle všeho on, na jedny síti měl fotku.

Jasný...

Už jste ho někdy viděl?

U Markéty v bytě. Byl u ní letos v únoru, takových čtrnáct dní předtím, než Lucie skočila. Asi jeden z posledních výletů... Markéta nevypadala, že by ho ráda viděla. Byl dost namol. Popadl mě nějaký ochranný záchvat, tak jsem ho vyhodil.

Neřekla vám k tomu něco?

Přibouchla přede mnou dveře.

Ježíš...

Ale stejně...

Co?

Ono by to třeba vypadalo jako žárlivé běsnění, ale zrovna Lucie mi v tom moc nehraje.

Vy si nemyslíte, že to na Markétu zkoušela?

Nevšiml jsem si, že by Markéta o holky projevovala zvláštní zájem...
Nebo... já nevím, tohle mě nikdy nenapadlo...

Mě párkrát jo... ale kdo ví, každopádně, jestli s ní budete mluvit, zkuste se jí zeptat, nějak nenápadně.

Můžu se pokusit. Spíš mi ale přijde, že si Lucie něco spojila, a proto...

Nedostala by nejdřív podobnej anonym, jako jste dostal vy?

Pravda.

Už si začínáte všímat, že se to celé točí kolem ní?

Kolem Markéty? Ale jestli to není...

Je jedno, jestli to je vyřizování účtů s těma, co o ni maj zájem, nebo s těma, za kterýma chodí ona... Každopádně je někdo schopnej zrovna kvůli týhle úplně pošahaný holce udělat prakticky cokoliv.

* * *

jasně že spolu spaly...
ne že by mu to řekla přímo ale...
něco v tónu jejího hlasu... a pak když zavěsila
najednou a bez rozloučení
onen den po setkání s Tomášem Vorlem se s Valerií nesešel
stále nacvičovala na absolutorium nebo to alespoň tvrdila a Jakub
už dávno přišel o hnací sílu která by jej nutila pochybovat o všem
co Valerie řekne a prověřovat
neustále prověřovat
ne že by jí teď věřil víc
jen mu to bylo o něco víc jedno
přestala být tou femme fatale když se spolu inkriminovaného jed-
natřicátého května opět vyspali
protože věděl že ten návrat je jen dočasný že ona už se nezmění
a především si konečně připouštěl že femme fatale která není pouze
jeho femme fatale ztrácí svou sílu navíc žena k sobě muže dokonale
připoutá pouze tehdy jestliže jej střídavě připouští a zapuzuje a to
prosím vytrvale
moc takové ženy tkví ve vzbuzování pocitu nejistoty a potřeby se
připlazit
další podmínkou její fatality je pak umění v pravou chvíli odejít
v literárním světě nejčastěji zemřít
ale obecně platí odejít
Valerie dala své fatalitě sbohem tím že se po měsících vrátila a pak
také tou žoviálností s jakou se nyní k Jakobovi chovala
jako by byli staří přátelé kdysi snad milenci
nebylo jí proti mysli s ním vtipkovat na téma žen a intimního vztahu
s nimi když na to během jejich telefonického rozhovoru přivedl
řeč

dozvěděl se především že se cítí být pro ostatní ženy přitažlivá a že jí v této domněnce nezřídka utvrzují
po roce který strávil v její přítomnosti i nepřítomnosti byla pro Jakuba zmíněná zákoutí její sexuality novým rozměrem v jakém mohl holku Valerii tedy nikoliv ženu osudu vidět
ležel na zádech natažený na pohovce ve svém bytě a klábosil s ní dobré půl hodiny
tvrdila že s holkou je to fajn protože povětšinou dělá té druhé to co má sama ráda je hodně intuitivní ale Valerii prý při tom vždycky něco chybělo a tak ženy cíleně nevyhledávala
ale když se nabízely většinou se nebránila
a tak s kým třeba? dotíral Jakub
a to myslíš že ti to jako takhle vyklopim? smála se
a ne snad?
možná...
no tak povídej překvap mě
tak třeba s Pavlou od nás ze školy
s Pavlou?
jo s tou to nebylo špatný
je pěkná?
já nevím asi by se ti nelíbila... ale něco na ní je tak jako hodně ženskýho
chceš říct že má velkej zadek a přednosti
ty jseš ale...
nemám pravdu?
jo asi máš ale v tom to úplně není tomu nerozumíš...
a vždyť jsi ji vlastně viděl tak co se ptáš?
viděl?
jo jak sis na mě tuhle dovoľoval na Šilingráku a ona tě poslala do háje
Jakub měl v ten okamžik dojem že mu v hlavě vybuchl granát
nebo alespoň někde hodně blízko

najednou nic neslyšel očima zmateně těkal po stropě
když pohledem opět zakotvil na zaprášeném fíkusu na skříni zmohl
se na jakési přidušené blekotání
no jo... přisvědčila ještě jednou Valerie... říkala jsem že by se ti
nelíbila
Jakub se pokoušel utřídit si myšlenky ale jak poletovaly prostorem
nemohl je zachytit
nakonec se po pár sentencích značně neprozíravě zeptal na to jedi-
né co nejspíš mohlo Valerii zabolet ale dovtípil se příliš pozdě
a co Lucie?
Valerie cosi špitla a zavěsila
Jakub vstal a odešel do kuchyně zalít si druhou dopolední kávu
když ji postavil na stolek před pohovkou posadil se a zapálil si
cigaretu vyčítal si že se nezeptal citlivěji že si nepočkal na jindy že
zkrátka neudělal... něco
jasně že spolu spaly...
náhle to bylo nabíledni
kdyby byly prostě jenom kamarádky ta otázka by ji zamrzela ale
snažila by se v očích kohokoliv kamarádku očistit protože tušila že
většina se na experimentující ženy dívá poněkud svrchu
chtěla by to uvést na pravou míru snad aby především sama sobě
dokázala že svůj dřívější vztah k nyní zesnulé Lucii nemůže redu-
kovat na čistě fyzický
takže... spolu spaly
i kdyby jen jednou
a pak se vrátil k lamentaci nad nehoráznou naivitou s jakou auto-
maticky předpokládal že pačesatá bestie která jej shazovala před
objektem jeho zoufalého zájmu která mu nedovolila s Valerií být
na chvíli promluvit musela být Berenika
kdo v tom případě byla Berenika?
rekapituloval si co všechno o ní ví a neví
nejspíš není diplomovaná sestra

nepracuje v psychiatrické léčebně ani jiném zdravotnickém zařízení s přístupem k antipsychotikům pravděpodobně není ani z konzervatoře
možná z FaVU? spolužačka Gabriely?
Jakub se napil kávy ale byla ještě příliš horká
udusil cigaretu a dál se lokty opíral o kolena
proč se někdy Valerie nezeptal?
stejně by mu to neřekla... tak je to
měl nepříjemné tušení že hned po Lucii chovala Valerie nejsilnější city právě k Berenice
ty se pravděpodobně ještě prohloubily po Luciině sebevraždě kdy se pro ni stala Berenika utěšitelkou
možná i svým způsobem náhradnicí a je jen otázkou zda ve všech směrech
najednou to sedělo
možná na sebe skutečně chtěla Berenika Valerii upozornit zbavit ji té roztržité pozornosti tak že ji postupně zbaví jiných objektů zájmu
ano už byl Jakub zase zpátky u Bereniky ale tentokrát pro něj byla ještě větším otazníkem než kdy dřív
musí zavolat Adamovi ten jediný mu vyloží co viděl
Tomáš se s Berenikou nesetkal Valerie mu neřekne nic Gabriela si bude vymýšlet a Lucie už nic nepoví
zbývá Adam
už vytáčí jeho číslo
už s ním hovoří
už jej zve k sobě domů na osmou večer dřív prý Adam nemůže
je ujednáno
nezbývá než čekat
během odpoledne Jakub pokračuje v psaní
udržuje rukopis aktualizovaný
dává si závazek

vždy dojít až k současnosti
tam kde se čas narativu autobiografické fikce setká s časem ubíhající reálie
poté co zaznamená výsledky setkání s Adamem Kuncem donese stránky v obálce redaktoru Hůvrovi
ví že by neměl
ještě si pamatoval na Hůvrovo varování
ale riskne to...
teď když se smířil s možností že nebude tím kdo rukopis i nahrávky zpracuje do knižní podoby
jinak řečeno že jeho příběh nabere rychlé obrátky
neměl chuť se skrývat více než bylo nutné
neměl náladu hrát podle pravidel
už nehodlal být ustrašený
podnikne jen taková opatření aby se dočkal kýženého výsledku
aby se dozvěděl co vědět chtěl
aby rozklíčoval motiv... a hlavně osobu
Jakub si čím dál více uvědomoval že tam jeho plány končí že sám nemá ponětí co si počít dál
co až se to vysvětlí?
co až se dovtípí?
jestli vůbec...
co pak?
bude mít dostatek důkazů aby někoho usvědčil? bude mít dostatek odvahy se o to pokoušet?
pořád tu byla ještě Hůvrova bezpečnostní schránka kde ležely dosud pořázené záznamy fragmenty rukopisu a související dokumenty
schránka pořázená pro případ policejního vyšetřování pro případ špatného konce
ale co v případě konce zdárného?
o něm zatím nikdo neuvažoval
snad odtud Jakubovo smíření

s dobrým koncem nikdo nepočítal
jako kdyby celá Jakubova i Hůvrova snaha o utajení o neohrožení
zainteresovaných byly jen přípravou na veliké finále
ale na čem to ztroskotá?
kde to celé selže?
nebo už se stalo?
obloha za okny tmavla avšak na syté oranžové světlo vnikající
úkosem do obývacího pokoje... na zářící částečky prachu poletující
nevětraným ovzduším... na to všechno byl ještě čas
Adam přichází
posadí se
lokty se opírá o kolena jako prve Jakub
prsty složí do sebe
a promlouvá
o Nových sadech
o Valerii
o těch holkách tam
že tam přebývala jedna... říkala si Berenika
a druhá se kterou si začal
jenže Gabriela už Jakuba nezajímala
svůj úkol v historii pátrání už zdárně sehrála a po ní budiž potopa
nuže Berenika
mladá Berenika
velice mladá Berenika
nestudovala s Gabrielou na FaVU
ne byla ještě na gymplu
od Gabriely si ale půjčovala klíče
od ateliéru
a od černé komory kdyby chtěla vyvolávat
Gabriela ji učila když na ni měla čas
ale jinak si Berenika na FaVU docházela sama

a propůjčený ateliér směle užívala jako šmajchlkabinet
hrome!
ne
to nemohla být...
vždyť přece...
ale když...
ne...
musela to být ona
jak mohl být tak slepý...?
slepý slepý slepý idiot!
kdo mu povídal že si od kamarádky půjčuje klíče od ateliéru?
kdo tam Jakuba potají tahal?
s kým tak pilně koncem dubna uskutečňoval své sexuální fantazie
v jednom z ateliérů brněnské Fakulty výtvarných umění?
kdo se před ním rozdělil vedví černým popisovačem?
kdo mu zapověděl Milanovu polovinu těla... pravou bradavku a pra-
vý koutek?
dávalo to smysl
ježiši kriste jak ono to dávalo smysl!
kdo jiný si mohl nárokovat Valerii?
kdo jiný byl tolik závislý na Jakubově mlčení
než Tereza?
k čertu s rozhovorem!
k čertu s redaktorem Hůvrem a celým pobytem v Comsa
to vyžadované mlčení
vynucené držení huby se vztahovalo jenom na jednu konkrétní
osobu!
a tou nemohl být nikdo jiný než Milan
věděla že se s ním Jakub zná
byl to přece Milan kdo je představil
věděla že si povídají
o všem

a pravděpodobně věděla... ano Milan se jí beztak nakonec přiznal...
nejspíš krátce nato co Jakubovi svěřil podrobnosti kolem Luciina
anonymu... že ho Jakub už koncem února požádal o pomoc
že si jej v podstatě najal jako soukromého detektiva
ne nějaký zpropadený rozhovor pro časopis Host
právě tento jednoduchý akt
zapojení Milana
byl pro Terezu největší hrozbou
kdyby jenom Milan zašel do Nových sadů
kdyby sledoval vchod anebo dveře od bytu
viděl by Terezu vycházet
pravděpodobně neměl tušení že Tereza Valerii zná
že se zná s Gabrielou a že se znala i s Lucií
kdyby netrávil většinu nocí za barem ve Fortuně a zbytek s Tere-
zou
snadno by si dal jedna a jedna dohromady
udeřil by na svou milenku možná by si ji i prověřil
a dřív nebo později by se dovtípil že tam byla pokaždé když se něco
stalo
a když se Jakub domníval že mu Milan chodí za Valerií místo aby
pátral po její temné současnosti přišel za Terezou aby se jí vyptá-
val
aby zjistil co proboha je s Milanem
ale dřív než se stačil ptát
dřív než by se zapletla do zbytečných lží
se s ním Tereza vyspala
a pak ještě několikrát
aby zahladila podezření
... a poslala mu další dopis
dostala ho tam kde ho chtěla mít
definitivně jej od Milana odřízla
pak už se s ním sejít nemusela

nebylo proč se dál ozývat scházet se a šukat
vyrobila na Jakuba dokonalou páku
a použila ji ve svůj prospěch jak už to mladé dívky umějí
už ani necekneš... zkus se v tom dál štourat a Stránský se všechno
dozví
měla dostatek rozumu aby neuvedla o čem se Stránský dozví... pro
případ kdyby se dopis později dostal do nesprávných rukou... aby
nebyl spojován s jejím jménem
naopak pro Jakuba byla výhrůžka snadno čitelná
byl to bluf
ale dobrej bluf
jasně že neměla v plánu Milanovi cokoli prozradit
byť anonymně
sama by si tím zavažila
ale svůj účel výhrůžka na čas splnila
k její smůle měl Jakub sklony chovat se až příliš riskantně a tak když
mu Milan zavolal že pro něj něco má Jakub se odvážil
navzdory dojmu že Milan nejspíš o nevěře ví se Jakub hodlal do-
stavit
Tereza musela jejich rozhovor zaslechnout
Milan si určitě nebral servítky dělal přítele který nemá tajnosti a na
Jakuba zahrál komedii
takže věděla že přijde
a že mu Milan poví co zjistil a naopak
domnívala se že Jakub už přišel na souvislost s Borkovou smrtí
a Milana jí musela uchránit
jednala rychle
měla čas přejet na Veverí a vmísit se do davu turistů na stanici
Grohova
a tam Jakuba strčila pod přijíždějící tramvaj
jenže to nevyšlo

přesto se možná domnívala že Jakuba vystrašila dostatečně aby si
rozmyslel za Milanem chodit
její domněnka se nepotvrdila a Jakub se sešel jednak s Milanem
Stránským jednak s Tomášem Vorlem a oba mu předložili otráve-
ného Petra Borka na svátečním podnose
a co teprve Lucie?
s tou to měla snadné
ať už jí do pití dala nebo nedala nějaký halucinogen poslední dopis
pro ni – ono úderné Žer! – zabralo
Jakubovi se nechtělo spekulovat zda Tereziným záměrem skutečně
bylo aby Lucie spáchala sebevraždu
pořád ještě ji mohla chtít dostat na samé dno nikoliv na chodník
pod panelovým domem ve Voroněžské
tohle všechno Adamovi vyložil
jak mu to plynulo hlavou
popsal mu Terezu barvitě tak jak si ji pamatoval z jejich faváckého
šmajchlování
Adam nemohl než přisvědčit
popis Terezy na dívku kterou poznal jako Bereniku bez výhrady
seděl
Jakub tedy musel dát Vorlovi za pravdu
jiné pojitko než odstraňování zájemců o Valerii tu prostě nehrálo
zpravodaj udělal nejlíp že šel z kola ven
pouze nyní doufal že Tereza se o jejich rozhovoru nedozví jinak
budou oba v pěkné rejži
třeba i v té do níž spadl Borek
tomu určitě taky psala... ani v tomto bodě se Jakub s Tomášem přit
nemohl
a pak Borkovi prohledala byt a dopisy posbírala
to kdyby si je chtěl někdo někdy spojovat s jinými které už stačila
doručit nebo které ještě doručí
třeba hledala právě svůj anonym když Jakubovi převracela bejvák

samozřejmě poté co Valerii sebrala klíče
nyní se Jakub s Adamem dohodl že o společném rozhovoru přede
všemi pomlčí
i před Lumírem Hůvrem a před Klárou
pro redaktora pouze zkomponoval textovou zprávu v níž ho ujistil
že noční setkání s Tomášem proběhlo bez problémů a přineslo nové
informace
shodli se na tom že nechají veškeré stopy alespoň trochu vychlad-
nout než podniknou další kroky
to aby nevzbudili podezření že se Jakub dozvěděl něco nového
a nevystavoval se tak zbytečnému ohrožení
bude dělat že poslední lekce na stanici Grohova mu stačila aby si
uvědomil že má sekát latinu a do ničeho se nemontovat
bylo tři čtvrtě na devět
Adam s Jakubem diskusi uzavřeli
a jako by snad chtěli vzdát čest padlé Lucii vylezli na střechu Jaku-
bova domu
uzavřeli ten den jako dvě potulná zvířata když poslední večerní
slunce olizovalo krovy nad Veveří
kolem se táhly sdrátované plošné výhledy
stanoviště zhrzených milenců a přiopilých milenek
výhledy tam dolů kde by z hydrantů zalávali rozžhavenou vozovku
kdyby tam dole bylo Los Angeles
kdyby místo secesních balkonů svítily neonové poutače motelů
a zakouřených putyk osmdesátých let
tak jako Adam který chodíval na střechu a nehty zvrásňoval vyhřáté
plochy když v podkroví to zhoustlo nyní i Jakub v celém tom shlí-
žení a přecházení našel zalíbení
Jakub a milenec jeho neteře
Jakub a bratr sličné Valerie
lezli po střechách dokud slunce definitivně nezapadlo a nad Brnem
se nerozlila modrošedá a oranžová tma

a jestli někdy Jakub získal pocit že našel svého žáka bylo to právě tehdy
na střechách Veveří
našel Adama
na znamení onoho spříznění dopili láhev skotské a jejich rituál jaksi obřadně předznamenal konec i začátek
totiž ještě té noci se Adam Kunc vrátil za Jakobovou neteří Klárou která na něj čekala v Bolzanově ulici č. p. . 53 v Černovicích
a kdyby Klára nebyla chlubitivé povahy nemohl by Jakub do rukopisu později doplnit co se vlastně semlelo
když ji Adam vmanévroval oblečenou do sprchy ještě nevycházela z údivu
později však když se promáčená ledovou vodou plazila po zemi pochopila že se na Veveří muselo přihodit něco velkého
košili již bez knoflíků měla staženou za záda a uvázanou kolem zápěstí když po koberci couvala směrem k posteli
to už Adam stačil zbytek jejího oblečení roztrhat jen černé kalhoty jí stále držely u kotníků takže je vláčela s sebou
přitáhl ji zpátky k sobě a zbytkem textilie jí svázal nohy
pevně ji uchopil za uzel mezi kotníky a táhl ji za sebou přes hranu postele až na matraci
kousal ji do krku a bradavek až křičela
nakonec si klekl mezi její stehna rozepl si poklopec kalhoty stáhl trochu níž a zapřičinil se o početí jejich prvního a posledního dítěte
plodu spiklenecky přátelského vztahu mezi milenci
mileneckého vztahu mezi přáteli
dcery jež o necelých osm měsíců později ponese jméno Agáta

* * *

*Dosud neotištěný text z osobního archivu Jakuba Hirsche, datovaný
6. 6. 2010*

je odemčeno pronesl malíř a postavil se po jeho boku už jen dvacet
kroků

Jakub se ponořil do poklidné černé mlhoviny vlastních víček
jdi klidně dál... pobídl jej malíř a dlaň položil na hřbet jeho ruky jež
spočivala na klice

dveře se pootevřely

v zorném poli se počal rýsovat rozměrný šatník napravo stolička
u ní několik párů starých bot stůl tak pro dvě tři osoby talíř a hli-
něná váza s květinami

učiní několik málo kroků vpřed bříšky prstů přejede po okraji stolu
a setře prach

na stěnách zpozoruje tapetový vzor navržený z jednoduchých linií
a stínů

všude kolem žádoucí tahy černého uhlu popisující dívčí nahotu
tapeta poskládaná z aktů zhotovených na archy nejružnějších roz-
měrů a kvalit

nebylo pochyb že všechna ta těla patřila jediné dívce
mohlo jí být šestnáct možná osmnáct ale rozhodně ne víc

Leo proč jsi stěny svého pokoje v Bergmanově vile polepila mými
kresbami? pane malíři proč jste jich jen nakreslil tolik?

ze země zvedne ještě vlhkou utěrku kterou jeho první milenka
leštila sklínky od šampaňského

na zdi spatří v rámečku fotografii Laury Bergmanové její matky jež
kdysi odjela do Švýcarska a Lea ji později následovala
počkej... zastavil jej malíř... pamatuj nepřála by si abys jí to měl za
zlé

poté otevírá dveře do jejího pokoje
uprostřed pohodlného dvojlůžka leží žena přikrytá pouze do pasu
tenkou pokrývkou s růžovými vzory dlouhé tenké paže podél těla
její tělo se zdá na první pohled nemocné kůže obepíná kosti vlasy
jsou matné bez života jako vlasy staré ženy
Lea... praví Jakub šeptem přistoupí k její posteli a posadí se na
okraj
ona svůj zvířecí pohled dál svěřuje dveřnímu rámu
jsem tady... pošeptá on a políbí ji na studené orosené čelo
teď... promluvila také šeptem a její hlas zněl jako výdech usínajícího
dítěte... teď už je to všechno jedno... po přikrývce v místě kde se
nacházel její klín se rozpíjela rudá skvrna
co se jí stalo? zeptal se postarší ženy v zástěře která právě vešla
do dveří
potratila... odvětila žena... ztratila hodně krve
nemohla jsem ti to udělat... řekne Lea znovu se ztěžka nadechne
a pokračuje
kdybich ti řekla že čekám dítě ty by ses obětoval vím že bys mě přemlouval
abych si ho nechala já vím že bys... že bys to tak chtěl
o čem to mluvíš?
copak tebe to nenapadlo?
my spolu...
my spolu čekali dítě víš? ty bys mi nedovolil si ho nechat vzít já... já
to tak nechtěla... a tebe čekala budoucnost
proč... jsi rozhodla za mne?
zdálo se že ji jeho výtka rozrušila
já ti přece dala svobodu
přiložil tvář k její a vdechoval vůni jejích vlasů
tutéž jakou voněly vlasy Lucie i Valerie
udělala jsem to pro nás...
v jejích slovech nenacházel výčitky pouze lítost
nad tím co se s nimi stalo

co se stalo s ním
za... dalších bezmála šestnáct let
co pro tebe můžu udělat?
teď už je jenom na tobě... aby ses rozhodl
rozhodl?
až se rozhodneš vrať se jestli budeš chtít... budu tady
vtom jej malíř uchopil za rameno a naznačil že je čas jít Lea se
chystala ke spánku
vstal a nechal se vést ke dveřím
třásl se pomyšlením na minulost
rozhodnout se... šeptal si dokola... k čemu se mám rozhodnout?
a pak byl malíř ten tam
Jakub kráčel vpřed a za sebou nechával kamenný dům kdesi v hlou-
bi lužáneckého parku dům který tam nikdy předtím neviděl
ještě chvíli si představoval sám sebe v bytě číslo dvanáct v Dubové
ulici na Sázavě který jim Lea za otcovy peníze koupila když jí bylo
osmnáct a který na jaře devadesát osm během svého krátkého
pobytu v Čechách nechala přepsat na něj
tehdy ji po třech letech odloučení potkal v Praze... na konci druhého
ročníku na vysoké když nastoupila na tutéž fakultu... několikrát se
setkali a vyřídili všechny formality než... krátce nato opět zmizela
nic nebylo pochopitelnější než že právě prostory onoho bytu se mu
zjevily v kamenném domě kam jej malíř zatáhl... bytu který jej díky
nájemníkům ještě o šestnáct let později držel z dosahu existenční
krize
Lein odkaz
její stopa
která trvala
rozhodnout se... rozhodnout...
uvažoval proč se mu zjevila právě tato etapa života Ley Bergma-
nové dramatický potrat který si nejspíš po odjezdu do Švýcarska
sama způsobila

a v odpověď mu přišla vzpomínka na Miladu která mu dala poznat
že už není tím kým býval
že už není tím kdo patří k dívkám jako jsou Valerie a Ley Bergmanové
jelikož on si tu jejich udílenou svobodu nezaslouží
jelikož on ji nedovede přijmout jestliže se mu jí dostává
pouze ji sprostě vyžaduje pakliže se mu nenabízí
neméně vzpomínal na Terezu a seč mohl pokoušel se jí to dát za vinu
ale nešlo to
stromy v parku počínají líbezně šumět
vybavuje si jak si jako malý kluk chodíval hrát do třešňového sadu
podlezl plaňkový plot v místě kde se zdál prolomený a zmizel ve vysoké trávě
tam si lehl doširoka roztáhl ruce a hleděl na slunce
taky z těch planěk sbíral ulity a když tři čtyři šneky držel v dlani
rozpráhl se a vleže se pokoušel přehodit plot
dnes si pohrává se sluncem
prochází se pod korunami a směruje svůj stín tak aby nikdy nevyšel ze stínu větví
oddává se myšlence jak asi vypadá z výšky rozpraskaný dub a jak lidské postavy když samy křižují travnaté plochy parku
jako poslední lidé?
jako poslední lidé

* * *

následujícího týdne v úterý Jakub odešle redaktoru Hůvrovi nahrávku rozhovoru s Tomášem Vorlem a závěr svého rukopisu který již stačil zredigovat

bude tak mít jistotu že jsou všechny podstatné dokumenty v dobrých rukou a že u sebe nemá nic co by mohlo zmizet nebo být využito jinak než v jeho prospěch

v poslední chvíli ovšem Jakub upustil od čím dál tím méně konejšivé představy že jeho příběh zpracuje do knižní podoby autor jemu neznámý zvolený buď to Lumírem Hůvrem nebo někým koho redaktor pověří

nakonec se rozhodl vsadit na autora kterého viděl sice všehovšudy třikrát ovšem který již měl s materiály autobiografické povahy bohaté zkušenosti

bylo tomu právě šest let kdy mu za nespavé noci v menším pražském baru na Kremžské Jakub vyprávěl svůj příběh z prvních let na vysoké

posléze si s mladíkem korespondenčně vyměnil několik návrhů a osnov dokonce mu poštou zaslal své diáře z let 1996–98 jimiž se pak nadšený debutant při sepisování příběhu řídil... o rok později tedy v roce dvoutisícím pátém vyšly takto beletristicky zpracované Jakubovy paměti pod názvem Revolucionáři

pojednávaly tehdy o vztahu s Martinou Riegerovou

o probouzení těch kteří již vzdali svou naději na obrat k lepšímu

o sestře Kateřině jež Jakuba požádala aby dohlížel na jejich otce s nímž to po smrti matky šlo urychleně z kopce

o tehdy ještě osmileté neteři Klárce

o spolužácích žiletkách novinářské práci

a konečně o krátkém návratu Jakubovy první milenky Ley dcery sázavského zbohatlíka Bergmana

při vzpomínce na zmíněné období svého života na Leu Klárku Kateřinu a tvůrce který dal příběhu knižní podobu rozhodl se Jakub přidat k dokončenému rukopisu soubor na první pohled nesouvisajících textů který dal během uplynulého týdne dohromady nechť z nich v případě potřeby autor čerpá doplní bílá místa ve vývoji událostí a zakončí tak příběh započatý před šestnácti let snad poskytnou potenciálnímu čtenáři dostatečnou oporu při snaze pochopit Jakubovy pohnutky tedy rozhodl se mladíkovi důvěřovat i tentokrát a napsal o něm redaktoru Hůvrovi v přiloženém dopise nyní měl s ohledem na uplynulé dny uspokojivý pocit že získal jednak svého vypravěče co do literární tabule jednak svého následovníka co do životního přístupu dobrodruha který bude s jeho neteří nadále spřádat asymetrické sítě mezilidských vztahů který v Jakobovi našel stejně jako Klára svého učitele nyní si konečně připadal jistý jelikož uzavřel co považoval za nutné a především se rozhodl na Králově Poli naditou obálku vsunul Lumíru Hůvrovi do poštovní schránky a vydal se Lidickou pěšky do centra na rohu Moravského náměstí u Místodržitelského paláce už na něj čekala Tereza na sobě černé minišaty s tylem a širokou stuhou pod ňadry dlouhé hnědé vlasy nechala rozpuštěné půl šesté odpoledne pod neproniknutelně zataženou městskou oblohou bylo na Morávu a v Joštově ulici stále rušno

zvonily tramvaje
opodál rodinka s dětmi si hrála na druhém konci vodního prvku
když se přiblížil stoupla si Tereza na špičky a políbila Jakuba na obě
tváře
pak se posadili na obrubu kašny
možná chtěla hrát hodnou holčičku
možná myslela že na něj udělá dojem
dívala se do země studovala natažená chodidla
pak zvedla a doširoka otevřela oči
jak dlouho? zeptala se
skoro jako by říkala: jak ses měl? nepůjdeme do kina?
asi týden... odpověděl Jakub popravdě
Tereza pokývala hlavou a vrátila se k pozorování špiček
je tu nějaká možnost že si to necháš pro sebe? zkusila tentokrát již
poněkud zarmouceně
ano opravdu dostaneš zaracha chtělo se Jakobovi odpovědět ale
nakonec jen nesouhlasně zavrtěl hlavou
Tereza si přehodila nohu přes nohu a počala ve vzduchu volným
chodidlem dirigovat
vím toho už moc než abych to nechal být... pronesl Jakub po chvíli
jak dlouho už chodíš s Milanem? Navázal
asi od loňského května
začala odsekávat to se Jakobovi nelíbilo
a na konci léta sis vystřihla románek s Valerií
zkusil to
nic neříkala
málokdo věděl že se vůbec znáte prakticky jenom pár jejích a pár
tvých kamarádek... jí se to líbilo ale chtěla to udržet v mezích kvůli
Tomášovi
pořád mlčela
vlastně vy dvě máte přesně opačný problém tobě něco chybí když seš
v posteli s chlapem a jí zase něco chybí s holkou... nemáte to lehký

jo... to teda nemáme! řekla rázně
takže? pobízela ji
takže si pěkně vypni ten diktafon... o svém intimním životě nepo-
dávám žádný rozhovory jasný?
žádný s sebou nemám
lžeš!
ne vážně...
dobře jak chceš... ucedila když vstávala a svižnou chůzí se odebrala
směrem k Maliňáku
dobře dobře počkej!
otočila se
doběhl ji
máš ho mít
mlčky vzala diktafon do dlaně a jala se vracet zpátky ke kašně
tam našla nejhlubší místo a drobný přístroj ponořila pod hladinu
tady mu bude líp... konstatovala
kdyby tehdy neměla Tomáše asi by se to pro tebe vyvíjelo jinak
to asi jó no... protáhla a podržela se na nose
tvářila se jako by ji svědilo celé tělo pořád něco dělala s rukama
a každou chvíli si na klín posadila malou dámskou kabelku a zase
ji odložila
tak jsi mu napsala dopis
no a co?
muselas ho odehnat zbavit se ho natrvalo poněvadž překážel pořád u ní
přespával a ona ho měla v hlavě a ty zase ji muselas jí být posedlá
to Valerie mi začala říkat Bereniko... špitla
vážně?
jo... líbilo se jí to a já pro ni byla její Berenika říkala že ke mně to jmé-
no jde že ke mně pasuje ale pasovalo víc když mi tak říkala ona
dej holce jméno a připoutáš ji k sobě... pomyslel si Jakub
pojmenovat holku to chce zodpovědnost... pronesl pak nahlas
a dodal

musíš tu zodpovědnost umět nést
jo... to jsem jí taky říkala
ale taky musíš umět přijmout svobodu když ti ji nabízí
do prdele se svobodou! vykřikla a Jakub zaslechl sám sebe
do prdele se svobodou! vykřikla znovu a zaryla si nehty do hřbetu
levé ruky
rodinka s dětmi se po nich ohlédla a na chvíli zůstala zticha pak
se chopila kočárků a vezla je k lavičkám u čelní strany paláce
taky ses tehdy bavila s Gabrielou
ježiš a na tu jsi kápnul jak?
to je asi jedno
není to jedno
je to jedno! důležitý bylo co říkala
a co prosím tě podle tebe říkala tak důležitýho?
vyprávěla historiky... smyšlený historiky... o tom jak si ráda hraje
s lidma a co jim dělá a tak... asi tam tě napadlo poprvý že budeš
posílat z písmen slepovaný dopisy... nejdřív Tomášovi a potom
od podzima i Lucii... chtělas ji vystrašit chtělas aby se zhroutila
a zmizela nebo si něco provedla co já vím... každopádně se ti to
povedlo... skočila
to já ne to Berenika! vyhrkla na Jakuba vyčítavě snad ve snaze
očistit svoje jméno
třeba se domnívala že právě on pro ni bude mít pochopení protože
si byl vědom jaké stopy zanechávají na druhých jejich blízcí a jména
která jim dávají... že jsou nesmazatelnými důkazy jejich vlivu
snažila se Jakobovi namluvit že to nevraždila ona ale ta holka kte-
rou ji Valerie učinila
jenže
hodit to celé na Valerii byl až příliš čitelný alibismus
na vině byl totiž pravděpodobně i Jakub který Valerii dal tohle jmé-
no jméno naivní nezvalovské krásky vržené v prostředí gotického
románu

to on z ní především ve své biografii stvořil bezmocnou Valerii
bezcílně se zmítající příběhem
Valerie
a teď to věděl
byla špatně napsaná postava!
ta možnost si s lidma takhle hrát... pokračoval
dát jim noční můry... napověděla Tereza
zařídít aby se báli a dělali co ty si zamaneš se ti líbila
Tereza se zaškaredila
opět mluvil o ní a nikoli o Berenice
a nebyl to jenom Tomáš koho ses potřebovala zbavit byl tam ještě
ten starý známý Petr Borek co se přicházel Valerii vnucovat
Tereza neříkala nic seděla se sklopenou hlavou
možná jsi mu psala dopisy možná ne ale když si nedal říct ani ode
mne zašlas k němu a ozkoušela Gabrielin recept
Tereza zvedla obočí
od někoho sis opatřila tekutou extází... sedla sis s Borkem a počkala až
si naleje skleničku... Borek byl ochlasta jasný že si dřív nebo později
naleje možná sis i myslela že to právě kvůli němu tehdy když jí bylo
šestnáct spolykala Valerie prášky... o to víc jsi toho chlapa nenáviděla
Borek byl hnusný prase! přihlásila se Tereza o slovo
z čeho tak soudíš?
byl už vožralej když jsem za nim přišla a zkoušel to na mě jen co za
mnou zavřel dveře tak jsem se nechala a hrála jsem to na něj a pak
jsem mu to tam hrcla ať se poměje! kdybys viděl výraz toho šviháka
jak se diví co se s nim kurva děje! chvílku trvalo než to najelo ale
pak to stálo za to!
takže sis s ním hrála
chodila jsem po pokoji a volala na něj z různých stran a říkala mu
hezký a hrozný věci a pak když se mu nedělalo dobře pošeptala
jsem mu do ouška že tohle se mu bude dít často a že to bude jenom
horší jestli Valerii nenechá na pokoji!

jenže to bylo jenom horší už ten večer tak jsi zpanikařila a utekla z bytu

co jsem asi měla dělat? měla jsem burcovat sousedy? měla jsem počkat na záchranku? ne! tohle byl průser! nikoho jsem nevolala prostě jsem se vypařila jak rychle to šlo! ještě dýchal když jsem za sebou zabouchla... jak jsem měla vědět že ho to zabije?

Jakub si povzdechl

tyhle věci se ale občas stanou i když si to někdo vezme dobrovolně zkrátka když si toho vezme moc a moc pije špatněs to načasovala a špatně dávkovala určitě by se našel způsob jak vysvětlit...

ne! nikomu se nic vysvětlovat nebude!

bojíš se?

čeho jako?

že našli všechny ty dopisy cos mu poslala? jasně že je našli... jenom si je třeba ještě s ničím nespojili... byla chyba že ses je nepokusila najít

drž hubu!

to už tady jednou bylo holčičko!

Tereza se prudce zvedla a vykročila ale Jakub ji chytil za zápěstí stáhl zpět k sobě

po zkušenostech s oxybátem jsi pak Lucii dala obyčejnej krystal... ten se aspoň nenajde když nebudou hledat a tentokrát to vyšlo a nebylo ti líto že sletěla mohla jsi hnedka přiskočit k Valerii a začít ji utěšovat

Tereza si jenom odfrkla

hezky sis to vymyslel... ušklíbla se ne snad?

tohle ti nikdo nikde nesežere ty svoje dopisy si můžeš strčit leda do prdele a Vorel taky klidně může říct že to udělal některej z vás měli jste na Valerii stejnej zájem jako já a koneckonců ty jsi měl zájem největší!

tentokrát mlčel Jakub

Tereza byla rozlícená

klidně udělám nějaký další a řeknu žes mi je posílal a ty svoje dva sis vyrobil abys nebyl tak děsně na ráně! nikdo mi nic nedokáže je ti to jasný? komu budou věřit? mladý holce? nebo chlívákovi kterej ji přefiknul na školní půdě? co? já jim to klidně řeknu! že mě nějaký dopisy nerozhodily ale když jsi za mnou přišel tam kdes věděl že mě nikdo hledat nebude přivázals mě k topení a znásilnil a vyhrožoval že to uděláš znova jestli něco ceknu! komu myslíš že budou věřit?

Jakub měl černo před očima

jednou když jsi se mnou skončil utřela jsem se do svejch hadrů a schovala si je abych na tebe něco měla! tak tady to máš! hajzle zasranej!

a co Milan? tomu bys to udělala?

ten bude stát na mojí straně! a pěkně jim tě předhodí jestli tě teda dřív nezabije sám! a ty mu nic neřekneš! nikomu nic neřekneš! jestli teda nechceš mít velkej problém! přece se na ulici nechceš pořád ohlížet? hm? dělal někdo něco s tvým pitím když ses zrovna nedíval? byl někdo u tebe doma když jsi šel chlastat? hm?

co chceš abych dělal?

my dva jsme spolu skončili!

tak co mám udělat?

ty to necháš hezky plavat kapišto? a odjedeš z města! počkej jestli mi budeš na očích!

Jakub vstal a učinil několik kroků vpřed

pak se otočil

měl poslední šanci

chtěl to zkusit

rozhodl se

naposledy se rozhodl

uviděl Terezu stále ještě sedící na hraně ovšem nikoliv už způsobně jako hodná holka ale s koleny od sebe a pohledem plným nenávisti

tohle ti nevyjde... sykla Tereza
ani kdybych přišel s tím co věděla Lucie?
s Terezou to cuklo
snažila se hlídat ale byla tak rozčilená že se nedokázala ovládat...
udělala chybu
Lucii jsi psala už od podzimu... prakticky jen co ses zbavila Tomáše...
dokonce za ním přišla protože chtěla vědět jestli ty dopisy dostával
taky... i za mnou se byla podívat
Tereza si kroutila prsty v klíně
ne ne Lucie nebyla tak slabá jak jsme si všichni mysleli... přece by
bývala mohla skočit už dávno mohla se zdekovat přestat se vídat
s Valerií ale ona nic z toho neudělala... místo toho začala věřit že
je to tak? hlavně po tom co se dozvěděla o Borkově smrti... neboj
slyšela tu Gabrielinu povídačku a věděla že ty sis to musela vyslechnout
několikrát a najednou tu byl přesně takovej případ... možná se
tě i zeptala jestli sis náhodou moc nehrála protože věděla jak děsně
se ti ten pocit moci o kterým Gabriela mluvila líbil
buď' zticha!
a tak jsi za ní přišla že jo? zrovna se chystala ven... měla večerní šaty
kabelku lodičky... zatáhla jsi ji zpátky dovnitř daly jste si skleničku
dvě něco jste si řekly a tobě ruply nervy...
drž už konečně tu zasranou hubu! křičela Tereza ale z koutků očí jí
pomalu vytékaly dvě malé kapičky slz
dostala jsi strach udeřilas ji něčím hodně tvrdým a těžkým... bůhví
jestlis jí zabila nebo jenom omráčila... každopádně jsi tentokrát
využila čas abys jí prohledala privát a sebrala všechny svoje dopisy...
žádný se tam nenašly což bylo první co mě udivilo když mi Vorel
řekl žes jí psala tak dlouho... tentokrát sis dala pozor
Jakub se pomalu blížil ke svíjející se Tereze
a pak jsi jí zula boty a tělo včetně kabelky jsi vyhodila z okna...
Jakub si kleknul na zem a vzal ji za ruku

všem kolemjdoucím na Morávaku se musel jevit jako milující přítel
utěšující dost možná opilou nicméně nešťastnou dívku
kabelku jsi jí nechala aby to vypadalo že se Lucie právě odněkud
vrátila... že se vrátila opilá prošla kolem dveří svého bytu a pokračo-
vala po schodech dál až úplně nahoru otevřela dveře na střechu
sundala si boty sedla si na okraj a přemýšlela jestli to má zabalit
nebo ne... ty boty jsi tam pak zanesla aby se našly... pád opilé dív-
ky ze střechy vždycky vypadá víc jako sebevražda než pád z okna
jejího privátu...

Tereza plakala

Jakub jí svíral ruku v dlaních

byla něžná a křehká

až se mu náhle nechtělo věřit že by byla schopna udělat všechno
to co právě vylíčil

jenžes jí neprohledala kabelku... nespočetla sis že jeden dopis
chybí a neprohledalas jí tu malou kabelku se kterou jsi ji shodila...
v ní byl nejspíš poslední dopis... když jsem Milana požádal o pomoc
netrvalo dlouho než se o tom anonymu dověděl... Milan pro tebe
znamenal krajní nebezpečí... proto jsi chtěla abych držel hubu...
abych se nechal zastrašit a proboha do toho Milana dál netahal...

Tereza zvedne hlavu

ruku vymaní z Jakubova sevření spadlé ucho kabelky vrátí na ra-
meno a postaví se

Jakub ji vkleče pozoruje pak oči sklopí k zemi

Tereza pomalu odchází

pět šest sedm kroků

Jakub zvedne tvář a opatrně se ohlédne

podívej se co jsi způsobil! křičí na něj Tereza s rozpřaženýma ru-
kama

podívej se cos mě donutil udělat!

Couvá

nohy klade za sebe

z obou zápěstí jí k zemi v tenkých pramíncích stéká krev a dopadá
na dláždění před Místodržitelským palácem
křičí podívej se! podívej se!
Jakub jako v mrákotách vykročí za ní
dívka se vzdaluje stále rychleji
krev pleská o vozovku
pak se otočí a s rozpaženýma rukama jako by se proháněla deštěm
rozeběhne se v tom kalném odpoledni přes koleje tramvají směrem
k hodinám
kličkuje mezi chodci a zvonící čtyřkou přijíždějící od Maliňáku
Jakub ji pomalu následuje
až u paty schodiště Ústavního soudu se jí nohy podlomí a Tereza se
s ošklivým úderem složí k zemi
později
až stane nad jejím nehybným tělem a schody umazanými od krve
pomyslí si Jakub jak podivuhodným nadáním převyprávět cizí pří-
běhy byl obdařen
zatímco ty své nikdy nebyl s to vyložit popravdě

Tento román jsem sestavil za použití dostupných pramenů, audiozáznamů, původní needitované verze rozhovoru pro časopis Host a především fragmentů rukopisu autora, jenž za účelem udržení anonymity v tomto díle vystupuje jako Jakub Hirsch. Skutečná jména všech ostatních účastníků byla taktéž změněna a souvislosti, jež by mohly vést k odhalení jejich totožnosti, byly upraveny.

Děkuji za pochopení.

L. V.

Ediční poznámka

Text knihy, z níž jsme vycházeli při zpracování našeho vydání, prošel jazykovou redakcí Lenky Chytilové.

Redakce MKP

Lukáš Vavrečka
Dej holce jméno

Fotografie na obálce kittirat roekburi/Shutterstock.com
Redakce Markéta Teuchnerová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 18. 8. 2023

ISBN 978-80-274-3245-5 (epub)
ISBN 978-80-274-3246-2 (pdf)
ISBN 978-80-274-3247-9 (prc)